

ΤΖ.Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο Χάρι Πότερ

TM

και ο

Ημίαιμος Πρίγκιψ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: HARRY POTTER AND THE HALF-BLOOD PRINCE

Από τις Εκδόσεις BLOOMSBURY, Λονδίνο 2005

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Χάρι Πότερ και ο Ημίαιμος Πρίγκιπ**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: J. K. Rowling

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Καίτη Οικονόμου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη, Ευδοξία Μπινοπούλου

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Kazu Kibuishi

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Kazu Kibuishi και Jason Caffoe

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βασιλική Παχουμίου

© J. K. Rowling, 2005

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα, 2005

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Kazu Kibuishi, 2013 by Scholastic Inc.
Harry Potter characters, names and related indicia are trademarks of and

© Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved.

Το ηθικό δικαίωμα του δημιουργού είναι διασφαλισμένο.

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2005, 100.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-274-966-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

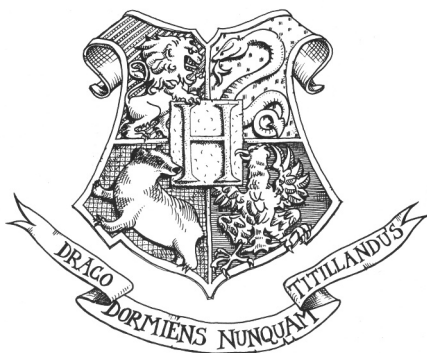
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο Χάρι Πότερ

TM

και ο
Ημίαιμος Πρίγκιψ

Μετάφραση: Καίτη Οικονόμου

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Βιβλίο 1: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟΣ, 1998
μτφρ. Μάια Ρούτσου

Βιβλίο 2: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΚΑΜΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ, 1999
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 3: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΑΖΚΑΜΠΙΑΝ, 1999
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 4: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΠΕΛΛΟ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ, 2000
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 5: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΑ, 2003
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 6: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΗΜΙΑΙΜΟΣ ΠΡΙΓΚΙΨ, 2005
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 7: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΟΙ ΚΛΗΡΟΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ, 2007
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΙΝΤΛ ΤΟΥ ΒΑΡΔΟΥ, 2008,
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

ΕΝΑΣ ΞΑΦΝΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ, 2012,
μτφρ. Έφη Τσιρώνη

ΝΙΟΥΤ ΣΚΑΜΑΝΤΕΡ, «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ», 2013,
μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη

ΚΕΝΙΑΓΟΥΟΡΘΙ ΓΟΥΙΣΠ, «ΤΟ ΚΟΥΙΝΤΙΤΣ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ», 2013,
μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη

ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΚΟΥΚΟΥ, 2013
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Ο ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΑΣ, 2014
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Η ΣΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ, 2016
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Στη Μακένζι,
την πανέμορφη κόρη μου,
αφιερώνω
το δίδυμο αδελφάκι της
από χαρτί και μελάνι!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο Άλλος Υπουργός	9
Οδός Υφαντουργού	28
Πάει, δεν πάει	47
Οράτιος Σλάγκχορν	66
Πολύ Φλέμα	90
Το λοξοδρόμημα του Ντράκο	113
Η Λέσχη Σλαγκ	136
Ο θρίαμβος του Σνέιπ.....	161
Ο Ημίαιμος Πρίγκιψ	177
Το σπίτι των Γκάουτ	200
Ένα χέρι βοήθειας από την Ερμιόνη	223
Ασμί και οπάλια	243
Ο μυστηριώδης Χερτ	264
Φελίξ Φελίσις	285
Ο απαράβιαστος όρκος	309
Παγωμένα Χριστούγεννα	331
Μια θολή ανάμνηση	355
Ένα δώρο-έκπληξη	380
Η παρακολούθηση των ξωτικών	406
Το αίτημα του λόρδου Βόλντεμορτ	431
Το απρόσιτο δωμάτιο	455

Μετά την κηδεία	477
Πεμπουσιωτές	500
Σεκτουσέμπρα	522
Τι άκουσε η μάντισσα	544
Η σπηλιά	564
Ο κεραυνόπληκτος πύργος	588
Ο Πρίγκιψ τρέπεται σε φυγή	605
Ο θρήνος του φοίνικα	619
Ο λευκός τάφος	640

Ο Άλλος Υπουργός

Ζύγναναν μεσάνυχτα και ο πρωθυπουργός, μόνος στο γραφείο του, διάβαζε ένα μακροσκελές υπόμνημα, που ωστόσο ξεγλιστρούσε από το μυαλό του χωρίς να του εντυπώνεται το παραμικρό. Περίμενε τηλεφώνημα από τον πρόεδρο μιας μακρινής χώρας κι έτσι, καθώς από τη μια αναρωτιόταν πότε θα τηλεφωνήσει αυτός ο ευλογημένος και από την άλλη προσπαθούσε να διώξει τις δυσάρεστες αναμνήσεις μιας ατέλειωτης, κοπιαστικής και δύσκολης εβδομάδας, δεν υπήρχε χώρος για οτιδήποτε άλλο στο κεφάλι του. Όσο πάσχιζε να συγκεντρωθεί στο κείμενο τόσο πιο καθαρά διαγραφόταν μπροστά του το αυτάρεσκο πρόσωπο ενός από τους πολιτικούς του αντιπάλους. Ο συγκεκριμένος είχε εμφανιστεί στις ειδήσεις εκείνη τη μέρα, όχι μόνο για να απαριθμήσει όλα τα φοβερά και τρομερά που είχαν συμβεί την τελευταία εβδομάδα — λες και χρειαζόταν κανείς υπενθύμιση — αλλά και για να εξηγήσει γιατί όλα ήταν αποτελέσματα κυβερνητικών λαθών και παραλείψεων.

Στη σκέψη και μόνο αυτών των καταγγελιών, του ανέβηκε το αίμα στο κεφάλι, αφού δεν ήταν ούτε σωστές ούτε δίκαιες. Πώς στην ευχή θα μπορούσε να αποτρέψει η κυβέρνηση την κατάρρευση της γέφυρας; Ήταν εξοργιστικό να διοχετεύο-

νται υπαινιγμοί ότι το κράτος δεν ξόδευε αρκετά για τέτοιου είδους έργα. Η γέφυρα δεν ήταν ούτε δέκα ετών και ακόμη και οι καλύτεροι εμπειρογνώμονες αδυνατούσαν να εξηγήσουν γιατί έσπασε στα δύο σαν σπιρτόξυλο, στέλνοντας δώδεκα αυτοκίνητα στα υγρά βάθη του ποταμού που κυλούσε από κάτω. Και πώς τολμούσε κανείς να ισχυρίζεται ότι έφταιγε η έλλειψη αστυνόμευσης για τα δύο συγγερά εγκλήματα που συγκλόνισαν την κοινή γνώμη; Ή ότι η κυβέρνηση θα έπρεπε να είχε προβλέψει τον ανεξήγητο τυφώνα στη δυτική Αγγλία, που προκάλεσε τόσες απώλειες σε ανθρώπινες ζωές και περιουσίες; Κι έφταιγε ο πρωθυπουργός που ένας από τους κατώτερους τη τάξει υπουργούς, ο Χέρμπερτ Τσόρλι, διάλεξε εκείνη ειδικά την εβδομάδα να φερθεί τόσο αλλόκοτα, με αποτέλεσμα στο εξής να περνάει αναγκαστικά πολύ περισσότερο χρόνο με την οικογένειά του;

«Κλίμα βαθιάς ανησυχίας έχει κατακλύσει τη χώρα», είχε πει ο πολιτικός του αντίπαλος, κλείνοντας το μονόλογό του, ενώ με δυσκολία συγκρατούσε ένα πλατύ χαμόγελο.

Και, δυστυχώς, είχε απόλυτο δίκιο. Το αισθανόταν και ο ίδιος· πράγματι οι άνθρωποι έδειχναν πολύ πιο σκυθρωποί απ' ό,τι συνήθως. Ακόμη κι ο καιρός ήταν καταθλιπτικός· αυτή η παγερή ομίχλη στα μέσα Ιουλίου... δεν ήταν φυσιολογική για την εποχή.

Ο πρωθυπουργός γύρισε τη δεύτερη σελίδα του υπομνήματος, είδε πόσες έμεναν ακόμη και κατέθεσε τα όπλα. Ανακλαδίστηκε και κοίταξε ολόγυρα με απελπισμένο ύφος. Το γραφείο του ήταν ένα καλαίσθητο δωμάτιο με ένα κομψό μαρμάρινο τζάκι απέναντι από τα μεγάλα, μακρόστενα, σκούρα παράθυρα που τώρα ήταν κατάκλειστα λόγω του ασυνήθιστου για την εποχή κρύου. Σηκώθηκε με ένα ελαφρύ ρίγος, κατευθύνθηκε προς τα παράθυρα και κοίταξε την αραιή ομίχλη που κολλούσε στα τζάμια. Ξάφνου, έτσι όπως στεκόταν με την πλάτη στο δωμάτιο, άκουσε πίσω του ένα διακριτικό βήξιμο.

Κοκάλωσε, μύτη με μύτη με το τρομαγμένο είδωλό του στο σκοτεινό τζάμι. Το ήξερε αυτό το βήξιμο. Το είχε ξανακούσει. Γύρισε αργά προς το άδειο δωμάτιο.

«Ποιος είναι;» ρώτησε δυνατά, προσπαθώντας να κρύψει το φόβο του.

Για λίγα δευτερόλεπτα άφησε τον εαυτό του να ελπίζει ότι δε θα του απαντούσε κανείς. Ωστόσο, μια φωνή αποκρίθηκε στη στιγμή, μια φωνή κοφτή κι αποφασιστική, που ήχησε σαν να διάβαζε έτοιμη ανακοίνωση. Προερχόταν — ο πρωθυπουργός το κατάλαβε αμέσως μόλις άκουσε εκείνο το βήξιμο — από το ανθρωπάκι με τη βατραχίσια φάτσα και τη μακριά ασημιά περούκα, που απεικονιζόταν σε μια μικρή, βρόμικη ελαιογραφία στην άλλη άκρη του γραφείου του.

«Προς τον πρωθυπουργό των Μαγκλ. Ανάγκη να συναντηθούμε πάραυτα. Παρακαλώ, απαντήστε αμέσως. Ειλικρινώς υμέτερος, Φαντζ». Το ανθρωπάκι στον πίνακα κοίταξε ερωτηματικά τον πρωθυπουργό.

«Ε...» έκανε εκείνος, «κοιτάzte... είναι κάπως ακατάλληλη η ώρα... Βλέπετε, από στιγμή σε στιγμή περιμένω τηλεφώνημα από τον πρόεδρο της...»

«Αυτό ρυθμίζεται», τον διέκοψε το πορτρέτο.

Η καρδιά του πρωθυπουργού χτύπησε δυνατά. Το φοβόταν κάτι τέτοιο. «Μα πρέπει να του μιλήσω...» ψέλλισε.

«Θα κανονίσουμε να ξεχάσει ο πρόεδρος το τηλεφώνημα. Και να σας τηλεφωνήσει αύριο το βράδυ», πρόσθεσε το ανθρωπάκι. «Παρακαλώ, απαντήστε αμέσως στον κύριο Φαντζ».

«Ε... πολύ καλά», συγκατένευσε ξεψυχισμένα ο πρωθυπουργός. «Ναι, θα δω τον κύριο Φαντζ».

Κατευθύνθηκε βιασικά προς το γραφείο του, στρώνοντας συγχρόνως τη γραβάτα του. Δεν είχε προλάβει καλά καλά να καθίσει και να πάρει, καθώς έλπισε, άνετο και χαλαρό ύφος, όταν λαμπερές πράσινες φλόγες ξεπετάχτηκαν στην άδεια εστία του μαρμάρινου τζακιού. Ο πρωθυπουργός τις κοίταξε

και προσπάθησε να μην προδώσει την έκπληξη και την ταραχή του όταν μέσα από τις φλόγες εμφανίστηκε ένας εύσωμος άντρας που περιστρεφόταν σαν σβούρα.

Λίγες στιγμές αργότερα, ο άντρας βγήκε από το τζάκι και πάτησε στο ωραίο παλιό χαλί, τινάζοντας τις στάχτες από τα μανίκια της μακριάς ψιλόριγνης κάπας του. Στα χέρια του κρατούσε ένα λεμονί καπέλο.

«Α... κύριε πρωθυπουργέ», είπε ο Κορνήλιος Φαντζ πηγαίνοντας προς το μέρος του με το χέρι απλωμένο. «Χαίρομαι που σας ξαναβλέπω».

Ο πρωθυπουργός θα έλεγε ψέματα αν ανταπέδιδε τη φιλοφρόνηση, προτίμησε λοιπόν να σιωπήσει. Δεν ένιωθε την παραμικρή ευχαρίστηση που έβλεπε τον Φαντζ, του οποίου οι σποραδικές εμφανίσεις, πέρα απ' το ότι ήταν αυτές καθαυτές τρομακτικές, συνήθως σήμαιναν ότι θα ακούσει δυσάρεστες ειδήσεις. Επιπλέον, αυτή τη φορά ο Φαντζ φαινόταν τσακισμένος από τις έγνοιες. Ήταν αδυνατισμένος, με μαλλιά πιο αραιά και πιο γκρίζα, και μια έκφραση στο πρόσωπό του που φανέρωνε μεγάλη εξάντληση. Ο πρωθυπουργός είχε ξαναδεί αυτό το βλέμμα σε πολιτικούς και ήξερε πως δεν προμηνούσε κάτι καλό.

«Σε τι μπορώ να σας εξυπηρετήσω;» ρώτησε σφίγγοντας φευγαλέα το χέρι του Φαντζ και δείχνοντάς του την πιο άβολη από τις καρέκλες μπροστά στο γραφείο του.

«Δεν ξέρω από πού να αρχίσω», μουρμούρισε εκείνος· ύστερα τράβηξε την καρέκλα, κάθισε κι ακούμπησε το λεμονί καπέλο στα γόνατά του. «Τι εβδομάδα κι αυτή, τι εβδομάδα!...»

«Ήταν και για σας δύσκολη;» ρώτησε κοφτά ο πρωθυπουργός, θέλοντας να του δείξει πως είχε ήδη αρκετές έγνοιες στο μυαλό του και δε χρειαζόταν να φορτωθεί κι άλλες.

«Ναι, φυσικά», αποκρίθηκε ο Φαντζ τρίβοντας κουρασμένα τα μάτια του και κοιτώντας δύσθυμα το συνομιλητή του. «Κι εγώ τράβηξα τα ίδια με εσάς, κύριε πρωθυπουργέ. Η γέ-

φυρα Μπρόκνεϊλ, οι δολοφονίες των Μπόουνς και Βανς... για να μην αναφέρω το χάος στη δυτική Αγγλία...»

«Ε... ήταν και... θέλω να πω, είχαν ανάμειξη και οι δικοί σας σε αυτά... αυτά τα πράγματα, ε;»

Ο Φαντζ κάρφωσε τα μάτια του στον πρωθυπουργό μ' ένα μάλλον αυστηρό ύφος. «Φυσικά», απάντησε. «Δεν έχετε καταλάβει τι συμβαίνει;»

«Ε...» μουρμούρισε διστακτικά ο πρωθυπουργός.

Αυτή ακριβώς η συμπεριφορά ήταν που του προκαλούσε τέτοια απέχθεια για τις επισκέψεις του Φαντζ. Στο κάτω κάτω, ήταν ο πρωθυπουργός της χώρας και δεν ανεχόταν να τον κάνουν να αισθάνεται σαν άσχετο σχολιαρόπαιδο. Αλλά, φυσικά, αυτό το αντιμετώπιζε από την πρώτη του συνάντηση με τον Φαντζ, την πρώτη του βραδιά ως πρωθυπουργός. Το θυμόταν σαν να ήταν χτες και ήξερε ότι η ανάμνηση αυτή θα τον καταδίωκε μέχρι να πεθάνει.

Ήταν και τότε μόνος του σε τούτο εδώ το γραφείο κι απολάμβανε το θρίαμβο που ονειρευόταν και σχεδίαζε τόσα χρόνια, όταν άκουσε πίσω του ένα βήξιμο, ακριβώς όπως απόψε. Αμέσως γύρισε και αντίκρισε το απαίσιο μικρό πορτρέτο να του μιλάει, αναγγέλλοντας ότι θα ερχόταν να συστηθεί ο υπουργός Μαγείας.

Φυσικά νόμιζε ότι σάλεψαν τα λογικά του από τη σκληρή προεκλογική εκστρατεία και το άγχος των εκλογών. Πανικοβλήθηκε όταν είδε να του μιλάει ένα πορτρέτο, μα αυτό δεν ήταν τίποτα σε σύγκριση με ό,τι ένιωσε όταν ξεπετάχτηκε από το τζάκι ένας αυτοαποκαλούμενος μάγος και του έσφιξε το χέρι. Άκουσε άφωνος τον Φαντζ να του εξηγεί ευγενικά ότι υπήρχαν ακόμη μάγοι και μάγισσες που ζούσαν κρυφά σε όλο τον κόσμο, καθώς και τις διαβεβαιώσεις του ότι δεν έπρεπε να σκοτίζεται για εκείνους αφού το Υπουργείο Μαγείας ήταν υπεύθυνο για την κοινότητα των μάγων και φρόντιζε να μην τους πάρει μυρουδιά ο πληθυσμός των μη μά-

γων. Ήταν μια δύσκολη δουλειά, είχε προσθέσει ο Φαντζ, που περιλάμβανε από κανονισμούς για την υπεύθυνη χρήση των μαγικών σκουπόξυλων μέχρι τον έλεγχο του πληθυσμού των δράκων (ο πρωθυπουργός θυμόταν ότι στο σημείο αυτό του κόπηκαν τα γόνατα κι αρπάχτηκε από το γραφείο του). Ο Φαντζ είχε χτυπήσει πατρικά στον ώμο τον εμβρόντητο πρωθυπουργό.

«Μην ανησυχείτε», του είχε πει, «είναι πολύ απίθανο να με ξαναδείτε. Θα σας ενοχλήσω μόνο αν συμβεί κάτι πολύ σοβαρό από την πλευρά μας, κάτι που ενδέχεται να έχει επιπτώσεις στους Μαγκλ — τον πληθυσμό των μη μάγων, εννοώ. Μ' άλλα λόγια, ζήστε κι αφήστε και τους άλλους να ζήσουν. Κι οφείλω να ομολογήσω ότι το αντιμετωπίζετε πολύ καλύτερα από τον προκάτοχό σας. Εκείνος προσπάθησε να με πετάξει από το παράθυρο. Νόμιζε, βλέπετε, πως επρόκειτο για κάποια φάρσα από την αντιπολίτευση».

Στο σημείο αυτό ο πρωθυπουργός βρήκε επιτέλους τη φωνή του.

«Δηλαδή... δε... δεν είναι φάρσα;» θέλησε να μάθει.

Ήταν η τελευταία, απεγνωσμένη του ελπίδα.

«Όχι», αποκρίθηκε καλοσυνάτα ο Φαντζ. «Δυστυχώς όχι. Κοιτάξτε», είπε και μεμιάς μεταμόρφωσε το φλιτζάνι του πρωθυπουργού σε τζέρμπιλ.

«Μα», ψέλλισε ο πρωθυπουργός βλέποντας το φλιτζάνι του να μασουλάει τη γωνιά της επόμενης φράσης του, «μα γιατί... γιατί δε μου είπε κανείς...;»

«Ο υπουργός Μαγείας αποκαλύπτει την ύπαρξή του μόνο στον εκάστοτε πρωθυπουργό των Μαγκλ», απάντησε ο Φαντζ κρύβοντας το μαγικό ραβδί του μέσα στο σακάκι του. «Πιστεύουμε ότι είναι ο καλύτερος τρόπος ώστε να διασφαλιστεί η μυστικότητα».

«Μα...» κλαψούρισε ο πρωθυπουργός, «γιατί δε με προειδοποίησε ο προκάτοχός μου;»

Μόλις άκουσε αυτά τα λόγια ο Φαντζ έβγαλε τα γέλια. «Εσείς, φίλτατε πρωθυπουργέ, θα το πείτε πουθενά;»

Και συνεχίζοντας να χαχανίζει, ο Φαντζ έριξε μια σκόνη στο τζάκι, μπήκε στις σμαραγδένιες φλόγες κι εξαφανίστηκε με ένα συριγμό. Ο πρωθυπουργός είχε απομείνει στήλη άλατος και συνειδητοποίησε ότι δε θα τολμούσε ποτέ όσο ζούσε να αναφέρει αυτή τη συνάντηση, γιατί ποιος σ' όλο τον κόσμο θα τον πίστευε;

Το σοκ άργησε να του περάσει. Στην αρχή προσπάθησε να πείσει τον εαυτό του ότι ο Φαντζ ήταν πράγματι μια παραίσθηση την οποία προκάλεσε η έλλειψη ύπνου στη διάρκεια της εξαντλητικής προεκλογικής εκστρατείας. Σε μια μάταιη προσπάθεια να ξεφορτωθεί ό,τι του θύμιζε αυτή τη δυσάρεστη συνάντηση, χάρισε το τζέρμπιλ στην ενθουσιασμένη ανιψιά του κι έδωσε εντολή στον ιδιαίτερο γραμματέα του να κατεβάσει το πορτρέτο με το άσχημο ανθρωπάκι που είχε αναγγείλει την άφιξη του Φαντζ. Ωστόσο, προς μεγάλη του απογοήτευση, στάθηκε αδύνατον να απομακρυνθεί το πορτρέτο. Αφού προσπάθησαν και απέτυχαν να το κατεβάσουν από τον τοίχο κάμποσοι μαραγκοί, δύο οικοδόμοι, ένας ιστορικός τέχνης καθώς και ο υπουργός Οικονομικών, ο πρωθυπουργός εγκατέλειψε την προσπάθεια με την ελπίδα ότι αυτό το πράγμα θα έμενε ακίνητο κι αμίλητο στο υπόλοιπο της θητείας του. Στιγμές στιγμές θα έπαιρνε όρκο ότι έβλεπε με την άκρη του ματιού του τον ένοικο του πίνακα να χασμουριέται ή να ξύνει τη μύτη του, κάνα δυο φορές μάλιστα αποσύρθηκε από τον πίνακα αφήνοντας πίσω του μόνο το σκούρο καφετή μουσαμά. Ο πρωθυπουργός όμως εξασκήθηκε να μην πολυκοιτάζει το πορτρέτο και να λέει αποφασιστικά στον εαυτό του ότι, κάθε φορά που συνέβαιναν κάτι τέτοια περιστατικά, του έπαιζαν παιχνίδια τα μάτια του.

Και ύστερα, πριν από τρία χρόνια, μια νύχτα σαν την αποψινή που ο πρωθυπουργός ήταν ολομόναχος στο γραφείο του,

το πορτρέτο ανήγγειλε ξανά την επικείμενη άφιξη του Φαντζ, που βγήκε μουσκεμένος και σε κατάσταση πανικού από το τζάκι. Προτού προλάβει να τον ρωτήσει ο πρωθυπουργός γιατί έστازε απ' την κορφή ως τα νύχια, ο Φαντζ άρχισε να αγορεύει για μια φυλακή που ο πρωθυπουργός δεν είχε ούτε καν ακουστά, έναν άντρα με το όνομα «Σύρος» Μπλακ, κάποιο «Χόγκουαρτς» κι ένα αγόρι που λεγόταν Χάρι Πότερ, δηλαδή πράγματα για τα οποία εκείνος δεν είχε ιδέα.

«... Έρχομαι κατευθείαν από το Αζκαμπάν», κοντανάσανε ο Φαντζ αδειάζοντας στην τσέπη του το νερό από το γείσο του καπέλου του. «Ξέρετε, στο κέντρο της Βόρειας Θάλασσας· απαίσια πτήση... Έχουν ξεσηκωθεί οι Παράφρονες...» αναρίγνησε, «δεν είχε ξαναγίνει απόδραση. Τέλος πάντων, όφειλα να έρθω να σας δω, κύριε πρωθυπουργέ. Ο Μπλακ είναι σεσημασμένος δολοφόνος Μαγκλ και ίσως σχεδιάζει να επανασυνδεθεί με τον Ξέρετε-Ποιον... Μα φυσικά εσείς δεν ξέρετε ποιος είναι ο Ξέρετε-Ποιος!» Κοίταξε απελπισμένος τον πρωθυπουργό κι ύστερα πρόσθεσε: «Καθίστε, καθίστε, πρέπει να σας ενημερώσω... πάρτε ένα ουισκάκι...»

Ο πρωθυπουργός ενοχλήθηκε αφάνταστα που του πρόσφεραν θέση στο γραφείο του, πόσο μάλλον που τον κερνούσαν με το ουίσκι του, αλλά κάθισε. Ο Φαντζ έβγαλε το ραβδί του, εμφάνισε απ' το πουθενά δύο μεγάλα ποτήρια γεμάτα με κεκριμπαρένιο υγρό, έβαλε το ένα στο χέρι του πρωθυπουργού και τράβηξε μια καρέκλα.

Ο Φαντζ μιλούσε πάνω από μία ώρα. Κάποια στιγμή αρνήθηκε να προφέρει δυνατά ένα συγκεκριμένο όνομα και, αντί γι' αυτό, το έγραψε σε μια περγαμνή την οποία γλίστρησε στο ελεύθερο χέρι του πρωθυπουργού. Όταν σηκώθηκε επιτέλους να φύγει, σηκώθηκε κι ο πρωθυπουργός.

«Πιστεύετε λοιπόν ότι...» είπε εκείνος κοιπάζοντας το όνομα που κρατούσε στο αριστερό του χέρι, «ο λόρδος Βόλ...»

«Ο Ακατονόμαστος!» γρύλισε ο Φαντζ.

«Συγγνώμη... Πιστεύετε λοιπόν ότι ο Ακατονόμαστος είναι ακόμη ζωντανός;»

«Έτσι λέει ο Ντάμπλντορ», αποκρίθηκε ο Φαντζ καθώς έδενε κάτω από το πιγούνι του την φιλόριγη κάπα του, «αλλά δεν μπορούμε να τον βρούμε πουθενά. Αν θέλετε τη γνώμη μου, δεν είναι επικίνδυνος εκτός αν βρει βοήθεια, επομένως αυτός για τον οποίο πρέπει να ανησυχούμε είναι ο Μπλακ. Θα μας ειδοποιήσετε, λοιπόν, αν αντιληφθείτε τίποτα; Έκτακτα. Ελπίζω να μην ξαναειδωθούμε, κύριε πρωθυπουργέ. Καλή σας νύχτα».

Συναντήθηκαν, όμως, αρκετές φορές ακόμη. Δεν είχε περάσει καλά καλά ένας χρόνος όταν εμφανίστηκε ξαφνικά ένας καταταλαιπωρημένος Φαντζ στην αίθουσα του υπουργικού συμβουλίου, για να ειδοποιήσει τον πρωθυπουργό ότι προέκυψε κάποιο πρόβλημα στο Παγκόσμιο Κύπελλο Κίντις (κάπως έτσι το είπε), στο οποίο «αναμείχθηκαν» αρκετοί Μαγκλ, αλλά να μην ανησυχεί ο πρωθυπουργός, δεν είχε καμία σημασία που παρουσιάστηκε ξανά το Σκοτεινό Σήμα του Ξέρετε-Ποιου· ο Φαντζ ήταν σίγουρος ότι επρόκειτο για μεμονωμένο περιστατικό, και το Γραφείο Συνδέσμου Μαγκλ εκτελούσε τώρα που μιλούσαν όλες τις απαραίτητες διαγραφές μνήμης.

«Α, παραλίγο να το ξεχάσω», πρόσθεσε ο Φαντζ. «Θα εισάγουμε από το εξωτερικό τρεις δράκους και μία σφίγγα για το Τρίαθλο Μαγείας, υπόθεση ρουτίνας, αλλά το Τμήμα Ρύθμισης και Ελέγχου Μαγικών Πλασμάτων μού λέει ότι οι κανονισμοί επιβάλλουν να σας ενημερώσουμε αν φέρουμε άκρως επικίνδυνα πλάσματα στη χώρα».

«Ε... τι... δράκους;» τραύλισε ο πρωθυπουργός.

«Ναι, τρεις», κατένευσε ο Φαντζ. «Και μια σφίγγα. Λοιπόν, σας χαιρετώ».

Ο πρωθυπουργός έλπιζε πέρα από κάθε προσδοκία ότι με τους δράκους και τις σφίγγες είχε δει τα χειρότερα, αλλά όχι. Προτού περάσουν καλά καλά δύο χρόνια, ξεπήδησε ξανά ο

Φαντζ από τις φλόγες, αυτή τη φορά με την είδηση ότι έγινε ομαδική απόδραση από το Αζκαμπάν.

«Ομαδική απόδραση;» επανέλαβε πνικτιά ο πρωθυπουργός.

«Μην ανησυχείτε, μην ανησυχείτε!» φώναξε ο Φαντζ, που είχε βάλει ήδη το ένα του πόδι μέσα στις φλόγες. «Θα τους πιάσουμε αμέσως. Απλώς σκέφτηκα ότι έπρεπε να το γνωρίζετε!»

Και προτού προλάβει να του φωνάξει: «Σταθείτε μισό λεπτό!» ο Φαντζ είχε εξαφανιστεί μέσα σε μια βροχή από πράσινες σπίθες.

Ο πρωθυπουργός δεν ήταν ηλίθιος, ό,τι κι αν υποστήριζαν ο Τύπος και η αντιπολίτευση. Δεν είχε διαφύγει της προσοχής του το ότι, παρά τις διαβεβαιώσεις του Φαντζ στην πρώτη τους συνάντηση, τώρα βλέπονταν τακτικά και ο Φαντζ ήταν όλο και πιο αναστατωμένος σε κάθε του επίσκεψη. Αν και δεν ήθελε να βλέπει ούτε ζωγραφιστό τον υπουργό Μαγείας (ή τον Άλλο Υπουργό, όπως αποκαλούσε μέσα του τον Φαντζ), ο πρωθυπουργός είχε το κακό προαίσθημα ότι την επόμενη φορά που θα εμφανιζόταν ο Φαντζ, τα νέα θα ήταν ακόμη χειρότερα. Έτσι, λοιπόν, μόλις τον είδε πριν από λίγο να βγαίνει από τις φλόγες ατημέλητος, ταραγμένος και κατάπληκτος που ο πρωθυπουργός δεν ήξερε το λόγο της επίσκεψής του, προαισθάνθηκε πως ήταν ό,τι χειρότερο του συνέβη εκείνη την καταστροφική εβδομάδα.

«Πού θέλετε να ξέρω τι συμβαίνει στην... ε... στην κοινότητα των μάγων;» ρώτησε απότομα ο πρωθυπουργός. «Πρέπει να κυβερνήσω μια χώρα κι αυτή τη στιγμή έχω αρκετές σκοτούρες στο μυαλό μου χωρίς...»

«Τις ίδιες σκοτούρες έχουμε», τον έκοψε ο Φαντζ. «Η γέφυρα Μπρόκντεϊλ δεν έπεσε μόνη της. Ο τυφώνας δεν ήταν αληθινός τυφώνας. Οι φόννοι δεν ήταν δουλειά των Μαγκλ. Και η οικογένεια του Χέρμπερτ Τσόρλι θα είναι ασφαλέστερη χωρίς αυτόν. Αυτή τη στιγμή οργανώνουμε τη μεταφορά του

στο Νοσοκομείο Μαγικών Νόσων και Τραυμάτων “Ο Άγιος Μάνγκο”. Η μεταφορά θα γίνει απόψε».

«Τι θα... Φοβάμαι πως δεν... Τι;» γάβγισε ο πρωθυπουργός.

Ο Φαντζ πήρε μια βαθιά ανάσα. «Κύριε πρωθυπουργέ», είπε, «είμαι αναγκασμένος να σας ανακοινώσω, με μεγάλη μου λύπη, ότι επέστρεψε. Ο Ακατονόμαστος γύρισε».

«Γύρισε; Όταν λέτε “γύρισε”... εννοείτε πως... είναι ζωντανός; Θέλω να πω...»

Ο πρωθυπουργός ανασκάλεψε τη μνήμη του προσπαθώντας να θυμηθεί λεπτομέρειες από εκείνη τη φοβερή συζήτηση, τρία χρόνια νωρίτερα, όταν ο Φαντζ του μίλησε για ένα μάγο που ενέπνεε μεγαλύτερο φόβο από κάθε άλλον, ένα μάγο που είχε διαπράξει χιλιάδες φρικτά εγκλήματα προτού εξαφανιστεί μυστηριωδώς πριν από δεκαπέντε χρόνια.

«Ναι, είναι ζωντανός», απάντησε ο Φαντζ. «Δηλαδή... δεν ξέρω... Είναι ζωντανός ένας άνθρωπος αν δε γίνεται να σκοτωθεί; Ειλικρινά, δεν το καταλαβαίνω κι ούτε ο Ντάμπλντορ μπορεί να το εξηγήσει ικανοποιητικά... Αλλά, πάντως, έχει σώμα, και βαδίζει, και μιλάει, και σκοτώνει, επομένως υποθέτω, για τη διευκόλυνση της συζήτησής μας, ότι ναι, ο Ακατονόμαστος είναι ζωντανός».

Ο πρωθυπουργός δεν ήξερε τι να πει, αλλά είχε την πεισματική συνήθεια να θέλει να εμφανίζεται καλά πληροφορημένος για κάθε θέμα· έτσι, έστυψε το μυαλό του να θυμηθεί όσο το δυνατόν περισσότερες λεπτομέρειες από τις προηγούμενες συζητήσεις τους. «Ο Σύρος Μπλακ είναι με... ε... τον Ακατονόμαστο;»

«Μπλακ; Μπλακ;» έκανε αφηρημένα ο Φαντζ στριφογυρίζοντας γρήγορα το καπέλο του με τα δάχτυλά του. «Α, εννοείτε τον Σείριο Μπλακ; Όχι, μα τα γένια του Μέρλιν. Ο Μπλακ πέθανε. Αποδείχτηκε ότι... ε... κάναμε λάθος για τον Μπλακ. Τελικά ήταν αθώος. Κι ούτε τα είχε κάνει πλακάκια με τον Ακατονόμαστο. Θέλω να πω», πρόσθεσε αμυντικά, στριφογυρίζοντας

ακόμη πιο γρήγορα το καπέλο, «όλα τα στοιχεία έδειχναν... είχαμε πάνω από πενήντα αυτόπτες μάρτυρες... Τέλος πάντων, πέθανε, όπως σας είπα. Στο κίριο του Υπουργείου Μαγείας. Θα διεξαχθεί και έρευνα...»

Στο σημείο αυτό ο πρωθυπουργός ένωσε, προς μεγάλη του έκπληξη, ένα τσίμπημα οίκτου για τον Φαντζ που παραμερίστηκε όμως αμέσως από ένα αίσθημα αυταρέσκειας στη σκέψη ότι, αν και εκείνος δεν μπορούσε να ξεφυτρώνει μέσα από τα τζάκια, δεν είχε γίνει ποτέ φόνος σε υπουργείο επί της δικής του πρωθυπουργίας... τουλάχιστον μέχρι τώρα.

Κι ενώ ο πρωθυπουργός χτυπούσε με τρόπο το ξύλο του γραφείου του, ο Φαντζ συνέχισε: «Αλλά ο Μπλακ είναι παλιά ιστορία. Τώρα το θέμα είναι ότι βρισκόμαστε σε πόλεμο, κύριε πρωθυπουργέ, και πρέπει να λάβουμε κάποια μέτρα».

«Πόλεμο;» επανέλαβε νευρικά ο πρωθυπουργός. «Μήπως υπερβάλλετε;»

«Ο Ακατονόμαστος έχει πλαισιωθεί τώρα από τους οπαδούς του που δραπετεύσαν τον Ιανουάριο από το Αζκαμπάν», τον ενημέρωσε ο Φαντζ μιλώντας όλο και πιο βιαστικά, ενώ στριφογύριζε τόσο γρήγορα το καπέλο του που φάνταζε σαν μια λεμονί μουτσαλιά. «Από τότε που εκδηλώθηκαν ανοιχτά, έχουν προκαλέσει όλεθρο. Η γέφυρα Μπρόκνεϊλ... Αυτός το έκανε, κύριε πρωθυπουργέ. Απείλησε με μαζικούς θανάτους Μαγκλ αν δε συνθηκολογούσα και...»

«Θεέ Μεγαλοδύναμη! Όστε εσείς φταίτε που σκοτώθηκαν τόσο άνθρωποι και τώρα είμαι υποχρεωμένος να απαντήσω σε επερωτήσεις για σκουριασμένα καλώδια και διαβρωμένους αρμούς και δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο!» φώναξε εξοργισμένος ο πρωθυπουργός.

«Εγώ φταίω;» αναψοκοκκίνισε ο Φαντζ. «Δηλαδή εσείς θα υποκύπατε σ' έναν τέτοιο εκβιασμό;»

«Ίσως όχι», απάντησε ο πρωθυπουργός, που σηκώθηκε και βάλθηκε να βηματίζει πέρα-δωθε, «αλλά θα έβαζα τα δυ-

νατά μου να πιάσω τον εκβιαστή προτού διαπράξει αυτό το ανοσιούργημα!»

«Είναι δυνατόν να πιστεύετε ότι δεν κατέβαλα κι εγώ κάθε δυνατή προσπάθεια;» ρώτησε θυμωμένος ο Φαντζ. «Όλοι οι χρυσούχοι του Υπουργείου προσπαθούσαν – και προσπαθούν ακόμη – να τον βρουν και να συλλάβουν τους οπαδούς του, αλλά τυχαίνει να μιλάμε για έναν από τους ισχυρότερους μάγους όλων των εποχών, ένα μάγο που διέφευγε τη σύλληψη για τρεις δεκαετίες!»

«Τώρα θα μου πείτε ότι αυτός προκάλεσε και τον τυφώνα στη δυτική Αγγλία!» αγανάκτησε ο πρωθυπουργός που με κάθε βήμα του θύμωνε όλο και περισσότερο. Ήταν εξοργιστικό να ανακαλύπτει την αιτία αυτών των φοβερών καταστροφών και να μην μπορεί να τη δημοσιοποιήσει· σχεδόν χειρότερο απ' ό,τι αν έφταιγε η κυβέρνησή του.

«Δεν ήταν τυφώνας», μουρμούρισε με δυστυχισμένο ύφος ο Φαντζ.

«Συγγνώμη!» γάβγισε ο πρωθυπουργός, που τώρα χοροπηδούσε από το κακό του. «Δέντρα ξεριζώθηκαν, στέγες ξηλώθηκαν, φανοστάτες λύγισαν, σημειώθηκαν φοβεροί τραυματισμοί...»

«Ήταν οι Θανατοφάγοι», τον έκοψε ο Φαντζ. «Οι οπαδοί του Ακατονόμαστου. Και... υποπευόμαστε ανάμειξη γιγάντων».

Ο πρωθυπουργός κοκάλωσε σαν να χτύπησε σε αόρατο τοίχο. «Ανάμειξη ποιων;»

Ο Φαντζ μόρφασε. «Χρησιμοποίησε και την προηγούμενη φορά γίγαντες, όταν ήθελε να προκαλέσει αίσθηση. Το Γραφείο Παραπληροφόρησης δουλεύει μέρα-νύχτα, έχουμε στείλει συνεργεία Λησμονιστών που προσπαθούν να διαγράψουν τη μνήμη όσων Μαγκλ είδαν τι ακριβώς συνέβη, και σχεδόν όλο το προσωπικό του Τμήματος Ρύθμισης και Ελέγχου Μαγικών Πλασμάτων βρίσκεται στο Σόμερσετ, αλλά δε βρίσκουμε το γίγαντα. Σκέτη απελπισία!»

«Μη μου το λέτε!» έκανε οργισμένος ο πρωθυπουργός.

«Δεν αρνούμαι ότι το νηικό είναι πολύ πεσμένο στο Υπουργείο», συμπλήρωσε ο Φαντζ. «Και μέσα σε όλα αυτά, χάσαμε και την Αμέλια Μπόουνς».

«Ποια χάσατε;»

«Την Αμέλια Μπόουνς. Την επικεφαλής του Τμήματος Επιβολής του Μαγικού Νόμου. Πιστεύουμε ότι τη σκότωσε ο ίδιος ο Ακατονόμαστος γιατί ήταν πολύ χαρισματική μάγισσα και... και όλα τα στοιχεία δείχνουν ότι πρόβαλε σθεναρή αντίσταση». Ο Φαντζ ξερόβηξε και, με μια υπεράνθρωπη προσπάθεια, σταμάτησε να στριφογυρίζει το καπέλο του.

«Μα ο φόνος αυτός δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες», είπε ο πρωθυπουργός ξεχνώντας προς στιγμήν το θυμό του. «Στις δικές μας εφημερίδες. Η Αμέλια Μπόουνς... έγραψαν πως ήταν μια ηλικιωμένη γυναίκα που ζούσε μόνη. Ήταν πολύ... άγριο έγκλημα. Πήρε μεγάλη δημοσιότητα. Η αστυνομία έχει σκώσει τα χέρια ψηλά».

Ο Φαντζ αναστέναξε. «Είναι φυσικό. Σκοτώθηκε σε ένα δωμάτιο κλειδωμένο από μέσα, σωστά; Εμείς, βέβαια, ξέρουμε ποιος το έκανε αλλά αυτό δε μας βοηθά να τον πιάσουμε. Κι ύστερα είναι και η Έμελιν Βανς, ίσως δεν την έχετε ακουστά...»

«Πώς δεν την έχω!» βιάστηκε να πει ο πρωθυπουργός. «Συνέβη ένα τετράγωνο πιο κάτω από εδώ. Οι εφημερίδες φρύαξαν: *Καταρράκωση του νόμου και της τάξης στη γειτονιά του πρωθυπουργού...*»

«Και σαν να μη μας έφτανε αυτό», συνέχισε ο Φαντζ χωρίς να δώσει σημασία στα λεγόμενά του, «έχουμε και τους Παράφρονες που αλωνίζουν και επιτίθενται στον κόσμο όπου σταθούν κι όπου βρεθούν».

Κάποτε, σε πιο ευτυχισμένες εποχές, η πρόταση αυτή θα ήταν ακατανόητη για τον πρωθυπουργό, τώρα όμως είχε γίνει σοφότερος. «Νόμιζα ότι οι Παράφρονες φυλάνε τους φυλακισμένους στο Αζκαμπάν;» ρώτησε επιφυλακτικά.

«Τους φύλαγαν», απάντησε κουρασμένα ο Φαντζ, «αλλά όχι πια. Λιποτάκτησαν από τη φυλακή και πήγαν με τον Ακατονόμαστο. Δε θα ισχυριστώ ότι δεν ήταν πλήγμα».

«Μα», έκανε ο πρωθυπουργός με ένα αίσθημα τρόμου, «δε μου είχατε πει ότι τα πλάσματα αυτά ρουφάνε την ελπίδα και την ευτυχία από τους ανθρώπους;»

«Σωστά. Και αναπαράγονται. Αυτό είναι που προκαλεί την ομίχλη».

Ο πρωθυπουργός ένιωσε να του κόβονται τα γόνατα και σωριάστηκε στην πλησιέστερη καρέκλα. Η ιδέα αόρατων πλασμάτων που επιτίθενται στις πόλεις και στην ύπαιθρο σκορπίζοντας οδύνη και απόγνωση στους ψηφοφόρους του του έφερε κάτι σαν λιγοθυμιά.

«Για σταθείτε, κύριε Φαντζ», είπε. «Πρέπει να κάνετε κάτι! Είστε υπεύθυνος ως υπουργός Μαγείας!»

«Πιστεύετε ειλικρινά, φίλτατε, ότι ύστερα από όλα αυτά εξακολουθώ να είμαι υπουργός; Μ' έδιωξαν πριν από τρεις μέρες! Εδώ και δύο εβδομάδες, όλη η κοινότητα των μάγων απαιτούσε την παραίτησή μου. Όλα τα χρόνια της υπουργίας μου, πρώτη φορά είδα τέτοια ομοφωνία!» συμπλήρωσε ο Φαντζ κάνοντας μια γενναία προσπάθεια να χαμογελάσει.

Ο πρωθυπουργός έμεινε για μια στιγμή άλαλος. Παρά την αγανάκτησή του για την κατάσταση στην οποία τον είχαν φέρει, λυπόταν τον ταλαίπωρο που καθόταν απέναντί του. «Λυπάμαι πολύ», είπε στο τέλος. «Μπορώ να βοηθήσω σε κάτι;»

«Καλοσύνη σας, κύριε πρωθυπουργέ, αλλά δε γίνεται τίποτα. Με έστειλαν εδώ απόψε ώστε να σας ενημερώσω για τα πρόσφατα γεγονότα και να σας συστήσω το διάδοχό μου. Θα έπρεπε να έχει έρθει ως τώρα, αλλά φυσικά είναι πολύ απασχολημένος αυτή τη στιγμή με τόσα που συμβαίνουν».

Ο Φαντζ γύρισε και κοίταξε το πορτρέτο με το άσχημο ανθρώπακι που φορούσε τη μακριά, κατσαρή, ασημιά περούκα και τώρα έξιχνε το αφτί του με τη μύτη μιας πέννας.

Μόλις είδε τον Φαντζ να τον κοιτάζει, το πορτρέτο μίλησε: «Θα είναι εδώ σε ένα λεπτό, τελειώνει ένα γράμμα προς τον Ντάμπλντορ».

«Του εύχομαι καλή επιτυχία», είπε ο Φαντζ δείχνοντας για πρώτη φορά την πίκρα του. «Τις δύο τελευταίες εβδομάδες έγραφα δύο φορές τη μέρα στον Ντάμπλντορ, αλλά στάθηκε ανυποχώρητος. Αν δεχόταν τουλάχιστον να πείσει το αγόρι, ίσως υπήρχε μια... Τέλος πάντων, μπορεί να τα καταφέρει καλύτερα ο Σκρίμτζεουρ».

Ο Φαντζ βυθίστηκε πικραμένος στη σιωπή, που την έσπασε όμως σχεδόν αμέσως το πορτρέτο, το οποίο μίλησε ξαφνικά με κοφτή επίσημη φωνή. «Προς τον πρωθυπουργό των Μαγκλ. Αίτηση επείγουσας συναντήσεως. Παρακαλείσθε να απαντήσετε αμέσως. Ρούφους Σκρίμτζεουρ, υπουργός Μαγείας».

«Ναι, ναι, εντάξει», είπε αφηρημένα ο πρωθυπουργός κι ούτε που βλεφάρισε όταν έγιναν πάλι σμαραγδιές οι φλόγες του τζακιού, φούντωσαν κι αποκάλυψαν στο κέντρο τους ένα δεύτερο περιστρεφόμενο μάγο, για να τον ξεράσουν λίγες στιγμές αργότερα στο παλαιικό χαλί. Ο Φαντζ σηκώθηκε και ύστερα από ένα σύντομο δισταγμό, ο πρωθυπουργός έκανε το ίδιο, καθώς έβλεπε τον νεοφερμένο να στυλώνει το κορμί, να τινάζει το μακρύ μαύρο μανδύα του και να κοιτάζει ολόγυρα.

Η πρώτη, αν και ανόητη σκέψη του πρωθυπουργού ήταν ότι ο Ρούφους Σκρίμτζεουρ έμοιαζε με γέρικο λιοντάρι. Στη σκούρα χαίτη και στα δασιά του φρύδια υπήρχαν γκρίζες πινελίες· είχε διαπεραστικά κίτρινωπά μάτια πίσω από ένα ζευγάρι γυαλιά με μεταλλικό σκελετό και απέπνεε ολόκληρος μια παράξενη τραχιά χάρη παρόλο που κούτσαινε ελαφρώς. Η πρώτη άμεση εντύπωση μαρτυρούσε δαιμόνιο πνεύμα και σκληρότητα· ο πρωθυπουργός καταλάβαινε πολύ καλά γιατί η κοινωνία των μάγων προτίμησε για ηγέτη τον Σκρίμτζεουρ από τον Φαντζ τούτους τους δύσκολους καιρούς.

«Χαίρω πολύ», μίλησε ευγενικά ο πρωθυπουργός, απλώνοντας το χέρι του.

Ο Σκρίμτζεουρ αντάλλαξε μαζί του μια σύντομη χειραψία ενώ σάρωνε με το βλέμμα του το δωμάτιο, και ύστερα τράβηξε το ραβδί μέσα από το μανδύα του. «Σας ενημέρωσε ο Φαντζ;» ρώτησε καθώς πήγαινε στην πόρτα και χτυπούσε την κλειδαριά με το ραβδί του.

Ο πρωθυπουργός άκουσε την κλειδαριά να αμπαρώνει. «Ε... ναι», απάντησε. «Κι αν δε σας πειράζει, θα προτιμούσα να μείνει ξεκλειδωτή η πόρτα».

«Δε θέλω να μας διακόψουν», δήλωσε κοφτά ο Σκρίμτζεουρ, «ή να μας δουν», πρόσθεσε σημαδεύοντας με το ραβδί τα παράθυρα και κλείνοντας στη στιγμή τις κουρτίνες. «Λοιπόν, είμαι πολυάσχολος άνθρωπος, γι' αυτό ας μπούμε αμέσως στο θέμα. Πρώτα απ' όλα, πρέπει να συζητήσουμε για την ασφάλειά σας».

Ο πρωθυπουργός ύψωσε το ανάστημά του. «Είμαι απόλυτα ικανοποιημένος με τα μέτρα ασφαλείας μου, ευχαριστώ πολύ...» άρχισε να λέει.

«Εμείς δεν είμαστε», τον έκοψε ο Σκρίμτζεουρ. «Θα είναι πολύ κακό για τους Μαγκλ αν ο πρωθυπουργός τους πέσει θύμα της εξουσιαστικής κατάρας. Ο καινούργιος γραμματέας έξω από το γραφείο σας...»

«Δεν πρόκειται να διώξω τον Κίνγκσλι Σάκλμπολτ, αν αυτό είναι που προτείνετε!» δήλωσε κατηγορηματικά ο πρωθυπουργός. «Είναι εξαιρετικά ικανός, βγάζει τη διπλή δουλειά από τους άλλους...»

«Επειδή είναι μάγος», τον πληροφόρησε ο Σκρίμτζεουρ χωρίς να σκάσει το χείλι του. «Ένας άριστα εκπαιδευμένος χρυσούχος, επιφορτισμένος με την προστασία σας».

«Για μισό λεπτό!» αναφώνησε ο πρωθυπουργός. «Δεν μπορείτε να βάζετε όποιον θέλετε στο γραφείο μου, εγώ αποφασίζω ποιος δουλεύει για μένα...»

«Νόμιζα πως ήσαστε απόλυτα ικανοποιημένοι από τον Σάκλμπολιτ», παρατήρησε ψυχρά ο Σκρίμτσεουρ.

«Είμαι... δηλαδή ήμουν...»

«Τότε δεν υπάρχει πρόβλημα, έτσι δεν είναι;» συνέχισε ο Σκρίμτσεουρ.

«Ε... εφόσον η απόδοση του Σάκλμπολιτ συνεχίσει να είναι... ε... άριστη», τραύλισε μουνδιασμένος ο πρωθυπουργός, αλλά ο Σκρίμτσεουρ δε φάνηκε να τον ακούει.

«Και τώρα, σχετικά με τον Χέρμπερτ Τσόρλι, τον υπουργό σας», συνέχισε. «Αυτόν που ψυχαγώγησε τον κόσμο παριστάνοντας την πάπια».

«Τι;» ρώτησε ο πρωθυπουργός.

«Προφανώς ενεργούσε υπό την επήρεια μιας άτεχνα εκτελεσμένης εξουσιαστικής κατάρας», αποκρίθηκε ο Σκρίμτσεουρ. «Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να μπερδευτεί το μυαλό του, αλλά μπορεί να είναι ακόμη επικίνδυνος».

«Μα το μόνο που έκανε ήταν “πα-πα-πα”!» αντέδρασε ξεψυχισμένα ο πρωθυπουργός. «Σίγουρα με λίγη ανάπαυση... αν κόψει και το ποτό...»

«Αυτή τη στιγμή που μιλάμε τον εξετάζει μια ομάδα θεραπευτών του Νοσοκομείου Μαγικών Νόσων και Τραυμάτων “Ο Άγιος Μάνγκο”. Μέχρι στιγμής προσπάθησε να στραγγαλίσει τρεις από αυτούς», πρόσθεσε ο Σκρίμτσεουρ. «Νομίζω πως είναι καλύτερα να τον απομακρύνουμε για ένα διάστημα από την κοινωνία των Μαγκλ».

«Ε... αλλά θα γίνει καλά, έτσι;» ρώτησε με αγωνία ο πρωθυπουργός.

Ο Σκρίμτσεουρ ανασήκωσε απλώς τους ώμους του, ενώ επέστρεφε ήδη στο τζάκι. «Δεν έχω να σας πω τίποτε άλλο. Θα σας κρατήσω ενήμερο για τις εξελίξεις, κύριε πρωθυπουργέ — ή, επειδή μάλλον θα είμαι πολύ απασχολημένος για να έρθω εγώ προσωπικά, θα σας στείλω τον Φαντζ, που δέχτηκε να παραμείνει με την ιδιότητα του συμβούλου».

Ο Φαντζ προσπάθησε να χαμογελάσει, χωρίς επιτυχία όμως· αντίθετα, έκανε ένα μορφασμό σαν να είχε πονόδοντο. Ο Σκρίμτζεουρ έφαχνε ήδη στην τσέπη του για τη μυστηριώδη σκόνη που πρασίνιζε τη φωτιά. Ο πρωθυπουργός κοίταξε για λίγο απελπισμένος τους δύο μάγους και την επόμενη στιγμή ξεστόμισε τα λόγια που προσπαθούσε να καταπνίξει τόση ώρα. «Για τ' όνομα του Θεού... είστε *μάγοι!* Ξέρετε να κάνετε *μάγια!* Σίγουρα μπορείτε να τα... τακτοποιήσετε *όλα!*»

Ο Σκρίμτζεουρ έκανε μian αργή στροφή επιτόπου και κοιτάχτηκε δύσπιστα με τον Φαντζ, που αυτή τη φορά κατάφερε να χαμογελάσει καθώς έλεγε συγκαταβατικά: «Το πρόβλημα, κύριε πρωθυπουργέ, είναι ότι και η άλλη πλευρά ξέρει να κάνει *μάγια*».

Και με αυτά τα λόγια, οι δύο μάγοι μπήκαν ο ένας πίσω από τον άλλο στις λαμπερές πράσινες φλόγες κι εξαφανίστηκαν.

Οδός Υφαντουργού

Πολλά χιλιόμετρα μακριά, η παγερή ομίχλη που κολούσε στα τζάμια του πρωθυπουργού γλιστρούσε πάνω από ένα βρόμικο φιδογυριστό ποταμό που οι χορταριασμένες όχθες του ήταν διάσπαρτες με σκουπίδια. Μια τεράστια καμινάδα, κατάλοιπο ενός εγκαταλειμμένου κτίσματος, υψωνόταν προς τον ουρανό σκοτεινή κι απειλητική. Ο μοναδικός θόρυβος που ακουγόταν ήταν ο φλοίσβος του μαύρου νερού. Δεν υπήρχε πουθενά άλλο ίχνος ζωής, πέρα από μια κάπσχη αλεπού που κατέβηκε κλεφτά στην όχθη να μυρίσει ένα παλιό περιτύλιγμα από ψάρια και τηγανιτές πατάτες που ήταν πεταμένο στα ψηλά χορτάρια.

Μα ξάφνου ακούστηκε ένα σιγανό *ποπ* και μια ψηλόλιγνη μορφή με κουκούλα εμφανίστηκε ως διά μαγείας στην όχθη του ποταμού. Η αλεπού κοκάλωσε και κάρφωσε τρομαγμένη τα μάτια της σε τούτο το καινούργιο παράξενο φαινόμενο. Η μορφή κοντοστάθηκε λίγες στιγμές να προσανατολιστεί κι ύστερα προχώρησε με ανάλαφρο γοργό βήμα, ενώ η κάπα της θρόιζε στα χορτάρια.

Ακούστηκε ένα δεύτερο, πιο δυνατό *ποπ* κι εμφανίστηκε άλλη μία μορφή με κουκούλα.

«Στάσου!»

Η τραχιά κραυγή ξάφνιασε την αλεπού, που τώρα λούφαζε κι έγινε σχεδόν ένα με το έδαφος. Με ένα σάλτο πετάχτηκε από την κρυψώνα της κι έτρεξε να ανέβει στην όχθη. Την επόμενη στιγμή, μια πράσινη λάμψη άστραψε, ακούστηκε ένα αλύχτημα και η αλεπού έπεσε νεκρή.

Η δεύτερη μορφή γύρισε ανάσκελα το ζώο με τη μύτη του ποδιού της. «Αλεπούς», είπε περιφρονητικά μια γυναικεία φωνή κάτω από την κουκούλα. «Σκέφτηκα μήπως ήταν κανένας χρυσούχος... Κίσι, σιάσου!»

Αλλά η πρώτη μορφή, που κοντοστάθηκε να δει όταν εμφανίστηκε η λάμψη, σκαρφάλωνε ήδη στην όχθη όπου μόλις είχε πέσει η αλεπού.

«Κίσι... Ναρκίσα... άκουσέ με...»

Η δεύτερη γυναίκα πρόφτασε την πρώτη και την έπιασε από το μπράτσο, μα η άλλη τράβηξε το χέρι της. «Φύγε, Μπέλα!»

«Πρέπει να με ακούσεις!»

«Σ' έχω ακούσει. Και πήρα την απόφασή μου. Παράτα με ήσυχη!»

Η γυναίκα που λεγόταν Ναρκίσα έφτασε στην κορφή της όχθης, όπου ένα παλιό κιγκλίδωμα χώριζε τον ποταμό από ένα λιθόστρωτο δρομάκι. Η άλλη γυναίκα, η Μπέλα, την ακολούθησε αμέσως. Στάθηκαν δίπλα δίπλα κοιτάζοντας στην απέναντι πλευρά του δρόμου όπου ξεδιπλώνονταν ατέλειωτες σειρές απεριποίητων τούβλινων σπιτιών, με θαμπά, τυφλά παράθυρα στο σκοτάδι.

«Εδώ μένει;» ρώτησε περιφρονητικά η Μπέλα. «Εδώ; Στη χωματερή των Μαγκλ; Θα πρέπει να είμαστε οι πρώτες του είδους μας που πατάμε το πόδι μας σε αυτή την...»

Η Ναρκίσα όμως δεν την άκουγε· είχε περάσει ήδη μέσα από ένα άνοιγμα στα σκουριασμένα κάγκελα και διέσχισε βιαστικά το δρόμο.

«Κίσι, περίμενε!»

Η Μπέλα ακολούθησε με την κάπα της να ανεμίζει ξοπίσω

της και είδε τη Ναρκίσα να τρυπώνει σε ένα σοκάκι ανάμεσα στα σπίτια για να βγει σε ένα δεύτερο, σχεδόν πανομοιότυπο δρόμο. Μερικοί φανοστάτες ήταν σπασμένοι· οι δύο γυναίκες άρχισαν να τρέχουν διασχίζοντας τα φωτισμένα σημεία που εναλλάσσονταν με πηχτό σκοτάδι. Η διώκτρια πρόφτασε την άλλη γυναίκα τη στιγμή που έστριβε σε μια γωνία κι αυτή τη φορά κατάφερε να την πιάσει από το μπράτσο και να τη γυρίσει προς το μέρος της.

«Κίσι, δεν πρέπει να το κάνεις αυτό, δεν πρέπει να τον εμπιστευτείς...»

«Ο Άρχοντας του Σκότους τον εμπιστεύεται, έτσι δεν είναι;»

«Ο Άρχοντας του Σκότους... νομίζω... ότι κάνει λάθος», ξεφύσηξε η Μπέλα και τα μάτια της λαμπύρισαν προς στιγμήν κάτω από την κουκούλα, καθώς κοίταζε ολόγυρα να βεβαιωθεί πως ήταν μόνες. «Άλλωστε, έχουμε εντολή να μην το πούμε σε κανέναν. Αυτό που πας να κάνεις είναι προδοσία στον Άρχοντα του Σκότους...»

«Παράτα με ήσυχη, Μπέλα!» γρύλισε η Ναρκίσα τραβώντας ένα ραβδί κάτω από την κάπα της για να σημαδέψει απειλητικά το πρόσωπο της άλλης.

Η Μπέλα γέλασε. «Κίσι, θα χτυπήσεις την αδελφή σου; Δε σ' έχω ικανή...»

«Τώρα πια είμαι ικανή για όλα!» κοντανάσανε η Ναρκίσα με μια νότα υστερίας στη φωνή της κι όταν κατέβασε σαν μαχαίρι το ραβδί, πετάχτηκε άλλη μια λάμψη.

Η Μπέλα άφησε το μπράτσο της αδελφής της σαν να την έκαψε. «Ναρκίσα!»

Η Ναρκίσα όμως απομακρυνόταν ήδη βιασικά. Η άλλη την ακολούθησε τριβοντας το χέρι της, αλλά φρόντισε να διατηρήσει μian απόσταση καθώς έμπαιναν όλο και πιο βαθιά στον ερημωμένο λαβύρινθο των πλινθοκτιστων σπιτιών. Στο τέλος, η Ναρκίσα έφτασε σε ένα δρόμο που λεγόταν οδός Υφαντουργού κι όπου από πάνω πυργωνόταν σαν γιγάντιο

απειλητικό δάχτυλο η εργοστασιακή καμινάδα. Τα βήματά της αντηχούσαν στο λιθόστρωτο καθώς προσπερνούσε τα σπασμένα παράθυρα που ήταν σφραγισμένα με σανίδες. Τελικά έφτασε στο τελευταίο σπίτι, όπου λαμπύριζε ένα ασθενικό φως μέσα από τις κουρτίνες ενός ισόγειου δωματίου.

Χτύπησε την πόρτα προτού προλάβει να τη σταματήσει η Μπέλα, που βλαστήμησε μέσ' από τα δόντια της. Περίμεναν κι οι δυο μαζί ελαφρώς λαχανιασμένες, ανασαίνοντας τη μυρουδιά του βρόμικου ποταμού που έφερνε το νυχτερινό αεράκι. Λίγες στιγμές αργότερα, άκουσαν βήματα μέσα από το σπίτι κι η πόρτα άνοιξε μια χαραμάδα. Από το στενό άνοιγμα είδαν το πρόσωπο ενός άντρα με μακριά μαύρα μαλλιά χωρισμένα στη μέση, που πλαισίωναν ένα ωχρο πρόσωπο κι ένα ζευγάρι μαύρα μάτια.

Η Ναρκίσα έβγαλε την κουκούλα της. Ήταν τόσο κλομή που φέγγιζε λες μες στο σκοτάδι· τα μακριά ξανθά μαλλιά που χύνονταν στην πλάτη της την έκαναν να μοιάζει με πνιγμένη.

«Ναρκίσα!» αναφώνησε ο άντρας ανοίγοντας λίγο περισσότερο την πόρτα, έτσι που το φως έπεσε πάνω και στις δυο γυναίκες. «Τι ευχάριστη έκπληξη!»

«Σέβερους», ψιθύρισε εκείνη ταραγμένη. «Μπορώ να σου μιλήσω; Είναι μεγάλη ανάγκη».

«Το ρωτάς;»

Ο άντρας παραμέρισε για να την αφήσει να μπει στο σπίτι. Η αδελφή της, που δεν είχε βγάλει την κουκούλα, ακολούθησε χωρίς να περιμένει πρόσκληση. «Σνέιπ», χαιρέτησε κοφτά καθώς περνούσε δίπλα του.

«Μπέλατριξ», της απάντησε και στα λεπτά χείλη του σχηματίστηκε ένα αδιόρατα κοροϊδευτικό χαμόγελο καθώς έκλεινε πίσω τους την πόρτα μ' έναν ξερό κρότο.

Βρέθηκαν σε ένα μικρό καθιστικό που ανέδιδε την αίσθηση σκοτεινού κελιού φρενοκομείου με επενδυμένες επιφά-

νιες. Οι τοίχοι ήταν καλυμμένοι με βιβλία, τα περισσότερα εκ των οποίων ήταν δεμένα με παλιό, μαύρο ή καφετί δέρμα· στην ασθενική νησίδα φωτός που σχημάτιζε ένα φωτιστικό με κεριά που κρεμόταν από την οροφή, διακρινόταν ένας ξεφτισμένος καναπές, μια παλιά πολυθρόνα κι ένα σαραβαλιασμένο τραπέζι. Ο χώρος απέπνεε έναν αέρα εγκατάλειψης, σαν να έμενε τον περισσότερο χρόνο ακατοίκτος.

Ο Σνέιπ έγενεψε στη Ναρκίσα να καθίσει στον καναπέ. Εκείνη έβγαλε την κάπα της, την άφησε στην άκρη και κάθισε με τα μάτια της καρφωμένα στα κατάλευκα χέρια της που έτρεμαν πλεγμένα κάτω από το στήθος της. Η Μπέλατριξ κατέβασε πιο αργά την κουκούλα της. Μελαχρινή τόσο όσο ξανθιά ήταν η αδελφή της, με βαριά ματόκλαδα και θεληματικό πηγούνι, δεν τράβηξε το βλέμμα της από τον Σνέιπ καθώς πλησίαζε να σταθεί πίσω από την αδελφή της.

«Σε τι μπορώ να σας εξυπηρετήσω;» θέλησε να μάθει ο Σνέιπ όταν κάθισε στην πολυθρόνα απέναντι από τις δύο αδελφές.

«Ε... είμαστε μόνοι, έτσι;» ρώτησε σιγανά η Ναρκίσα.

«Ναι, φυσικά. Δηλαδή είναι εδώ ο Ποντικοουράς, μα ποιος λογαριάζει ένα παράσιπο;»

Σημάδεψε με το ραβδί του τον τοίχο με τα βιβλία πίσω του και, μ' ένα χτύπημα, άνοιξε μια κρυφή πόρτα αποκαλύπτοντας μια στενή σκάλα, όπου στεκόταν κοκαλωμένος ένας μικροκαμωμένος άντρας.

«Όπως αντιλαμβάνεσαι, Ποντικοουρά, έχουμε επισκέψεις», είπε με νωχελική φωνή ο Σνέιπ.

Ο άντρας κατέβηκε σκυφτός τα τελευταία σκαλοπάτια και μπήκε στο δωμάτιο. Είχε μικρά υγρά μάτια, σουβληρή μύτη κι ένα ηλίθιο χαμόγελο. Το αριστερό του χέρι χάιδευε το δεξί, που φαινόταν σαν να ήταν ντυμένο με ένα λαμπερό ασπρένιο γάντι. «Ναρκίσα...» αναφώνησε με τσιριχτή φωνή, «και Μπέλατριξ! Τι θαυμάσια...»

«Ο Ποντικοουράς θα μας φέρει ποτά, αν θέλετε», τον

διέκοψε ο Σνέιπ. «Και μετά θα επιστρέψει στην κάμαρά του».

Ο Ποντικοουράς έκανε ένα μορφασμό σαν να του πέταξε ο Σνέιπ κάποιο αντικείμενο. «Δεν είμαι υπηρέτης σου!» τσίριξε αποφεύγοντας να κοιτάξει στα μάτια τον Σνέιπ.

«Αλήθεια; Είχα την εντύπωση ότι ο Άρχοντας του Σκότους σ' έστειλε εδώ για βοηθό μου».

«Για βοηθό, ναι... όχι για να σου σερβίρω ποτά και... και να καθαρίζω το σπίτι σου!»

«Δεν είχα ιδέα, Ποντικοουρά, ότι λαχταράς πιο επικίνδυνες αποστολές», παρατήρησε μειλίχια ο Σνέιπ. «Αυτό τακτοποιείται εύκολα: θα μιλήσω στον Άρχοντα του Σκότους...»

«Μπορώ να του μιλήσω μόνος μου αν θέλω!»

«Ασφαλώς», σάρκασε ο Σνέιπ. «Στο μεταξύ, όμως, φέρε μας ποτά. Λίγο κρασί των ξωτικών είναι ό,τι πρέπει».

Ο Ποντικοουράς κοντοστάθηκε για μια στιγμή σαν να ήταν έτοιμος να φέρει αντιρρήσεις, αλλά έπειτα έκανε μεταβολή και κατευθύνθηκε σε μιαν άλλη κρυφή πόρτα. Ακούστηκε πάταγος και κροταλίσματα ποτηριών. Λίγες στιγμές αργότερα είχε επιστρέψει κρατώντας ένα δίσκο με μια σκονισμένη μποτίλια και τρία ποτήρια. Τα άφησε στο σαραβαλιασμένο τραπέζι κι αποσύρθηκε βιαστικά, βροντώντας πίσω του την καλυμμένη με βιβλία πόρτα.

Ο Σνέιπ γέμισε τα τρία ποτήρια με το κόκκινο σαν αίμα κρασί και πρόσφερε τα δύο στις αδελφές. Η Ναρκίσα μурμούρισε ένα ευχαριστώ ενώ η Μπέλατριξ δεν έβγαλε λέξη· αντίθετα, συνέχισε να αγριοκοιπάει τον Σνέιπ. Εκείνος όμως δε φάνηκε να ποεΐται· απεναντίας, έδειχνε να το διασκεδάζει. «Στον Άρχοντα του Σκότους», έκανε την πρόποση υψώνοντας το ποτήρι του κι αδειάζοντάς το.

Οι δύο αδελφές τον μιμήθηκαν. Ο Σνέιπ ξαναγέμισε τα ποτήρια τους.

Η Ναρκίσα ήπие το δεύτερο ποτήρι της και είπε βιαστικά: «Σέβερους, συγγνώμη που ήρθα έτσι ξαφνικά, μα ήταν πολύ

μεγάλη ανάγκη να σε δω. Είσαι ο μόνος που μπορεί να με βοηθήσει...»

Ο Σνέιπ τη σταμάτησε σηκώνοντας το χέρι του και αμέσως σημάδεψε με το ραβδί του την καμουφλαρισμένη πόρτα της σκάλας. Ακούστηκε ένας δυνατός κρότος κι ένα τσίριγμα, και ακολούθησε το τρεχαλητό του Ποντικοουρά καθώς ανέβαινε τη σκάλα. «Ζητώ συγγνώμη», έκανε ο Σνέιπ. «Τώρα τελευταία απέκτησε τη συνήθεια να κρυφακούει πίσω από τις πόρτες. Δεν ξέρω γιατί το κάνει... Κάτι έλεγες, Ναρκίσα;»

Η γυναίκα πήρε μια βαθιά τρεμουλιαστή ανάσα και συνέχισε: «Σέβερους, ξέρω ότι δεν έπρεπε να έρθω εδώ, μου είπαν να μην το πω σε κανένα, μα...»

«Τότε κλείσ' το στόμα σου!» γρύλισε η Μπέλατριξ. «Ειδικά μπροστά στους παρόντες!»

«“Μπροστά στους παρόντες”;» επανέλαβε ειρωνικά ο Σνέιπ. «Και τι συμπέρασμα να βγάλω απ' αυτό, Μπέλατριξ;»

«Ότι δε σε εμπιστεύομαι, Σνέιπ, όπως πολύ καλά γνωρίζεις!»

Η Ναρκίσα έβγαλε ένα επιφώνημα που θα μπορούσε να είναι πνιχτός λυγμός κι έκρυψε το πρόσωπο στις χούφτες της. Ο Σνέιπ άφησε το ποτήρι του στο τραπέζι, κάθισε αναπαυτικά στην πολυθρόνα του με τα χέρια ακουμπισμένα στα μπράτσα και χαμογέλασε στο βλοσυρό πρόσωπο της Μπέλατριξ.

«Ναρκίσα, νομίζω ότι οφείλουμε να ακούσουμε αυτά που αδημονεί να πει η Μπέλατριξ. Έτσι θα αποφύγουμε τις ενοχλητικές διακοπές. Συνέχισε, παρακαλώ, Μπέλατριξ», την παρότρυνε ο Σνέιπ. «Γιατί δε με εμπιστεύεσαι;»

«Για χίλιους λόγους!» αναφώνησε εκείνη καθώς τραβιόταν από τη θέση της πίσω από τον καναπέ για να ακουμπήσει με βρόντο το ποτήρι της πάνω στο τραπέζι. «Από πού ν' αρχίσω! Πού ήσουν όταν ηπτήθηκε ο Άρχοντας του Σκότους; Γιατί δεν έκανες καμιά προσπάθεια να τον βρεις όταν εξαφανίστηκε; Τι έκανες όλα αυτά τα χρόνια που ζούσες στη σκιά του Ντάμπλ-

ντορ; Γιατί εμπόδισες τον Άρχοντα του Σκότους να αποκτήσει τη Φιλοσοφική Λίθο; Γιατί δεν επέστρεφες αμέσως μόλις αναγεννήθηκε ο Άρχοντας του Σκότους; Πού ήσουν πριν από μερικές εβδομάδες, όταν δώσαμε μάχη να πάρουμε την προφητεία για τον Άρχοντα του Σκότους; Και γιατί, Σνέιπ, είναι ακόμη ζωντανός ο Χάρι Πότερ, ενώ τον είχες στο έλεός σου πέντε ολόκληρα χρόνια;»

Σταμάτησε λαχανιασμένη, με αναφοκοκκινισμένα μάγουλα. Πίσω της η Ναρκίσα καθόταν ακίνητη, με το πρόσωπο ακόμη κρυμμένο στις χούφτες της.

Ο Σνέιπ χαμογέλασε. «Προτού σου απαντήσω... γιατί θα σου απαντήσω, Μπέλατριξ! Μπορείς να μεταφέρεις τα λόγια μου σε αυτούς που ψιθυρίζουν πίσω από την πλάτη μου και με συκοφαντούν ότι πρόδωσα τον Άρχοντα του Σκότους! Προτού σου απαντήσω, λοιπόν, επίτρεψέ μου να σου κάνω κι εγώ μια ερώτηση: πιστεύεις στ' αλήθεια ότι ο Άρχοντας του Σκότους δε μου έθεσε όλες αυτές τις ερωτήσεις; Και φαντάζεσαι ότι, αν δεν ήμουν σε θέση να απαντήσω ικανοποιητικά σε αυτές τις ερωτήσεις, θα καθόμουν τώρα απέναντί σου;»

Η Μπέλατριξ κόμπιασε. «Ξέρω ότι σε πιστεύει, αλλά...»

«Αλλά νομίζεις πως κάνει λάθος; Ή ότι μπόρεσα με κάποιο τρόπο να του ρίξω στάχτη στα μάτια; Να ξεγελάσω τον Άρχοντα του Σκότους, το μεγαλύτερο μάγο, τον ικανότερο Διεισδυτή που γνώρισε ποτέ ο κόσμος;»

Η Μπέλατριξ δεν είπε τίποτε αλλά έδειξε για πρώτη φορά κάποια αμηχανία.

Ο Σνέιπ δεν επέμεινε. Πήρε πάλι το ποτήρι του, ήπια μια γουλιά και συνέχισε: «Ρωτάς πού ήμουν όταν ηπτήθηκε ο Άρχοντας του Σκότους. Ήμουν εκεί όπου με είχε διατάξει να είμαι, στη Σχολή “Χόγκουαρτς” για Μαγείες και Ξόρκια, γιατί ήθελε να κατασκοπεύω τον Άλμπους Ντάμπλντορ. Γνωρίζεις, φαντάζομαι, ότι έπιασα δουλειά εκεί κατ' εντολήν του Άρχοντα του Σκότους;»

Η γυναίκα έγνεψε ανεπαίσθητα και άνοιξε το στόμα της, αλλά την πρόλαβε ο Σνέιπ.

«Ρωτάς γιατί δεν προσπάθησα να τον βρω όταν εξαφανίστηκε. Για τον ίδιο λόγο που δεν έφαξαν ο Άβερι, ο Γιάξλεϊ, οι Κάρρους, ο Γκρέιμπακ, ο Λούσιους», έκλινε ελαφρώς το κεφάλι του προς το μέρος της Ναρκίσα, «και τόσο άλλοι. Γιατί νόμιζα πως εξοντώθηκε. Δεν είμαι περήφανος γι' αυτό, έκανα λάθος, αλλά αυτή είναι η αλήθεια... Αν δε συγχωρούσε όσους έχασαν την πίστη τους εκείνο τον καιρό, τώρα οι οπαδοί του θα μετριούνταν στα δάχτυλα».

«Θα είχε εμένα!» φώναξε με πάθος η Μπέλατριξ. «Εμένα, που έμεινα για χάρη του τόσα χρόνια στο Αζκαμπάν!»

«Ναι, πράγματι, σου αξίζουν συγχαρητήρια», επικρότησε βαριεστημένα ο Σνέιπ. «Βέβαια, δεν του ήσουν και τόσο χρήσιμη στη φυλακή, αλλά η χειρονομία αυτή ήταν αναμφισβήτητα...»

«Η χειρονομία!» ούρλιαξε εκείνη. Η οργή της την έκανε να μοιάζει με τρελή. «Όταν υπέμενα εγώ τους Παράφρονες, εσύ περνούσες ζάχαρη στο “Χόγκουαρτς” κι ήσουν ο χαϊδεμένος του Ντάμπλντορ!»

«Όχι ακριβώς», αποκρίθηκε ήρεμα ο Σνέιπ. «Δε μου έδωσε το μάθημα της άμυνας εναντίον των σκοτεινών τεχνών. Πίστευε, φαίνεται, ότι μπορεί να μου προκαλούσε... ε... υποτροπή... να με ωθούσε στις παλιές μου συνήθειες».

«Αυτή ήταν η θυσία σου για τον Άρχοντα του Σκότους, να μη διδάξεις το αγαπημένο σου μάθημα;» κάγχασε εκείνη. «Γιατί έμεινες εκεί όλα αυτά τα χρόνια, Σνέιπ; Κατασκόπευες τον Ντάμπλντορ για έναν αφέντη που θεωρούσες νεκρό;»

«Όχι, βέβαια», αντέδρασε ο Σνέιπ, «αν και ο Άρχοντας του Σκότους είναι πολύ ευχαριστημένος που δεν εγκατέλειψα το πόστο μου. Μόλις επέστρεψε, είχα να του δώσω πληροφορίες δεκαέξι χρόνων, ένα δώρο για το καλωσόρισμα πολύ πιο χρήσιμο από τις ατελείωτες αναπολήσεις των δοκιμασιών στο Αζκαμπάν...»

«Ναι, αλλά έμεινες...»

«Ναι, Μπέλατριξ, έμεινα», είπε ο Σνέιπ δείχνοντας για πρώτη φορά κάποιον εκνευρισμό. «Είχα μια καλή δουλειά που την προτιμούσα από την “αγγαρεία” του Αζκαμπάν. Αν θυμάσαι, είχαν πιάσει όλους τους Θανατοφάγους. Η προστασία του Ντάμπλντορ με γλίτωσε από τη φυλακή, ήταν πολύ εξυπηρετική και την εκμεταλλεύτηκα. Επαναλαμβάνω: ο Άρχοντας του Σκότους δε δυσареσθήθηκε που έμεινα, δε βλέπω λοιπόν το λόγο να δυσареσπηθείς εσύ.

»Νομίζω ότι το επόμενο που θέλεις να μάθεις», συνέχισε κάπως πιο δυνατά καθώς η Μπέλατριξ ετοιμαζόταν πάλι να τον διακόψει, «είναι γιατί μπήκα ανάμεσα στον Άρχοντα του Σκότους και στη Φιλοσοφική Λίθο. Η απάντηση είναι εύκολη. Δεν ήξερε αν μπορούσε να με εμπιστευτεί. Θεωρούσε, όπως κι εσύ, ότι από πιστός Θανατοφάγος είχα γίνει τσιράκι του Ντάμπλντορ. Βρισκόταν σε θλιβερή κατάσταση, ήταν φοβερά αδύναμος και μοιραζόταν το σώμα ενός ασήμαντου μάγου. Δεν τολμούσε να αποκαλυφθεί σε έναν παλιό σύμμαχό του εφόσον υπήρχε έστω και μία πιθανότητα αυτός ο σύμμαχος να τον παραδώσει στον Ντάμπλντορ και στο Υπουργείο. Λυπάμαι αφάνταστα που δε με εμπιστεύτηκε. Θα ανακτούσε την εξουσία τρία χρόνια νωρίτερα. Τελικά, όμως, εγώ είδα μόνο τον άπληστο και ανάξιο Κούιρελ να προσπαθεί να κλέψει τη Φιλοσοφική Λίθο και, το ομολογώ, έκανα ό,τι μπορούσα για να τον εμποδίσω».

Τα χείλη της Μπέλατριξ συσπάστηκαν σαν να κατάπιε ένα απδιαστικό φάρμακο. «Αλλά δεν πήγες όταν επέστρεψε, δεν πέταξες αμέσως κοντά του όταν ένιωσες να πυρακτώνεται το Σκοτεινό Σήμα...»

«Σωστά. Πήγα δύο ώρες αργότερα. Με εντολή του Ντάμπλντορ».

«Του Ντάμπλντορ...;» έκανε μανιασμένη.

«Σκέψου!» την έκοψε εκνευρισμένος ξανά ο Σνέιπ. «Σκέ-

φου! Καθυστερώντας δύο ώρες, δύο ώρες μόλις, κατόρθωσα να παραμείνω ως κατάσκοπος στο “Χόγκουαρτς”! Αφήνοντας τον Ντάμπλντορ να πιστέψει ότι γύρισα στον Άρχοντα του Σκότους επειδή με διέταξε ο ίδιος ο διευθυντής, μπορώ από τότε να δίνω πληροφορίες για τον Ντάμπλντορ και το Τάγμα του Φοίνικα! Αναλογίσου, Μπέλατριξ, ότι το Σκοτεινό Σήμα δυνάμωνε τους τελευταίους μήνες, ήξερα ότι θα γυρίσει από στιγμή σε στιγμή, το ήξεραν όλοι οι Θανατοφάγοι! Είχα όλο το χρόνο να σκεφτώ τι έπρεπε να κάνω, να σχεδιάσω την επόμενη κίνησή μου, να το σκάσω σαν τον Καρκάρωφ, έτσι δεν είναι;

»Να είσαι σίγουρη ότι η αρχική δυσaráεσκεια του Άρχοντα του Σκότους για την καθυστέρησή μου διαλύθηκε αμέσως μόλις του εξήγησα ότι του έμεινα πιστός, κι ας με θεωρούσε άνθρωπό του ο Ντάμπλντορ. Ναι, ο Άρχοντας του Σκότους νόμιζε ότι τον είχα εγκαταλείψει, μα έκανε λάθος».

«Και σε τι χρησίμευες;» σάρκασε η Μπέλατριξ. «Ποιες χρήσιμες πληροφορίες πήραμε από σένα;»

«Δίνω τις πληροφορίες μου προσωπικά στον Άρχοντα του Σκότους», αποκρίθηκε ο Σνέιπ. «Αν δεν επιθυμεί να τις μοιραστεί μαζί σου...»

«Τα μοιράζεται όλα μαζί μου!» άναψε η Μπέλατριξ στη στιγμή. «Με θεωρεί την πιο πιστή, την πιο αφοσιωμένη...»

«Αλήθεια;» έκανε ο Σνέιπ φροντίζοντας να δώσει στη φωνή του ένα λεπτό τόνο δυσπιστίας. «Συνεχίζει να σε θεωρεί και μετά το φιάσκο στο Υπουργείο;»

«Δεν έφταιγα εγώ!» αντέδρασε αναψοκοκκινίζοντας η Μπέλατριξ. «Ο Άρχοντας του Σκότους μού έχει εμπιστευτεί στο παρελθόν τις πιο σημαντικές... Αν δεν τα θαλάσσωνε ο Λούσιους...»

«Πώς τολμάς... πώς τολμάς να κατηγορείς τον άντρα μου!» σφύριξε η Ναρκίσα σε παγερό τόνο, κοιτάζοντας καταπρόσωπο την αδελφή της.

«Δεν έχει νόημα να κάνουμε καταμερισμό ευθυνών», παρενέβη κατευναστικά ο Σνέιπ. «Ό,τι έγινε, έγινε».

«Ναι, αλλά όχι από εσένα!» είπε εξοργισμένη η Μπέλατριξ. «Εσύ έλαμψες ξανά διά της απουσίας σου όταν αντιμετώπιζαμε κινδύνους εμείς οι άλλοι, έτσι δεν είναι, Σνέιπ;»

«Είχα εντολή να παραμείνω στα μετόπισθεν», απάντησε ο Σνέιπ. «Ίσως διαφωνείς με τον Άρχοντα του Σκότους, ίσως πιστεύεις ότι δε θα το πρόσεχε ο Ντάμπλντορ αν ένωνα τις δυνάμεις μου με τους Θανατοφάγους για να πολεμήσω το Τάγμα του Φοίνικα. Και, συγγνώμη, αλλά κάτι είπες για κινδύνους... αν θυμάμαι καλά, είχατε απέναντί σας έξι παιδιά...;»

«Όπως πολύ καλά γνωρίζεις, μέσα σε λίγη ώρα έσπευσε προς βοήθειά τους το μισό Τάγμα του Φοίνικα!» γρύλισε η Μπέλατριξ. «Και μια και συζητάμε για το Τάγμα, συνεχίζεις να ισχυρίζεσαι ότι δεν μπορείς να ανακαλύψεις πού βρίσκεται το αρχηγείο τους;»

«Δεν είμαι ο φύλακας του μυστικού, δεν μπορώ να προφέρω το όνομα του σπιτιού. Καταλαβαίνεις πώς λειτουργούν τα μάγια, φαντάζομαι; Ο Άρχοντας του Σκότους είναι ευχαριστημένος με τις πληροφορίες που του δίνω για το Τάγμα. Οδήγησαν, όπως έχεις μαντέψει ίσως, στην πρόσφατη σύλληψη και εκτέλεση της Έμελιν Βανς και σίγουρα βοήθησαν να ξεφορτωθούμε τον Σείριο Μπλακ, αν και σου αποδίδω όλα τα εύσημα για την εξόντωσή του». Ο Σνέιπ έγειρε το κεφάλι και σήκωσε το ποτήρι του σαν να έπινε στην υγεία της. Η έκφρασή του, όμως, δεν είχε μαλακώσει.

«Αποφεύγεις την τελευταία μου ερώτηση, Σνέιπ: τον Χάρι Πότερ. Θα μπορούσες να τον σκοτώσεις όποτε ήθελες αυτά τα τελευταία πέντε χρόνια. Δεν το έκανες. Γιατί;»

«Το έχεις συζητήσει με τον Άρχοντα του Σκότους αυτό το θέμα;» ρώτησε ο Σνέιπ.

«Ε... τώρα τελευταία δε... Ρωτάω εσένα, Σνέιπ!»

«Αν είχα σκοτώσει τον Χάρι Πότερ, ο Άρχοντας του Σκό-

τους δε θα χρησιμοποιούσε το αίμα του για να αναγεννηθεί, για να γίνει ανίκητος...»

«Ισχυρίζεσαι ότι πρόβλεψες τη χρησιμότητα του αγοριού!» κάγχασε.

«Δεν είπα κάτι τέτοιο· δεν είχα ιδέα για τα σχέδιά του. Παραδέχτηκα ήδη ότι θεωρούσα νεκρό τον Άρχοντα του Σκότους. Απλώς προσπαθώ να σου εξηγήσω γιατί ο Άρχοντας του Σκότους δε στενοχωρήθηκε που έζησε ο Χάρι Πότερ, τουλάχιστον μέχρι πέρυσι...»

«Εσύ, όμως, γιατί τον άφησες να ζήσει;»

«Δεν καταλαβαίνεις τι σου λέω τόση ώρα; Μόνο χάρη στην προστασία του Ντάμπλντορ γλίτωσα από το Αζκαμπάν! Έχεις καμία αμφιβολία ότι, αν σκότωνα τον αγαπημένο μαθητή του, θα στρεφόταν εναντίον μου; Αλλά δεν ήταν μόνο αυτό. Πρέπει να σου θυμίσω πως όταν πρωτοήρθε στο “Χόγκουαρτς” ο Χάρι Πότερ, κυκλοφορούσαν ακόμη πολλές διαδόσεις για εκείνον, φήμες ότι ήταν κι αυτός ένας μεγάλος σκοτεινός μάγος, γι’ αυτό επέζησε από την επίθεση του Άρχοντα του Σκότους. Μάλιστα, πολλοί από τους παλιούς οπαδούς του Άρχοντα του Σκότους σκέφτονταν ότι ίσως ο Πότερ ήταν ένα σημείο αναφοράς γύρω από το οποίο θα μπορούσαμε να συσπειρωθούμε πάλι. Ήμουν περιέργος, το παραδέχομαι, και δεν είχα καμία πρόθεση να τον δολοφονήσω μόλις πάτησε το πόδι του στο κάστρο.

»Φυσικά δεν άργησα να καταλάβω ότι δε διέθετε κανένα ξεχωριστό ταλέντο. Όσες φορές στριμώχτηκε στη γωνία, γλίτωσε από έναν απλό συνδυασμό καθαρής τύχης και πιο ταλαντούχων φίλων. Είναι, στην καλύτερη περίπτωση, μια μετριότητα, αν και ακώνευτος και αυτάρεσκος σαν τον πατέρα του. Έκανα ό,τι μπορούσα για να τον διώξω από το “Χόγκουαρτς”, όπου δεν έχει καμία θέση, αλλά να τον σκοτώσω ή να επιτρέψω να τον σκοτώσουν μπροστά μου; Θα ήμουν πλιθίος να το ρισκάρω κάτω από τη μύτη του Ντάμπλντορ».

«Και παρ' όλα αυτά πρέπει να πιστέψουμε ότι ο Ντάμπλντορ δε σε υποπεύθηκε ποτέ;» ρώτησε η Μπέλατριξ. «Ότι δεν έχει ιδέα για τα πραγματικά πιστεύω σου και συνεχίζει να σε εμπιστεύεται τυφλά;»

«Έπαιξα καλά το ρόλο μου», αποκρίθηκε ο Σνέιπ. «Και παραβλέπεις τη μεγαλύτερη αδυναμία του Ντάμπλντορ: πιστεύει πάντα το καλύτερο για τους ανθρώπους. Του ξεφούρνισα το παραμύθι της βαθιάς μεταμέλειας όταν προσλήφθηκα στο “Χόγκουαρτς”, αμέσως μετά τη δράση μου στις τάξεις των Θανατοφάγων, και με δέχτηκε με ανοιχτές αγκάλες, αν και, όπως οφείλω να ομολογήσω, με κράτησε όσο πιο μακριά μπορούσε από τις σκοτεινές τέχνες. Ο Ντάμπλντορ υπήρξε μεγάλος μάγος... ω, ναι», πρόσθεσε ο Σνέιπ γιατί η Μπέλατριξ κάγχασε, «το παραδέχεται κι ο Άρχοντας του Σκότους. Ωστόσο, χαίρομαι που το λέω, ο Ντάμπλντορ έχει αρχίσει να γερνάει. Η μονομαχία του με τον Άρχοντα του Σκότους τον περασμένο μήνα τον κλόνισε. Έχει ένα σοβαρό τραυματισμό από τότε, γιατί οι αντιδράσεις του δεν είναι πια τόσο γρήγορες όσο παλιά. Όλα αυτά τα χρόνια, όμως, δεν έπαψε ποτέ να εμπιστεύεται τον Σέβερους Σνέιπ και σ' αυτό έγκειται η μεγάλη μου αξία για τον Άρχοντα του Σκότους.»

Η Μπέλατριξ δεν έδειχνε να έχει πειστεί ακόμη, αν και δεν ήξερε πώς να επιτεθεί τώρα στον Σνέιπ.

Εκείνος εκμεταλλεύτηκε τη σιωπή της και στράφηκε στην αδελφή της. «Λοιπόν... ήρθες να μου ζητήσεις βοήθεια, Ναρκίσα;»

Όταν η Ναρκίσα γύρισε να τον κοιτάξει, το πρόσωπό της μαρτυρούσε απελπισία. «Ναι, Σέβερους. Νομίζω... νομίζω πως είσαι ο μόνος που μπορεί να με βοηθήσει, δεν έχω κανέναν άλλο να στραφώ. Ο Λούσιους είναι στη φυλακή και...» Έκλεισε τα μάτια της και δυο χοντρά δάκρυα κύλησαν από τα ματόκλαδά της. «Ο Άρχοντας του Σκότους μού απαγόρευσε να μιλήσω γι' αυτό το θέμα», συνέχισε η Ναρκίσα χωρίς να

ανοίξει τα μάτια της. «Δε θέλει να μάθει κανείς το σχέδιό του. Είναι... είναι απόρητο. Μα...»

«Αν σου το απαγόρευσε, δεν πρέπει να μιλήσεις», την έκοψε ευθύς ο Σνέιπ. «Ο λόγος του Άρχοντα του Σκότους είναι νόμος».

Η Ναρκίσα κοντανάσανε σαν να δέχτηκε ψυχρολουσία. Η Μπέλατριξ, όμως, φάνηκε ικανοποιημένη για πρώτη φορά από τη στιγμή που μπήκε στο σπίτι. «Ορίστε!» φώναξε θριαμβευτικά στην αδελφή της. «Ακόμη κι ο Σνέιπ σου λέει το ίδιο: να μη μιλήσεις, γι' αυτό σώπασε!»

Ο Σνέιπ όμως είχε ήδη σηκωθεί· πλησίασε το μικρό παράθυρο και κρυφοκοίταξε μέσα από τις κουρτίνες τον έρημο δρόμο. Κατόπιν, τις έκλεισε πάλι με μian απότομη κίνηση. Στράφηκε προς τη Ναρκίσα συνοφρυωμένος. «Τυχαίνει να γνωρίζω το σχέδιο», ομολόγησε χαμηλόφωνα. «Είμαι ένας από τους ελάχιστους στους οποίους το έχει αποκαλύψει ο Άρχοντας του Σκότους. Παρ' όλα αυτά, αν δε μου είχε εμπιστευτεί το μυστικό, Ναρκίσα, θα ήσουν ένοχη εσχάτης προδοσίας απέναντί του».

«Το περίμενα ότι θα το ξέρεις!» είπε η Ναρκίσα ανασαίνοντας πιο ελεύθερα. «Σου έχει τόση εμπιστοσύνη, Σέβερους...»

«Γνωρίζεις το σχέδιο;» ρώτησε η Μπέλατριξ και η στιγμιαία έκφραση ικανοποίησης αντικαταστάθηκε από αγανάκτηση. «Εσύ;»

«Βέβαια», αποκρίθηκε ο Σνέιπ. «Μα τι βοήθεια ζητάς, Ναρκίσα; Αν φαντάζεσαι ότι μπορώ να πείσω τον Άρχοντα του Σκότους να αλλάξει γνώμη, φοβάμαι πως δεν υπάρχει τέτοια ελπίδα, καμία».

«Σέβερους», ψιθύρισε ενώ δάκρυα κυλούσαν στα χλομά μάγουλά της. «Ο γιος μου... το μοναχοπαίδι μου...»

«Ο Ντράκο πρέπει να είναι περήφανος», πρόφερε ασυγκίνητη η Μπέλατριξ. «Ο Άρχοντας του Σκότους τού κάνει μεγάλη τιμή. Κι έχω να πω κάτι για τον Ντράκο: αυτός δε δειλιάζει

μπροστά στο χρέος του, απεναντίας χαίρεται που του δίνεται η ευκαιρία να αποδείξει την αξία του, είναι ενθουσιασμένος που θα...»

Την ίδια στιγμή, η Ναρκίσα άρχισε να κλαίει γοερά, κοιπάζοντας ικετευτικά τον Σνέιπ. «Γιατί είναι μόλις δεκαέξι χρόνων και δεν ξέρει τι τον περιμένει! Γιατί, Σέβερους; Γιατί το γιο μου; Είναι τόσο επικίνδυνο! Ξέρω πως είναι εκδίκηση για το λάθος του Λούσιους, το ξέρω!»

Ο Σνέιπ δεν είπε τίποτε. Απόστρεψε το βλέμμα σαν να θεωρούσε τα δάκρυά της κάτι αναμενόμενο, αλλά δεν μπορούσε να προσποιηθεί ότι δεν την ακούει.

«Γι' αυτό διάλεξε τον Ντράκο, έτσι δεν είναι;» επέμεινε εκείνη. «Για να τιμωρήσει τον Λούσιους;»

«Αν επιτύχει ο Ντράκο», απάντησε ο Σνέιπ εξακολουθώντας να μην την κοιτάζει, «τότε θα δοξαστεί όσο κανένας άλλος».

«Μα δε θα επιτύχει!» ψέλλισε μες στ' αναφιλητά της η Ναρκίσα. «Πώς να επιτύχει εκεί όπου ο ίδιος ο Άρχοντας του Σκότους...;»

Την επόμενη στιγμή η Μπέλατριξ έβγαλε μian άναρθρη κραυγή και η Ναρκίσα ζάρωσε φοβισμένη.

«Ήθελα να πω... είναι κάτι που δεν το πέτυχε κανείς ακόμη... Σέβερους... σε παρακαλώ... είσαι και ήσουν πάντα ο αγαπημένος καθηγητής του Ντράκο... είσαι παλιός φίλος του Λούσιους... σε ικετεύω... είσαι ο ευνοούμενος του Άρχοντα του Σκότους, ο πιο έμπιστος σύμβουλός του... θα του μιλήσεις, θα τον πείσεις...;»

«Ο Άρχοντας του Σκότους δεν πείθεται και δεν είμαι ηλίθιος να το επιχειρήσω», δήλωσε ανέκφραστα ο Σνέιπ. «Δεν μπορώ να ισχυριστώ ότι δεν είναι θυμωμένος με τον Λούσιους. Ο Λούσιους ήταν επικεφαλής της όλης επιχείρησης. Και τα κατάφερε να τον συλλάβουν, ποιος ξέρει με πόσους ακόμη, αποτυγχάνοντας να διασώσει την προφητεία. Ναι, ο

Άρχοντας του Σκότους είναι θυμωμένος, Ναρκίσα, πάρα πολύ θυμωμένος».

«Τότε έχω δίκιο, διάλεξε τον Ντράκο για να εκδικηθεί!» διαπίστωσε η Ναρκίσα με πνιχτή φωνή. «Ξέρει ότι δε θα πετύχει κι αυτό που θέλει είναι να σκοτωθεί στην προσπάθεια!» Ο Σνέιπ δεν έβγαλε λέξη και η Ναρκίσα έχασε την όποια αυτοκυριαρχία διατηρούσε ακόμη. Σηκώθηκε όρθια, πλησίασε τρεκλίζοντας τον Σνέιπ και τον άδραξε από το μανδύα του. Πλησίασε το πρόσωπό της στο δικό του και είπε πνιχτά, ενώ τα δάκρυα κυλούσαν ποτάμι: «Εσύ μπορείς να το κάνεις. Μπορείς να το κάνεις αντί για τον Ντράκο, Σέβερους. Εσύ θα τα καταφέρεις, είμαι σίγουρη, και θα σε ανταμείψει όσο κανέναν άλλο...»

Ο Σνέιπ έπιασε τους καρπούς της και τράβηξε τα χέρια της από τα ρούχα του. Κοίταξε το μουσκεμένο από δάκρυα πρόσωπό της και είπε αργόσυρτα: «Νομίζω ότι στο τέλος θα βάλει εμένα να το κάνω. Αλλά έχει αποφασίσει να προσπαθήσει πρώτα ο Ντράκο. Βλέπεις, στην απίθανη περίπτωση που τα καταφέρει ο γιος σου, εγώ θα μπορέσω να παραμείνω λίγο ακόμη στο “Χόγκουαρτς”, παίζοντας το χρήσιμο ρόλο του κατασκόπου».

«Με άλλα λόγια, δεν τον νοιάζει αν σκοτωθεί ο Ντράκο!»

«Ο Άρχοντας του Σκότους είναι πολύ θυμωμένος», μουρμούρισε ο Σνέιπ. «Δεν μπόρεσε να ακούσει την προφητεία. Ξέρεις πολύ καλά, Ναρκίσα, ότι δε συγχωρεί εύκολα».

Η γυναίκα σωριάστηκε στα πόδια του σπαράζοντας στο κλάμα. «Ο μοναχογιός μου... ο μοναχογιός μου...» επαναλάμβανε.

«Θα έπρεπε να είσαι περήφανη!» της πέταξε άσπλαχνα η Μπέλατριξ. «Αν είχα γιους εγώ, θα ήμουν περήφανη να υπηρετήσουν τον Άρχοντα του Σκότους!»

Η Ναρκίσα έβγαλε μια μικρή κραυγή απελπισίας κι άρχισε να τραβά τα μακριά ξανθά μαλλιά της. Ο Σνέιπ έσκυψε, την έπιασε από τα μπράτσα, τη σήκωσε και την έσπρωξε στον καναπέ. Ύστερα γέμισε το ποτήρι της με κρασί και της το έβαλε στο χέρι. «Αρκετά, Ναρκίσα. Πιες αυτό. Άκουσέ με».

Η γυναίκα πύχασε κάπως και ήπια το κρασί με τρεμάμενα χέρια χύνοντας λίγο επάνω της.

«Ίσως μπορέσω... να βοηθήσω τον Ντράκο».

Η Ναρκίσα ανακάθισε με πρόσωπο κάτωχρο και μάτια πελώρια. «Σέβερους... αχ, Σέβερους... θα τον βοηθήσεις; Θα τον προσέχεις να μην του συμβεί κανένα κακό;»

«Θα προσπαθήσω».

Η Ναρκίσα έσπρωξε το ποτήρι της που γλίστρησε διαγώνια στο τραπέζι, ενώ εκείνη απομακρύνθηκε από τον καναπέ και γονάτισε μπροστά στα πόδια του Σνέιπ. Έπειτα έπιασε με τα δυο της χέρια το δικό του και το φίλησε.

«Θα είσαι εκεί να τον προστατέψεις... Σέβερους, τ' ορκίζεσαι; Παίρνεις τον απαραβίαστο όρκο;»

«Τον απαραβίαστο όρκο;» Το πρόσωπο του Σνέιπ ήταν ανέκφραστο, ανεξιχνίαστο. Η Μπέλατριξ όμως κάγχασε θριαμβευτικά.

«Δεν άκουσες, Ναρκίσα; Ω, θα προσπαθήσει, είμαι σίγουρη... τα συνηθισμένα κούφια λόγια, η συνηθισμένη λούφα όταν έρχεται η ώρα της δράσης... ω, κατ' εντολήν του Άρχοντα του Σκότους, φυσικά!»

Ο Σνέιπ δεν κοίταξε την Μπέλατριξ. Τα μαύρα μάτια του ήταν καρφωμένα στα γαλάζια, δακρυσμένα μάτια της Ναρκίσα που έσφιγγε το χέρι του. «Και βέβαια, Ναρκίσα, θα πάρω τον απαραβίαστο όρκο», είπε ήρεμα. «Ίσως δεχτεί η αδελφή σου να μας δέσει».

Η Μπέλατριξ έμεινε με ανοιχτό το στόμα. Ο Σνέιπ έσκυψε και γονάτισε απέναντι στη Ναρκίσα. Έπιασε με το δεξί του χέρι το δικό της δεξί χέρι υπό το έκπληκτο βλέμμα της αδελφής της.

«Θα χρειαστείς το ραβδί σου, Μπέλατριξ», πέταξε ψυχρά ο Σνέιπ.

Εκείνη το τράβηξε χωρίς να έχει χάσει ακόμη το αποσβολωμένο ύφος της.

«Και πρέπει να έρθεις πιο κοντά», συμπλήρωσε.

Η Μπέλατριξ πλησίασε, στάθηκε από πάνω τους και τοποθέτησε τη μύτη του ραβδιού της στα ενωμένα χέρια τους.

Πρώτη μίλησε η Ναρκίσα: «Θα προσέχεις, Σέβερους, το γιο μου Ντράκο στην προσπάθειά του να εκπληρώσει τις επιθυμίες του Άρχοντα του Σκότους;»

«Ναι», αποκρίθηκε ο Σνέιπ.

Μια λεπτή λαμπερή φλόγα ξεπήδησε από το ραβδί και τυλίχτηκε γύρω από τα χέρια τους σαν πυρακτωμένο σύρμα.

«Και θα κάνεις ό,τι περνά από το χέρι σου να τον προστατέψεις από κάθε κακό;»

«Ναι», ξανάπε ο Σνέιπ.

Μια δεύτερη φλόγα ξεπήδησε από το ραβδί και πλέχτηκε με την πρώτη σχηματίζοντας μια λεπτή λαμπερή αλυσίδα.

«Κι αν παραστεί ανάγκη... αν φανεί ότι θα αποτύχει ο Ντράκο...» ψιθύρισε η Ναρκίσα (το χέρι του Σνέιπ, που κρατούσε το δικό της, συσπάστηκε, μα δεν τραβήχτηκε), «θα εκτελέσεις εσύ την αποστολή που ανέθεσε ο Άρχοντας του Σκότους στον Ντράκο;»

Για μια στιγμή επικράτησε σιωπή. Η Μπέλατριξ παρακολούθουσε με το ραβδί της πάνω στα πλεγμένα χέρια τους και με τα μάτια ορθάνοιχτα.

«Ναι», είπε, τέλος, ο Σνέιπ.

Το έκπληκτο πρόσωπο της Μπέλατριξ φωτίστηκε από την κόκκινη λάμψη μιας τρίτης φλόγας που πετάχτηκε από το ραβδί της, πλέχτηκε με τις άλλες και τυλίχτηκε σφιχτά γύρω από τα ενωμένα χέρια σαν σκοινί, σαν πύρινο φίδι.

Πάει, δεν πάει

Ο Χάρι Πότερ ροχάλιζε δυνατά. Καθόταν σε μια καρέκλα δίπλα στο παράθυρο της κάμαράς του εδώ και τέσσερις ώρες, κοιτάζοντας το σκοτεινό δρόμο, και τελικά τον πήρε ο ύπνος με το μάγουλο κολλημένο στο παγωμένο τζάμι, τα γυαλιά του στραβοφορεμένα και το στόμα του ορθάνοιχτο.

Το θολό από το χνότο του τζάμι λαμπύριζε στην πορτοκαλιά λάμψη που έριχνε ο φανοστάτης του δρόμου και το τεχνικό φως, καθώς έπεφτε, απορροφούσε όλο το χρώμα από το δέρμα του, έτσι που το πρόσωπό του φάνταζε ωχρό σαν φάντασμα κάτω από την αχτένιστη μαύρη φράντζα των μαλλιών του.

Στο δωμάτιο ήταν σκορπισμένα διάφορα προσωπικά του αντικείμενα κι άλλα τόσα σκουπίδια. Φτερά κουκουβάγιας, κουκούτσια από μήλα και περιπυλίγματα ζαχαρωτών γέμιζαν το πάτωμα, μερικά βιβλία με ξόρκια ήταν πεταμένα μαζί με ένα κουβάρι από ρούχα στο κρεβάτι, ενώ στη φωτισμένη επιφάνεια του γραφείου του ήταν απλωμένες φύρδην μίγδην κάμποσες εφημερίδες.

Μία κραύγαζε με πηχυαίους τίτλους:

ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ: Ο ΕΚΛΕΚΤΟΣ;

Εξακολουθούν να οργιάζουν οι φήμες για τη μυστηριώδη αναταραχή στο Υπουργείο Μαγείας, στη διάρκεια της οποίας εθεάθη ξανά ο Ακατονόμαστος.

«Δεν επιτρέπεται να μιλήσουμε γι' αυτό, μη με ρωτάτε», είπε ένας αναστατωμένος Λησμονιστής που αρνήθηκε να δώσει το όνομά του καθώς έφευγε από το Υπουργείο χθες το βράδυ.

Παρ' όλα αυτά, έγκυρες πηγές μέσα από το Υπουργείο επιβεβαιώνουν ότι επίκεντρο της αναταραχής ήταν η πολυθρύλητη Αίθουσα των Προφητειών.

Αν και οι εκπρόσωποι του Υπουργείου αρνούνται ακόμη και να επιβεβαιώσουν την ύπαρξη αυτής της αίθουσας, είναι κοινή πλέον πεποίθηση στην κοινότητα των μάγων ότι οι Θανατοφάγοι που συνελήφθησαν και φυλακίστηκαν στο Αζκαμπάν για παραβίαση ξένης ιδιοκτησίας και απόπειρα κλοπής, προσπάθησαν να κλέψουν μια προφητεία. Το περιεχόμενο αυτής της προφητείας παραμένει άγνωστο, αν και εικάζεται ότι αφορά τον Χάρι Πότερ, το μοναδικό άτομο που επέζησε από τη φοινική κατάρρα, και είναι διασταυρωμένο ότι βρισκόταν στο Υπουργείο τη νύχτα των γεγονότων.

Ορισμένοι μάλιστα φτάνουν στο σημείο να αποκαλούν τον Πότερ «ο Εκλεκτός», πιστεύοντας ότι η προφητεία τον κατονομάζει ως τον μόνο που θα μπορέσει να μας απαλλάξει από τον Ακατονόμαστο.

Είναι άγνωστο πού βρίσκεται τώρα η προφητεία, αν υπάρχει, αν και (Συνεχ. στη σελ. 2, στήλη 5.)

Δίπλα στην πρώτη εφημερίδα υπήρχε μια δεύτερη. Ο δικός της τίτλος ήταν:

ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΦΑΝΤΖ Ο ΣΚΡΙΜΤΖΕΟΥΡ

Το μεγαλύτερο μέρος της πρώτης σελίδας καταλάμβανε μια μεγάλη ασπρόμαυρη φωτογραφία ενός άντρα με λιονταρίσια χαίτη και τραχύ πρόσωπο. Η φωτογραφία ήταν κινούμενη — ο άντρας έγνεφε στο ταβάνι.

Ο Ρούφους Σκρίμτζεουρ, διευθυντής μέχρι πρόσφατα του Γραφείου Χρυσούχων στο Τμήμα Επιβολής του Μαγικού Νόμου, διαδέχτηκε τον Κορνήλιο Φαντζ ως υπουργός Μαγείας. Η τοποθέτησή του έγινε δεκτή με ενθουσιασμό από την κοινότητα των μάγων, αν και φημολογείται ότι επήλθε κάποια ρήξη μεταξύ του νέου υπουργού και του Άλμπους Ντάμπλντορ, ο οποίος διορίστηκε ξανά στην προεδρία της Δημογεροντίας, μόλις λίγες ώρες μετά την ανάληψη από τον Σκρίμτζεουρ των νέων καθηκόντων του.

Οι εκπρόσωποι Τύπου του Σκρίμτζεουρ παραδέχονται ότι συναντήθηκε με τον Ντάμπλντορ αμέσως μετά την τοποθέτησή του στο ανώτερο αξίωμα, αλλά αρνούνται να σχολιάσουν τα θέματα που συζήτησαν. Ως γνωστόν ο Άλμπους Ντάμπλντορ (Συνεχ. στη σελ. 3, στήλη 2.)

Στα αριστερά αυτής της εφημερίδας ήταν μια άλλη, έτσι διπλωμένη ώστε να φαίνεται ένα άρθρο με τίτλο **ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΠΓΥΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.**

Ο νέος υπουργός Μαγείας Ρούφους Σκρίμτζεουρ μίλησε σήμερα για τα νέα δρακόντεια μέτρα που έλαβε το Υπουργείο προκειμένου να εξασφαλιστεί η προστασία των μαθητών που θα επιστρέψουν το φθινόπωρο στη Σχολή «Χόγκουαρτς» για Μαγείες και Ξόρκια.

«Για ευνόητους λόγους, το Υπουργείο δε θα αποκαλύψει τα νέα αυστηρά μέτρα ασφαλείας», δήλωσε ο υπουρ-

γός, αν και γνωρίζουμε από εσωτερικές πηγές ότι στα μέτρα περιλαμβάνονται αμυντικά ξόρκια και μάγια, ένα σύνθετο πλέγμα αντιξορκίων καθώς και μια ολιγάριθμη δύναμη χρυσούχων, που έχουν ως αποκλειστική αρμοδιότητα την προστασία της Σχολής «Χόγκουαρτς».

Οι περισσότεροι δείχνουν καθησυχασμένοι από τα νέα αυστηρά πρότυπα ασφαλείας που θεσπίζει ο νέος υπουργός για τους μαθητές. Η Αυγούστα Λονγκμπότομ δήλωσε: «Ο εγγονός μου Νέβιλ, στενός φίλος του Χάρι Πότερ, που τον Ιούνιο πολέμησε στο πλευρό του τους Θανατοφάγους στο Υπουργείο και...

Τη συνέχεια του άρθρου, όμως, έκρυβε ένα μεγάλο κλουβί που ήταν ακουμπισμένο πάνω στην εφημερίδα. Μέσα βρισκόταν μια υπέροχη χιονάτη κουκουβάγια. Τα κεκριμπαρένια μάτια της θωρούσαν αγέρωχα το δωμάτιο και πότε πότε γύριζε το κεφάλι της για να κοιτάξει τον ιδιοκτήτη της που ροχάλιζε. Κάνα δυο φορές κροτάλισε ανυπόμονα το ράμφος της, αλλά ο Χάρι κοιμόταν πολύ βαθιά για να την ακούσει.

Στη μέση του δωματίου βρισκόταν ένα μεγάλο μπαούλο. Το καπάκι του ήταν ανοικτό σαν να περίμενε κάτι, αλλά ήταν σχεδόν άδειο· στον πάτο του υπήρχε μόνο ένα παλιό εσώρουχο, γλυκά, άδεια μπουκαλάκια μελάνης και σπασμένες πένες. Δίπλα, στο πάτωμα, κειτόταν ένα πορφυρό φυλλάδιο, κοσμημένο με σχέδια, όπου αναγραφόταν:

*Οδηγίες του Υπουργείου Μαγείας
ΠΡΟΣΤΑΤΕΨΤΕ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΣΑΣ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ*

Η κοινωνία των μάγων βρίσκεται υπό την απειλή μιας οργάνωσης που τα μέλη της αυτοαποκαλούνται Θανατοφάγοι. Τηρώντας τα παρακάτω απλά προστατευτικά μέτρα θα

προφυλαχτείτε εσείς, η οικογένειά σας και το σπίτι σας από επιθέσεις.

1. Συστήνεται να μη βγαίνετε μόνος/η από το σπίτι σας.
2. Ιδιαίτερη προσοχή χρειάζεται όταν σκοτεινιάζει. Φροντίστε, ει δυνατόν, να ολοκληρώνετε τις μετακινήσεις σας προτού νυχτώσει.
3. Επιθεωρήστε τα μέτρα ασφαλείας γύρω από το σπίτι σας και βεβαιωθείτε ότι γνωρίζει όλη η οικογένεια τις προφυλάξεις έκτακτης ανάγκης, όπως το προστατευτικό ξόρκι και το ξόρκι του καμουφλάζ και, για τα ανήλικα μέλη της οικογένειας, τον παράπλευρο διακτινισμό.
4. Ορίστε ερωτήσεις επαλήθευσης ταυτότητας με τα μέλη της οικογένειας και τους στενούς φίλους σας, ώστε να αντιληφθείτε τους Θανατοφάγους που θα εμφανιστούν μεταμορφωμένοι σε άλλους με το πολυχυμικό φίλτρο (βλέπε σελ. 2).
5. Εάν διαπιστώσετε ότι φέρεται παράξενα κάποιος συγγενής, συνάδελφος, φίλος ή γείτονας, επικοινωνήστε αμέσως με τη Μονάδα Επιβολής του Μαγικού Νόμου. Ενδέχεται να τελούν υπό την επίδραση της εξουσιαστικής κατάρας (βλέπε σελ. 4).
6. Εάν εμφανιστεί το Σκοτεινό Σήμα σε κατοικία ή άλλο κτίριο, ΜΗΝ ΕΙΣΕΛΘΕΤΕ, αλλά επικοινωνήστε αμέσως με το Γραφείο Χρυσούχων.
7. Σύμφωνα με ανεπιβεβαίωτες μαρτυρίες, οι Θανατοφάγοι ίσως χρησιμοποιούν Κολασμένους (βλέπε σελ. 10). Κάθε συνάντηση ή συμπλοκή με Κολασμένο πρέπει να αναφερθεί ΑΜΕΣΩΣ στο Υπουργείο.

Ο Χάρι μούγκρισε στον ύπνο του και το μάγουλό του γλίστρησε λίγο πιο χαμηλά στο τζάμι, κάνοντας τα γυαλιά του να γείρουν ακόμη περισσότερο· αλλά και πάλι, δεν ξύπνησε. Ένα ξυπνητήρι, που το είχε επιδιορθώσει ο ίδιος πριν από

κάμποσα χρόνια, έκανε δυνατά *τικ-τακ* στο περβάζι δείχνοντας έντεκα παρά ένα λεπτό. Δίπλα του είχε ακουμπήσει το χέρι του, που κρατούσε χαλαρά μια περγαμνή με ένα σύγγραμμο κείμενο γραμμένο με μικρά πλάγια γράμματα. Ο Χάρι είχε διαβάσει τόσες φορές αυτό το γράμμα από τότε που το έλαβε, τρεις μέρες πριν, ώστε, ενώ όταν του παραδόθηκε ήταν ένα μικρό σφικτό ρολό, τώρα είχε ισιώσει τελείως.

Αγαππητέ Χάρι,

Εάν δεν έχεις αντίρρηση, θα περάσω από τον αριθμό 4 της οδού Πριβέι, την ερχόμενη Παρασκευή, στις έντεκα το βράδυ, για να σε συνοδεύσω στο Μπάροου, όπου είσαι καλεσμένος να περάσεις τις υπόλοιπες σχολικές διακοπές σου.

Αν συμφωνείς, θα χαρώ πολύ για τη βοήθειά σου σε ένα θέμα που ελπίζω να επιλύσω καθ' οδόν για το Μπάροου. Θα σου το εξηγήσω λεπτομερώς όταν σε δω.

Παρακαλώ, απάντησέ μου με την ίδια κουκουβάγια. Ελπίζω να σε δω την Παρασκευή.

*Ειλικρινώς υμέτερος,
Άλμπους Ντάμπλντορ*

Αν και την είχε μάθει πια απέξω, ο Χάρι έριχνε συνεχώς κλεφτές ματιές στην επιστολή από τις επτά το απόγευμα που πήρε θέση μπροστά στο παράθυρο του δωματίου του, απ' όπου είχε θέα και προς τις δύο κατευθύνσεις της οδού Πριβέι. Ήξερε ότι δεν είχε νόημα να διαβάσει και να ξαναδιαβάσει τα λόγια του Ντάμπλντορ. Απάντησε «ναι» με την ίδια κουκουβάγια, όπως του ζήτησε, και το μόνο που μπορούσε να κάνει τώρα ήταν να περιμένει· ο Ντάμπλντορ είτε θα ερχόταν είτε δε θα ερχόταν.

Ο Χάρι δεν είχε πακετάρει τα πράγματά του. Του φαινόταν υπερβολικά καλό για να είναι αληθινό ότι θα απαλλασσόταν από τους Ντάρσλι ύστερα από μόλις ένα δεκαπενθήμερο που

πέρασε με τη συντροφιά τους. Δεν μπορούσε να διώξει το προαίσθημα ότι κάτι θα πήγαινε στραβά — ίσως χανόταν η απάντησή του στο γράμμα του Ντάμπλντορ· ίσως αποδεικνυόταν τελικά ότι το γράμμα δεν ήταν του Ντάμπλντορ αλλά φάρσα ή παγίδα. Ο Χάρι δε θα άντεχε να πακετάρει, και στη συνέχεια να απογοητευτεί και να πρέπει να ξεπακετάρει τα πράγματά του. Η μόνη προετοιμασία που έκανε για το ενδεχόμενο να ταξιδέψει ήταν να κλείσει τη Χέντβιχ, τη χιονόλευκη κουκουβάγια του, στο κλουβί της.

Ο λεπποδείκτης του ξυπνητηριού έφτασε στο δώδεκα κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή έσβησε ο φανοστάτης έξω από το παράθυρο.

Ο Χάρι ξύπνησε λες και το αιφνίδιο σκοτάδι ήταν σήμα συναγερμού. Έσιαξε βιαστικά τα γυαλιά του, ξεκόλλησε το μάγουλό του από το τζάμι και κόλλησε τη μύτη του για να κοιτάξει στο πεζοδρόμιο. Μια ψηλή σιλουέτα με μακριά κυματιστή κάπα βάδιζε στο δρομάκι του κήπου.

Ο Χάρι τινάχτηκε σαν να δέχτηκε ηλεκτροσόκ, ρίχνοντας κάτω την καρέκλα του. Αμέσως, άρχισε να μαζεύει πράγματα από το πάτωμα και να τα ρίχνει στο μπαούλο του. Καθώς άρπαζε στην αγκαλιά του μερικούς μανδύες, δύο βιβλία ξορκιών κι ένα σακουλάκι τσιπς, άκουσε να χτυπάει το κουδούνι.

Από το καθιστικό του ισογείου ήρθε η φωνή του θείου Βέρνον: «Ποιος στην ευχή είναι νυχτιάτικα;»

Ο Χάρι κοκάλωσε με ένα μπρούντζινο τηλεσκόπιο στο ένα χέρι κι ένα ζευγάρι αθλητικά παπούτσια στο άλλο. Είχε ξεχάσει τελείως να ειδοποιήσει τους Ντάρσλι ότι μπορεί να ερχόταν ο Ντάμπλντορ. Νιώθοντας κάτι ανάμεσα σε πανικό και γέλιο συνάμα, δρασκέλισε το μπαούλο του κι άνοιξε με ένα απότομο τράβηγμα την πόρτα της κάμαράς του πάνω στην ώρα για να ακούσει μια βαθιά φωνή να λέει: «Καλησπέρα σας. Θα πρέπει να είστε ο κύριος Ντάρσλι. Ελπίζω να σας είπε ο Χάρι ότι θα έρθω να τον πάρω;»

Ο Χάρι κατέβηκε δύο δύο τις σκάλες και σταμάτησε απότομα επτά σκαλοπάτια πριν από το τελευταίο, μια και η πείρα τον είχε διδάξει να μην πλησιάζει το θείο του αν δεν ήταν απολύτως απαραίτητο. Στο κατώφλι στεκόταν ένας ψηλόλιγνος άντρας με ασημιά μαλλιά που έφταναν ως τη μέση του και με μια μακριά γενειάδα. Στη γαμψή του μύτη ήταν στερεωμένο ένα ζευγάρι πολυεσιακά γυαλιά και φορούσε μια μακριά, μαύρη ταξιδιωτική κάπα και μυτερό καπέλο. Ο θείος Βέρνον, που το μουστάκι του ήταν παχύ σαν του Ντάμπλντορ αλλά μαύρο, και φορούσε μια καφεκόκκινη ρόμπα, κοίταζε τον επισκέπτη σαν να μην πίστευε στα μικροσκοπικά του μάτια.

«Κρίνοντας από το έκπληκτο ύφος σας, ο Χάρι δε σας ειδοποίησε ότι θα έρθω», συνέχισε πρόσχαρα ο Ντάμπλντορ. «Ας υποθέσουμε όμως ότι με προσκαλέσατε εγκάρδια να μπω στο σπίτι σας. Δεν είναι συνετό να κασομεράς άσκοπα στην είσοδο τούτες τις ταραγμένες εποχές». Ο Ντάμπλντορ διάβηκε σβέλτα το κατώφλι κι έκλεισε πίσω του την πόρτα. «Πάει καιρός από την τελευταία μου επίσκεψη», σχολίασε κοιτώντας από πάνω το θείο Βέρνον μια και ήταν αρκετά ψηλότερος. «Οφείλω να πω ότι οι αγάπανθοί σας έχουν γίνει άλλοι τόσοι».

Ο Βέρνον Ντάρσλι δεν είπε τίποτα. Ο Χάρι δεν αμφέβαλλε ότι θα ξανάβρισκε τη λαλιά του και γρήγορα μάλιστα — η φλέβα που παλλόταν στον κρόταφό του είχε φτάσει σε επικίνδυνο σημείο —, αλλά κάτι πάνω στον Ντάμπλντορ του είχε κόψει προσωρινά τη φόρα. Ίσως το γεγονός ότι η εμφάνισή του έδειχνε τόσο κραυγαλέα πως ήταν μάγος, ίσως πάλι γιατί ακόμη και ο θείος Βέρνον καταλάβαινε ότι είχε απέναντί του έναν άνθρωπο που δε σήκωνε εκφοβισμούς.

«Α, καλησπέρα, Χάρι», χαιρέτησε ο Ντάμπλντορ κοιπάζοντας τον μέσα από τα πολυεσιακά γυαλιά του με μια έκφραση ανυπόκριτης ευχαρίστησης. «Έξοχα, έξοχα!»

Τα λόγια αυτά αφύπνισαν θαρρείς το θείο Βέρνον. Ήταν

φανερό ότι, κατά τη γνώμη του, αυτός που θα μπορούσε να δει τον Χάρι και να πει «έξοχα» ήταν ένας άνθρωπος με τον οποίο δε θα κατόρθωνε ποτέ να συνεννοηθεί. «Δε θέλω να φανώ αγενής...» άρχισε με έναν τόνο που υποδήλωνε αγένεια σε κάθε συλλαβή.

«...αλλά, δυστυχώς, η απροσχεδίαστη αγένεια είναι πολύ συχνό φαινόμενο», συμπλήρωσε με σοβαρό ύφος τη φράση του ο Ντάμπλντορ. «Καλύτερα να μην πείτε τίποτα, καλέ μου άνθρωπε. Α, αυτή πρέπει να είναι η Πετούνια».

Η πόρτα της κουζίνας είχε ανοίξει για να ξεπροβάλει η θεία του Χάρι, φορώντας λασικένια γάντια και μια ρόμπα πάνω από τη νυχτικιά της. Προφανώς την είχαν διακόψει από το καθιερωμένο σχολαστικό καθάρισμα όλων των επιφανειών της κουζίνας που έκανε κάθε βράδυ. Το αλογίσιο πρόσωπό της δε μαρτυρούσε τίποτε άλλο παρά έντονη κατάπληξη.

«Άλμπους Ντάμπλντορ», συστήθηκε ο Ντάμπλντορ καθώς ο θείος Βέρνον παρέλειψε να κάνει τις συστάσεις. «Έχουμε αλληλογραφήσει, φυσικά». Την ίδια στιγμή, ο Χάρι σκέφτηκε ότι ήταν παράδοξος τρόπος να υπενθυμίσει στη θεία Πετούνια πως της έστειλε κάποτε ένα εκρηκτικό γράμμα, αλλά η θεία του δεν το σχολίασε. «Κι αυτός πρέπει να είναι ο γιος σας, ο Ντάντλι;»

Ο Ντάντλι είχε ξεπροβάλει εκείνη τη στιγμή από την πόρτα του καθιστικού. Το τεράστιο ξανθό κεφάλι του έτσι καθώς ξεφύτρωνε από το ριγέ γιακά της πιτζάμας του φάνταζε σαν αποκομμένο από το σώμα του, ενώ το στόμα του έχασκε από κατάπληξη και φόβο. Ο Ντάμπλντορ περίμενε μερικές στιγμές να δει αν θα πουν κάτι οι Ντάρσλι, αλλά βλέποντας να παρατείνεται η σιωπή, χαμογέλασε.

«Ας υποθέσουμε ότι με καλέσατε στο καθιστικό σας...;»

Ο Ντάντλι τραβήχτηκε τρομαγμένος καθώς πέρασε δίπλα του ο Ντάμπλντορ. Ο Χάρι, που κρατούσε ακόμη το τηλεσκόπιο και τα παπούτσια, κατέβηκε με μια δρασκελιά τα υπόλοι-

πα σκαλοπάτια και ακολούθησε τον Ντάμπλντορ, που είχε στρωθεί στην πολυθρόνα δίπλα στη φωτιά, εξετάζοντας το περιβάλλον με καλοκάγαθο ενδιαφέρον. Έδειχνε εντελώς εκτός τόπου.

«Ε... φεύγουμε, κύριε;» ρώτησε ανυπόμονα ο Χάρι.

«Ναι, θα φύγουμε, αλλά πρώτα πρέπει να συζητήσουμε κάποια πράγματα», αποκρίθηκε ο Ντάμπλντορ. «Και προτιμώ να μη μιλήσουμε έξω. Γι' αυτό θα καταχραστούμε λίγο ακόμη τη φιλοξενία του θεού και της θείας σου».

«Αλήθεια;»

Ο Βέρνον Ντάρσλι είχε μπει στο δωμάτιο, με την Πετούνια δίπλα του και τον Ντάντλι να παραμονεύει από πίσω τους.

«Ναι», απάντησε απλά ο Ντάμπλντορ. «Αλήθεια».

Τράβηξε τόσο γρήγορα το ραβδί του που ο Χάρι μόλις που πρόλαβε να το δει· με ένα ανάλαφρο χτύπημα, ο καναπές πέταξε απότομα στον αέρα και χτύπησε από πίσω τα γόνατα των Ντάρσλι, που σωριάστηκαν πάνω του σαν κουβάρια. Με άλλο ένα χτύπημα του ραβδιού, ο καναπές επανήλθε στην αρχική του θέση.

«Ας είμαστε τουλάχιστον άνετα», συμπλήρωσε πρόσχαρα ο Ντάμπλντορ.

Καθώς έβαζε το ραβδί στην τσέπη του, ο Χάρι παρατήρησε ότι το χέρι του ήταν μαυρισμένο και ζαρωμένο σαν να κατάφαγε φωτιά τη σάρκα του.

«Κύριε... τι έπαθε το...;»

«Θα τα πούμε αργότερα, Χάρι», τον έκοψε ο Ντάμπλντορ. «Κάθισε, σε παρακαλώ».

Ο Χάρι κάθισε στην ελεύθερη πολυθρόνα, αποφεύγοντας να κοιτάξει τους Ντάρσλι που ήταν βουβοί από την έκπληξη.

«Υπέθετα ότι θα μου προσφέρατε ένα αναψυκτικό», είπε ο Ντάμπλντορ στο θείο Βέρνον, «αλλά τα στοιχεία μέχρι στιγμής δείχνουν ότι ήμουν αισιόδοξος σε βαθμό ηλιθιότητας».

Μ' ένα τρίτο τίναγμα του ραβδιού εμφανίστηκαν στον αέρα

μια σκονισμένη μπιτίλια και πέντε ποτήρια. Η μπιτίλια έγγειρε γεμίζοντας με ένα μελί υγρό τα ποτήρια, που στη συνέχεια πέταξαν το καθένα σε κάποιον από τους παριστάμενους.

«Το καλύτερο υδρόμελο της μαντάμ Ροζμέρτα, ωριμασμένο σε δρύινο βαρέλι», εξήγησε ο Ντάμπλντορ υψώνοντας το ποτήρι του στον Χάρι, που έπιασε το δικό του και ήπια. Πρώτη φορά το δοκίμαζε, αλλά τον ενθουσίασε. Οι Ντάρσλι, αφού κοιτάχτηκαν τρομαγμένοι μεταξύ τους, προσπάθησαν να αγνοήσουν τα ποτήρια, πράγμα δύσκολο γιατί εκείνα άρχισαν να σκουντάνε τα κεφάλια τους. Ο Χάρι είχε την υποψία ότι ο Ντάμπλντορ το διασκεδάζει.

«Λοιπόν, Χάρι», άρχισε ο Ντάμπλντορ γυρίζοντας προς το μέρος του, «προέκυψε μια δυσκολία που ελπίζω να μπορέσεις να μας τη λύσεις. Όταν λέω “μας”, εννοώ το Τάγμα του Φοίνικα. Πρώτα όμως πρέπει να σου πω ότι πριν από μία εβδομάδα βρέθηκε η διαθήκη του Σείριου, σύμφωνα με την οποία σου αφήνει όλα του τα υπάρχοντα».

Ο θείος Βέρνον, από τον καναπέ, γύρισε το κεφάλι του προς το μέρος του αγοριού, μα ο Χάρι δεν τον κοίταξε και το μόνο που βρήκε να πει ήταν: «Α! Καλά».

«Σε γενικές γραμμές είναι απλά τα πράγματα», συνέχισε ο Ντάμπλντορ. «Προσθέτεις μια σημαντική ποσότητα χρυσού στο λογαριασμό σου στην Γκρίνγκοτς και κληρονομείς όλη την περιουσία του Σείριου. Το κάπως προβληματικό σημείο της διαθήκης...»

«Πέθανε ο νονός του;» ρώτησε δυνατά από τον καναπέ ο θείος Βέρνον. Ο Ντάμπλντορ και ο Χάρι γύρισαν προς το μέρος του. Τώρα το ποτήρι με το υδρόμελο χτυπούσε επίμονα το πλάι του κεφαλιού του. Εκείνος προσπάθησε να το διώξει μ' ένα χτύπημα του χεριού. «Πέθανε; Ο νονός του;»

«Ναι», αποκρίθηκε ο Ντάμπλντορ. Δε ρώτησε τον Χάρι γιατί δεν το είχε αναφέρει στους Ντάρσλι. «Το πρόβλημά μας», συνέχισε απευθυνόμενος στον Χάρι σαν να μην τον είχαν δια-

κόψει, «είναι ότι ο Σείριος σου άφησε και το σπίτι στον αριθμό 12 της Γκρίμολντ Πλές».

«Του άφησε σπίτι;» μπήκε πάλι στη μέση ο θεός Βέρνον με άπληστο ύφος και τα μικρά του μάτια στένεψαν, αλλά κατένας δεν του έδωσε σημασία.

«Μπορείτε να συνεχίσετε να το χρησιμοποιείτε για αρχηγείο», είπε ο Χάρι. «Δε με νοιάζει. Πάρτε το, δεν το θέλω». Ο Χάρι δεν ήθελε να ξαναπατήσει το πόδι του στον αριθμό 12 της Γκρίμολντ Πλές. Πίστευε πως θα τον κυνηγούσε η ανάμνηση του Σείριου που περιφερόταν ολομόναχος στα αραχνιασμένα δωμάτια, φυλακισμένος στο σπίτι από το οποίο λαχταρούσε απελπισμένα να ξεφύγει.

«Πολύ γενναιόδωρο εκ μέρους σου», σχολίασε ο Ντάμπλντορ. «Αλλά, προσωρινά, έχουμε εκκενώσει το κτίριο».

«Γιατί;»

«Λοιπόν», άρχισε ο Ντάμπλντορ αγνοώντας τα μουρμουρητά του θεού Βέρνον, που τώρα πάνω στο κεφάλι του χοροπηδούσε ρυθμικά το επίμονο ποτήρι με το υδρόμελο, «η οικογενειακή παράδοση των Μπλακ ορίζει ότι το σπίτι περνά από γενιά σε γενιά στο μεγαλύτερο άρρενα απόγονο με το όνομα Μπλακ. Ο Σείριος ήταν ο τελευταίος της οικογένειας, αφού ο μικρότερος αδελφός του, ο Ρέγκουλος, πέθανε πριν από εκείνον και ήταν και οι δύο άτεκνοι. Έτσι, ενώ στη διαθήκη του δηλώνει σαφώς ότι επιθυμεί να πάρεις εσύ το πατρικό του, πολύ πιθανόν το σπίτι να είναι δεμένο με ξόρκια και μάγια ώστε να μην μπορεί να το κατέχει παρά μόνο κάποιος ανόθευτος».

Από το μυαλό του Χάρι πέρασε μια ολοζώντανη εικόνα της μητέρας του Σείριου, που τσίριζε κι έφτυνε από το πορτρέτο της, το οποίο ήταν κρεμασμένο στο χολ της Γκρίμολντ Πλές, αριθμός 12. «Όσο γι' αυτό, βάζω στοίχημα», μουρμούρισε.

«Μάλιστα», έκανε ο Ντάμπλντορ. «Αν υπάρχουν τέτοια μάγια, τότε η ιδιοκτησία του σπιτιού θα περάσει μάλλον στο με-

γαλύτερο εν ζωή συγγενή του Σείριου, δηλαδή την εξαδέλφη του, Μπέλατριξ Λεστρέιντζ».

Ο Χάρι πετάχτηκε άθελά του όρθιος: το τηλεσκόπιο και τα παπούτσια γλίστρησαν από τα γόνατά του κι έπεσαν στο πάτωμα. Η Μπέλατριξ Λεστρέιντζ, η δολοφόνος του Σείριου, θα κληρονομούσε το σπίτι του; «Όχι!» φώναξε.

«Εννοείται ότι ούτε κι εμείς θέλουμε να το πάρει», συμφώνησε ήρεμα ο Ντάμπλντορ. «Η κατάσταση είναι φοβερά περίπλοκη. Δεν ξέρουμε αν τα μάγια που κάναμε εμείς στο σπίτι – να μην είναι ανιχνεύσιμο, για παράδειγμα – θα κρατήσουν τώρα που δεν είναι πια ιδιοκτησία του Σείριου. Μπορεί από στιγμή σε στιγμή να εμφανιστεί στο κατώφλι η Μπέλατριξ. Έπρεπε, λοιπόν, να φύγουμε μέχρι να ξεκαθαριστούν αυτά τα θέματα».

«Και πώς θα μάθετε αν μπορώ να γίνω ιδιοκτήτης του;»

«Ευτυχώς», απάντησε ο Ντάμπλντορ, «υπάρχει ένα απλό τεστ».

Ακούμπησε το άδειο ποτήρι του στο τραπεζάκι δίπλα στην πολυθρόνα του αλλά, προτού προλάβει να κάνει οτιδήποτε άλλο, ο θείος Βέρνον φώναξε: «Θα πάρετε αυτά τα αναθεματισμένα από πάνω μας;»

Ο Χάρι γύρισε και κοίταξε τους Ντάρσλι. Προστάτευαν και οι τρεις με τα χέρια τα κεφάλια τους από τα ποτήρια που χοροπηδούσαν πάνω τους, εκσφενδονίζοντας το περιεχόμενό τους προς όλες τις κατευθύνσεις.

«Α, συγγνώμη», έκανε καλότροπα ο Ντάμπλντορ και σήκωσε πάλι το ραβδί του. Τα τρία ποτήρια εξαφανίστηκαν. «Αλλά, να ξέρετε, θα ήταν πιο ευγενικό αν πίνατε».

Προς στιγμήν, ο θείος Βέρνον φάνηκε έτοιμος να δώσει κάποιες οργισμένες απαντήσεις, αλλά τελικά λούφαξε στα μαξιλάρια μαζί με τη θεία Πετούνια και τον Ντάντλι, χωρίς να πει τίποτα, με τα μικρά, γουρουνίσια μάτια του καρφωμένα στο ραβδί του Ντάμπλντορ.

«Βλέπεις», είπε ο Ντάμπλντορ απευθυνόμενος ξανά στον Χάρι σαν να μην τον είχε διακόψει ο θεός Βέρνον, «αν κληρονόμους πράγματι το σπίτι, κληρονόμους και...»

Χτύπησε ελαφρώς το ραβδί του για πέμπτη φορά. Ακούστηκε ένα ηχηρό *κρακ* κι εμφανίστηκε ένα σπιτικό ξωτικό με μύτη που θύμιζε γουρουνίσιο ρύγχος, τεράστια αφτιά νυχτερίδας, γουρλωτά και κοκκινισμένα μάτια, και κουρελιασμένα ρούχα, καθισμένο ανακούρκουδα στο χαλί των Ντάρσλι. Η θεία Πετούνια έβγαλε μian ανατριχιαστική στριγκλιά· πρώτη φορά έμπαινε κάτι τόσο βρομερό στο σπίτι της. Ο Ντάντλι τράβηξε τα παχιά, γυμνά, ρόδινα πόδια του από το πάτωμα και τα κράτησε σηκωμένα σχεδόν πάνω από το κεφάλι του, σαν να φοβόταν ότι αυτό το παράξενο πλάσμα θα σκαρφάλωνε στα μπατζάκια της πιτζάμας του, ενώ ο θεός Βέρνον βρυχήθηκε: «Τι διάβολο είναι αυτό;»

«Ο Κρίτσερ», εξήγησε ο Ντάμπλντορ.

«Ο Κρίτσερ δεν πάει, ο Κρίτσερ δεν πάει, ο Κρίτσερ δεν πάει!» έκρωξε το σπιτικό ξωτικό το ίδιο δυνατά με το θείο Βέρνον, χτυπώντας τα μακριά ροζιασμένα πόδια του και τραβώντας συγχρόνως τα αφτιά του. «Ο Κρίτσερ ανήκει στη δεσποινίδα Μπέλατριξ, ω, ναι, ο Κρίτσερ ανήκει στους Μπλακ, ο Κρίτσερ θέλει την καινούργια αφέντρα του, ο Κρίτσερ δεν πάει στον αχώνευτο Πότερ, ο Κρίτσερ δεν πάει, δεν πάει, δεν πάει...»

«Όπως βλέπεις, Χάρι», είπε δυνατά ο Ντάμπλντορ — για να ακουστεί μέσ' από τις ασταμάτιες κραυγές «δεν πάει, δεν πάει, δεν πάει» του σπιτικού ξωτικού —, «ο Κρίτσερ δείχνει μια κάποια απροθυμία να περάσει στην ιδιοκτησία σου».

«Δε με νοιάζει», φώναξε με τη σειρά του ο Χάρι, κοιτάζοντας ανδιασμένος το σπιτικό ξωτικό που χτυπιόταν και οδυρόταν. «Δεν τον θέλω».

«Δεν πάει, δεν πάει, δεν πάει, δεν πάει...»

«Προτιμάς να περάσει ο Κρίτσερ στην ιδιοκτησία της Μπέ-

λατριξ Λεστρέιντζ; Τη στιγμή που πέρασε τον τελευταίο χρόνο στο αρχηγείο του Τάγματος του Φοίνικα;»

«Δεν πάει, δεν πάει, δεν πάει, δεν πάει...»

Ο Χάρι κοίταξε τον Ντάμπλντορ στα μάτια. Ήξερε ότι σε καμία περίπτωση δε θα επέτρεπαν στον Κρίσερ να πάει να ζήσει με την Μπέλατριξ Λεστρέιντζ, αλλά του ήταν αποκρουστική η ιδέα να τον κρατήσει, να είναι υπεύθυνος για το πλάσμα που πρόδωσε τον Σείριο.

«Δώσ' του μια διαταγή», πρότεινε ο Ντάμπλντορ. «Αν έχει περάσει στην ιδιοκτησία σου, είναι αναγκασμένος να υπακούσει. Αν όχι, θα σκεφτούμε κάποιο τρόπο να τον κρατήσουμε μακριά από τη νόμιμη ιδιοκτήτριά του.»

«Δεν πάει, δεν πάει, δεν πάει, ΔΕΝ ΠΑΕΙ!»

Τώρα η φωνή του Κρίσερ έγινε ουρλιαχτό. Το μόνο που βρήκε να πει ο Χάρι ήταν: «Σκάσε, Κρίσερ!»

Για μια στιγμή νόμισαν ότι το σπιτικό ξωτικό πνίγηκε. Έπιασε το λαιμό του χωρίς να πάψει να κινεί τα χείλη του και γούρλωσε τα μάτια του. Αφού ξεροκατάπτε σπασμωδικά κάμποσες φορές, έπεσε με τα μούτρα στο χαλί (η θεία Πετούνια έβγαλε έναν ήχο σαν κλαψούρισμα) κι άρχισε να χτυπά τα χέρια και τα πόδια του κυριευμένος από ένα βίαιο αλλά τελειώς αθόρυβο αμόκ.

«Κι έτσι απλοποιήθηκαν τα πράγματα», διαπίστωσε χαρούμενος ο Ντάμπλντορ. «Φαίνεται ότι ο Σείριος ήξερε τι έκανε. Χάρι, είσαι ο νόμιμος ιδιοκτήτης τόσο του σπιτιού στην Γκρίμολντ Πλέις όσο και του Κρίσερ.»

«Ε... δηλαδή είμαι υποχρεωμένος να τον έχω μαζί μου;» ρώτησε έντρομος ο Χάρι ενώ ο Κρίσερ σφάδαζε μπροστά στα πόδια του.

«Αν δε θέλεις, όχι», απάντησε ο Ντάμπλντορ. «Σου προτείνω να τον στείλεις στο “Χόγκουαρτς” να δουλεύει στις κουζίνες. Έτσι θα τον προσέχουν τα άλλα ξωτικά.»

«Ναι, ναι», ξεφύσηξε ανακουφισμένος ο Χάρι, «αυτό θα

κάνω. Ε... Κρίσερ... θέλω να πας στο “Χόγκουαρτς” και να δουλεύεις στις κουζίνες με τα άλλα ξωτικά».

Ο Κρίσερ, που είχε γυρίσει τώρα ανάσκελα με τα χέρια και τα πόδια στον αέρα, κοίταξε τον Χάρι, έτσι ανάποδα όπως ήταν, με βαθιά απέχθεια και την επόμενη στιγμή εξαφανίστηκε με ένα ηχηρό *κρακ*.

«Ωραία», επιδοκίμασε ο Ντάμπλντορ. «Υπάρχει επίσης και το θέμα του Ωραιόραμφου, του ιππόγρυπα. Τον προσέχει ο Χάγκριντ από τότε που πέθανε ο Σείριος, αλλά τώρα ο Ωραιόραμφος είναι δικός σου. Αν θέλεις, λοιπόν, να κάνεις διαφορετικό διακανονισμό...»

«Όχι», πέταξε βιαστικά ο Χάρι, «καλύτερα να μείνει με τον Χάγκριντ. Νομίζω ότι ο Ωραιόραμφος το προτιμά».

«Χαρά που θα κάνει ο Χάγκριντ!» χαμογέλασε ο Ντάμπλντορ. «Ενθουσιάστηκε όταν τον ξαναείδε. Έχουμε αποφασίσει, για την ασφάλεια του Ωραιόραμφου, να του αλλάξουμε προς το παρόν το όνομα, να τον λέμε Αστραπόφτερο, αν και αμφιβάλλω αν θα φανταστούν ποτέ στο Υπουργείο ότι είναι ο ίδιος ιππόγρυπας που καταδίκασαν κάποτε σε θάνατο. Και τώρα, Χάρι, έχεις ετοιμάσει το μπαούλο σου;»

«Ε...»

«Δεν ήσουν σίγουρος αν θα έρθω», μάντεψε εύστοχα ο Ντάμπλντορ.

«Ε... πάω να... να τακτοποιήσω τα υπόλοιπα», βιάστηκε να πει ο Χάρι μαζεύοντας από κάτω το πεσμένο τηλεσκόπιο και τα παπούτσια του.

Χρειάστηκε λιγάκι περισσότερο από δέκα λεπτά για να βρει ό,τι χρειαζόταν· τέλος, ψάρεψε τον αόρατο μανδύα του κάτω από το κρεβάτι, βίδωσε το πώμα της μελάνης που αλλάζει χρώματα και κατάφερε να κλείσει το καπάκι του μπαούλου, που μάγκωνε στο τσουκάλι του. Ύστερα, κρατώντας με το ένα χέρι το μπαούλο και με το άλλο το κλουβί της Χέντβικ, κατέβηκε στο ισόγειο.

Απογοιτεύτηκε όταν είδε ότι ο Ντάμπλντορ δεν τον περίμενε στο κολ, γιατί αυτό σήμαινε πως θα έπρεπε να ξαναμπει στο καθιστικό.

Κανένas δε μιλούσε. Ο Ντάμπλντορ σιγοτραγουδούσε σαν να ήταν στο σπίτι του, αλλά η ατμόσφαιρα ήταν βαριά σαν μολύβι κι ο Χάρι δεν τόλμησε να κοιτάξει τους Ντάρσλι όταν ανήγγειλε: «Κύριε καθηγητά... είμαι έτοιμος».

«Ωραία», αποκρίθηκε ο Ντάμπλντορ. «Και κάτι τελευταίο», πρόσθεσε και σπράφθηκε ξανά προς τους Ντάρσλι. «Όπως γνωρίζετε, σε ένα χρόνο ο Χάρι ενηλικιώνεται...»

«Όχι», πετάχτηκε η θεία Πετούνια μιλώντας για πρώτη φορά από τη στιγμή που ήρθε ο Ντάμπλντορ.

«Ορίστε;» έκανε ευγενικά εκείνος.

«Δεν ενηλικιώνεται. Είναι ένα μήνα μικρότερος από τον Ντάνιλι κι ο Ντίντι κλείνει τα δεκαοκτώ του παραχρόνου».

«Α!» είπε πρόσχαρα ο Ντάμπλντορ. «Στον κόσμο των μάγων, όμως, ενηλικιώνόμαστε σε ηλικία δεκαεπτά ετών».

Ο θείος Βέρνον μουρμούρισε: «Αίσχος», αλλά ο Ντάμπλντορ τον αγνόησε.

«Λοιπόν, όπως ήδη ξέρετε, ο μάγος που λέγεται λόρδος Βόλντεμορτ επέστρεψε στη χώρα. Η κοινωνία των μάγων βρίσκεται σε ανοικτό πόλεμο. Ο Χάρι, τον οποίο ο λόρδος Βόλντεμορτ έχει επιχειρήσει ήδη να σκοτώσει κάμποσες φορές, διατρέχει ακόμη μεγαλύτερο κίνδυνο από τη μέρα που τον άφησα στην πόρτα σας, πριν από δεκαπέντε χρόνια, με ένα γράμμα που σας ενημέρωνε για τη δολοφονία των γονιών του κι εξέφραζε την ελπίδα ότι θα τον μεγαλώνετε σαν να ήταν γιος σας».

Ο Ντάμπλντορ σταμάτησε και παρόλο που ο τόνος της φωνής του διατηρήθηκε ήρεμος κι ανάλαφρος, και δε φάνερωσε κανένα σημάδι οργής, ο Χάρι ένιωσε τον διευθυντή του να εκπέμπει μια παγωνιά και είδε τους Ντάρσλι να λουφάζουν.

«Δεν κάνατε αυτό που σας ζήτησα. Δε μεγαλώσατε σαν γιο σας τον Χάρι. Στα χέρια σας γνώρισε μόνο παραμέληση και, πολλές φορές, σκληρότητα. Το μοναδικό καλό που θα μπορούσε να διακρίνει κανείς είναι ότι, αν μη τι άλλο, τουλάχιστον γλίτωσε από το απαίσιο κακό το οποίο κάνατε στο άτυχο αγόρι που κάθεται ανάμεσά σας».

Η θεία Πετούνια και ο θείος Βέρνον κοίταξαν ενστικτωδώς δίπλα τους σαν να περίμεναν να δουν κάποιον άλλο στριμωγμένο ανάμεσά τους κι όχι τον Ντάντλι.

«Ε... κακομεταχειριστήκαμε τον Ντίντι; Μα τι λέτε...;» άρχισε θυμωμένος ο θείος Βέρνον, αλλά ο Ντάμπλντορ τον σταμάτησε τεντώνοντας το δάχτυλο κι ο θείος Βέρνον σώπα-σε λες και ξαφνικά μουγκάθηκε.

«Χάρη στα μάγια που έκανα πριν από δεκαπέντε χρόνια, ο Χάρι έχει μια πανίσχυρη προστασία για όσο διάστημα μπορεί να αποκαλεί σπίτι του αυτό το σπίτι. Όσο δυστυχισμένος κι αν ήταν εδώ, όσο ανεπιθύμητος, όσο άσχημα κι αν του φερθήκατε, του προσφέρατε, έστω με το ζόρι, στέγη. Τα μάγια αυτά θα πάψουν να λειτουργούν μόλις κλείσει τα δεκαεπτά· κοντο-λογίς, μόλις γίνει άντρας. Σας ζητώ μόνο ένα πράγμα: να επιτρέψετε στον Χάρι να επιστρέψει άλλη μια φορά σε αυτό το σπίτι, προτού κλείσει τα δεκαεπτά, ώστε να καλύπτεται ως τότε από αυτή την προστασία».

Κανένας από τους Ντάρσλι δε μίλησε. Ο Ντάντλι ήταν ελαφρώς συνοφρυωμένος σαν να προσπαθούσε ακόμη να καταλάβει πότε τον κακομεταχειρίστηκαν. Ο θείος Βέρνον είχε ένα ύφος σαν να είχε σταθεί κάτι στο λαιμό του· η θεία Πετούνια, όμως, ήταν παράξενα αναποκοκκινισμένη.

«Λοιπόν, Χάρι... ώρα να πηγαίνουμε», είπε ο Ντάμπλντορ που σηκώθηκε επιτέλους όρθιος κι έστρωσε τη μακριά μαύρη κάπα του. «Εισ το επανιδείν», πέταξε στους Ντάρσλι που περίμεναν με ανυπομονησία αυτή τη στιγμή και, αφού ανα-σήκωσε το καπέλο του, βγήκε από το δωμάτιο.

«Γεια», χαιρέτησε βιαστικά ο Χάρι κι ακολούθησε ευθύς τον Ντάμπλντορ, που κοντοστάθηκε δίπλα στο μπαούλο του Χάρι, πάνω στο οποίο ήταν ακουμπισμένο το κλουβί της Χέντβιχ.

«Τα μπαγκάζια θα μας είναι βάρος», αποφάσισε τραβώντας πάλι το ραβδί του. «Θα τα στείλω στο Μπάροου να μας περιμένουν εκεί. Πάρε όμως μαζί σου τον αόρατο μανδύα... ποτέ δεν ξέρεις».

Ο Χάρι ανέσυρε με κάποια δυσκολία τον αόρατο μανδύα από το μπαούλο, προσπαθώντας να μη δει ο Ντάμπλντορ την ακαταστασία που επικρατούσε μέσα. Όταν τον έχωσε στην εσωτερική τσέπη του πανωφοριού του, ο Ντάμπλντορ κούνησε το ραβδί του και το μπαούλο, μαζί με το κλουβί και τη Χέντβιχ εξαφανίστηκαν. Ύστερα κούνησε ξανά το ραβδί και η εξώπορτα άνοιξε στην παγερή, σκοτεινή καταχνιά.

«Και τώρα, Χάρι, ας κυνηγήσουμε μες στη νύχτα αυτή την άπιαστη γιγαντιά, την περιπέτεια!»

Οράτιος Σλάγκχορν

Ο Χάρι, παρά το γεγονός ότι τις τρεις τελευταίες μέρες ευχόταν κάθε λεπτό να έρθει ο Ντάμπλντορ να τον πάρει, ένωθε τρομερά αμήχανος καθώς περπατούσαν μαζί στην οδό Πριβέτ. Δεν είχε συζητήσει ποτέ με το διευθυντή του έξω από το «Χόγκουαρτς»: συνήθως υπήρχε ανάμεσά τους ένα γραφείο. Επίσης, η θύμηση της τελευταίας τους συνάντησης πρόσωπο με πρόσωπο τριβέλιζε το μυαλό του επιτείνοντας την αμηχανία του· είχε μπήξει πολλές φορές τις φωνές σ' εκείνη την περίπτωση, για να μην αναφέρουμε το γεγονός ότι έβαλε τα δυνατά του να σπάσει τα πολυτιμότερα αντικείμενα που βρίσκονταν στο γραφείο του Ντάμπλντορ.

Ο Ντάμπλντορ, όμως, έδειχνε πολύ άνετος. «Να έχεις έτοιμο το ραβδί σου, Χάρι», είπε σε ευχάριστο τόνο.

«Νόμιζα, κύριε, ότι απαγορεύεται να κάνω μάγια εκτός σχολείου...;»

«Αν δεχτούμε επίθεση», συνέχισε ο Ντάμπλντορ, «σου δίνω την άδεια να χρησιμοποιήσεις όποιο αντιζόρκι κι όποια αντικατάρα θέλεις. Αν και δε νομίζω ότι κινδυνεύεις από επίθεση απόψε».

«Γιατί, κύριε;»

«Είσαι μαζί μου. Αρκεί αυτό, Χάρι».

Στο τέρμα της οδού Πριβέτ ο Ντάμπλντορ σταμάτησε απότομα. «Δεν έχεις περάσει, φυσικά, το μάθημα διακτινισμού;» ρώτησε.

«Όχι», αποκρίθηκε ο Χάρι. «Δεν πρέπει να έχεις κλείσει τα δεκαεπτά;»

«Ναι», συμφώνησε ο Ντάμπλντορ. «Κρατήσου, λοιπόν, σφιχτά από το μπράτσο μου. Το αριστερό, αν δε σε πειράζει. Το δεξί μου χέρι, όπως θα πρόσεξες, έχει κάποιο πρόβλημα.»

Ο Χάρι έπιασε σφιχτά το μπράτσο που του πρόσφερε ο Ντάμπλντορ.

«Πολύ ωραία, Χάρι», επιδοκίμασε ο Ντάμπλντορ. «Φύγαμε, λοιπόν.»

Ο Χάρι ένιωσε το μπράτσο του Ντάμπλντορ να τραβιέται μακριά του και το έσφιξε με όλη του τη δύναμη· την επόμενη στιγμή σκοτεινίασαν όλα· ένιωσε να τον συνθλίβουν αλύπητα από όλες τις κατευθύνσεις· δεν μπορούσε να ανασάνει και ήταν σαν να έσφιγγαν το στήθος του σιδερένιες ταινίες· σαν να ωθούνταν οι βολβοί των ματιών του μέσα στο κεφάλι του· σαν να βούλιαζαν τα τύμπανα των αφτιών του μέσα στο κρανίο του... κι ύστερα...

Ανάσανε λαίμαργα τον παγερό νυχτερινό αέρα κι άνοιξε τα δακρυσμένα μάτια του. Ένιωθε σαν να είχε περάσει μέσα από έναν πολύ στενό λασικένιο σωλήνα. Κύλησαν μερικές στιγμές προτού αντιληφθεί ότι είχε εξαφανιστεί η οδός Πριβέτ. Αυτός κι ο Ντάμπλντορ σέκονταν τώρα σε ένα μέρος που θύμιζε έρημη πλατεία χωριού, στη μέση της οποίας υπήρχε ένα παλιό ηρώο και μερικά παγκάκια. Όταν εναρμονίστηκε ξανά η αντίληψή του με τις αισθήσεις του, συνειδητοποίησε ότι μόλις διακτινίστηκε για πρώτη φορά στη ζωή του.

«Είσαι καλά;» τον ρώτησε ο Ντάμπλντορ κοιτώντας τον κάπως ανήσυχος. «Παίρνει λίγο χρόνο να συνηθίσεις την αίσθηση.»

«Μια χαρά», απάντησε ο Χάρι τρίβοντας τα αφτιά του που

είχαν αναχωρήσει μάλλον απρόθυμα από την οδό Πριβέτ. «Πάντως, προτιμώ τα σκουπόξυλα».

Ο Ντάμπλντορ χαμογέλασε, έδωσε λίγο πιο σφικτά στο λαιμό του την ταξιδιωτική κάπα του και είπε: «Από δω».

Κίνησε με ζωηρό βήμα, προσπερνώντας ένα άδειο πανδοχείο και μερικά σπίτια. Το ρολόι της γειτονικής εκκλησίας έδειχνε πως πλησίαζαν μεσάνυχτα.

«Για πες μου, Χάρι», μίλησε ο Ντάμπλντορ. «Το σημάδι σου... σε πονάει καθόλου;»

Ο Χάρι σήκωσε μηχανικά το χέρι στο μέτωπό του κι έτριψε το σημάδι σε σχήμα κεραυνού. «Όχι», αποκρίθηκε, «κι απορώ γιατί. Νόμιζα πως θα μ' έκαιγε συνέχεια τώρα που ξανάγινε πανίσχυρος ο Βόλντεμορτ».

Κοίταξε τον Ντάμπλντορ και είδε μια έκφραση ικανοποίησης στο πρόσωπό του.

«Εγώ πάλι έχω άλλη γνώμη», παρατήρησε ο Ντάμπλντορ. «Ο λόρδος Βόλντεμορτ συνειδητοποίησε επιτέλους πόσο επικίνδυνη είναι η πρόσβαση που έχεις στις σκέψεις και στα συναισθήματά του. Φαίνεται ότι τώρα χρησιμοποιεί τη σφραγισματική για να προστατευτεί από σένα».

«Δεν παραπονιέμαι», μουρμούρισε ο Χάρι, που δεν του έλειπαν διόλου ούτε τα ταραγμένα όνειρα ούτε οι αφνίδιες εκλάμψεις που του μετέδιδαν τις σκέψεις του Βόλντεμορτ.

Έστριψαν σε μια γωνία, προσπέρασαν έναν τηλεφωνικό θάλαμο κι έπειτα μια στάση λεωφορείου. Ο Χάρι έριξε μια λοξή ματιά στον Ντάμπλντορ.

«Κύριε καθηγητά;»

«Χάρι;»

«Ε... πού ακριβώς είμαστε;»

«Αυτό που βλέπεις, Χάρι, είναι το γραφικό χωριό Μπάντλεϊ Μπάμπερτον».

«Και τι κάνουμε εδώ;»

«Α, ναι, φυσικά, δε σου είπα», απάντησε ο Ντάμπλντορ. «Τα

τελευταία χρόνια το έχω πει τόσες φορές που έχασα το λογαριασμό, αλλά μας λείπει πάλι, και τούτη τη χρονιά, ένας καθηγητής. Ήρθαμε εδώ να πείσουμε έναν παλιό συνάδελφό μου, που έχει βγει στη σύνταξη, να επιστρέψει στο “Χόγκουαρτς”.

«Κι εγώ σε τι μπορώ να σας βοηθήσω, κύριε;»

«Α, θαρρώ ότι θα βρούμε τρόπο να σε αξιοποιήσουμε», αποκρίθηκε αόριστα ο Ντάμπλντορ. «Εδώ αριστερά, Χάρι».

Έστριψαν σε ένα στενό ανηφορικό δρομάκι που από τη μία και την άλλη πλευρά είχε σπίτια. Όλα τα παράθυρα ήταν σκοτεινά. Η αλλόκοτη παγωνιά που τύλιγε την οδό Πριβέτις τελευταίες δεκαπέντε μέρες ήταν απλωμένη κι εδώ. Ο Χάρι σκέφτηκε τους Παράφρονες κι έριξε μια λοζή ματιά προς τα πίσω, σφίγγοντας το ραβδί που είχε στην τσέπη του.

«Κύριε καθηγητά, γιατί δε διακτινιστήκαμε κατευθείαν μέσα στο σπίτι του παλιού σας συναδέλφου;»

«Επειδή θα ήταν αγένεια· θα ήταν σαν να κλοτσούσαμε την πόρτα του και να εισβάλαμε στο σπίτι του», παρατήρησε ο Ντάμπλντορ. «Οι καλοί τρόποι υπαγορεύουν να δίνουμε στους άλλους μάγους τη δυνατότητα να μας αρνηθούν την είσοδο στο σπίτι τους. Σε κάθε περίπτωση, οι περισσότερες κατοικίες μάγων προστατεύονται με μάγια από τους ανεπιθύμητους διακτινισμούς. Στο “Χόγκουαρτς”, για παράδειγμα...»

«... δεν μπορείς να διακτινιστείς ούτε μέσα στα κτίρια ούτε στο πάρκο», συμπλήρωσε ο Χάρι. «Μου το έχει πει η Ερμιόνι Γκρέιντζερ».

«Κι έχει απόλυτο δίκιο. Εδώ στρίβουμε ξανά αριστερά».

Το ρολόι της εκκλησίας πίσω τους σήμανε μεσάνυχτα. Ο Χάρι αναρωτήθηκε γιατί ο Ντάμπλντορ δεν το θεωρούσε αγένεια να επισκέπεται τόσο αργά το φίλο του, αλλά τώρα που είχαν ανοίξει συζήτηση, ήθελε να ρωτήσει πιο σημαντικά πράγματα.

«Κύριε, διάβασα στον *Ημερήσιο Προφήτη* ότι έχασε τη θέση του ο Φαντζ...»

«Σωστά», απάντησε ο Ντάμπλντορ στρίβοντας σε μιαν ανη-

φορική πάροδο. «Αντικαταστάθηκε, όπως είμαι σίγουρος ότι ξέρεις, από τον Ρούφους Σκρίμτζεουρ, που ήταν διευθυντής του Γραφείου Χρυσούχων».

«Είναι... τον θεωρείτε καλό;» ρώτησε ο Χάρι.

«Ενδιαφέρουσα ερώτηση», παρατήρησε ο Ντάμπλντορ. «Σίγουρα είναι ικανός. Πιο αποφασιστική και δυναμική προσωπικότητα από τον Κορνήλιο».

«Ναι, αλλά εννοώ...»

«Ξέρω τι εννοείς. Ο Ρούφους είναι άνθρωπος της δράσης και, επειδή πολέμησε τους σκοτεινούς μάγους σε όλη τη διάρκεια της επαγγελματικής του ζωής, δεν υποτιμά το λόρδο Βόλντεμορτ».

Ο Χάρι περίμενε αλλά ο Ντάμπλντορ δεν είπε τίποτα για τη διαφωνία του με τον Σκρίμτζεουρ για την οποία είχε γράψει ο *Ημερήσιος Προφήτης*, κι επειδή δεν είχε το θάρρος να τον ρωτήσει, άλλαξε θέμα.

«Και... κύριε... διάβασα για την κυρία Μπόουνς».

«Ναι», είπε σιγανά ο Ντάμπλντορ. «Μεγάλη απώλεια. Ήταν σπουδαία μάγισσα. Εδώ νομίζω πως... οχ!»

Είχε δείξει με το πληγωμένο χέρι του.

«Κύριε καθηγητά, τι έπαθε το...;»

«Δεν έχω χρόνο να σου εξηγήσω τώρα», τον έκοψε ο Ντάμπλντορ. «Είναι συναρπαστική ιστορία, θέλω να σου την αφηγηθώ με την ψυχία μου». Χαμογέλασε στον Χάρι, που κατάλαβε πως δεν τον σνόμπαρα, ότι είχε την άδεια να κάνει κι άλλες ερωτήσεις.

«Κύριε... έλαβα με κουκουβάγια από το Υπουργείο ένα φυλλάδιο σχετικά με τα μέτρα προστασίας που πρέπει να παίρνουμε για τους Θανατοφάγους...»

«Ναι, το έλαβα κι εγώ», κατένευσε ο Ντάμπλντορ χαμογελώντας ακόμη. «Τα βρήκες χρήσιμα;»

«Όχι ιδιαίτερα».

«Το φαντάστηκα. Δε με ρώτησες, για παράδειγμα, ποια εί-

ναι η αγαπημένη μου μαρμελάδα, για να ελέγξεις αν είμαι πράγματι ο καθηγητής Ντάμπλντορ κι όχι μεταμορφωμένος Θανατοφάγος».

«Όχι...» άρχισε ο Χάρι, χωρίς να είναι σίγουρος αν του έκανε επίπληξη.

«Άλλη φορά να ξέρεις ότι είναι η μαρμελάδα σμέουρο... αλλά, φυσικά, έτσι και ήμουν Θανατοφάγος, θα είχα φροντίσει να μάθω τις προτιμήσεις μου προτού μεταμορφωθώ σε Ντάμπλντορ».

«Ε... σωστά», έκανε ο Χάρι. «Το φυλλάδιο έλεγε κάτι για Κολασμένους. Τι ακριβώς είναι; Δεν εξηγούσε καθαρά».

«Είναι πώματα», αποκρίθηκε ήρεμα ο Ντάμπλντορ. «Νεκροί που τους μαγεύουν οι σκοτεινοί μάγοι για να εκτελούν τις διαταγές τους. Ωστόσο, έχουμε χρόνια να δούμε Κολασμένους, από την προηγούμενη φορά που ήταν ισχυρός ο Βόλντεμορτ... Σκότωσε πολύ κόσμο για να δημιουργήσει μια στρατιά. Α, να το σπίτι, Χάρι, φτάσαμε...»

Πλησίαζαν σε ένα μικρό, περιποιημένο πέτρινο σπίτι με κήπο. Ο Χάρι, που προσπαθούσε να αφομοιώσει την ανατριχιαστική ιδέα των Κολασμένων, ήταν πολύ απασχολημένος για να προσέξει οτιδήποτε άλλο, αλλά μόλις έφτασαν στην αυλόπορτα, ο Ντάμπλντορ σταμάτησε απότομα κι ο Χάρι σκόνταψε πάνω του.

«Ω, όχι! Όχι, όχι, όχι!»

Ο Χάρι ακολούθησε το βλέμμα του στο περιποιημένο δρομάκι του κήπου και βούλιαξε η καρδιά του. Η εξώπορτα ήταν ανοιχτή, ξεχαρβαλωμένη.

Ο Ντάμπλντορ κοίταξε δεξιά κι αριστερά στο δρόμο. Δε φαινόταν ψυχή. «Βγάλε το ραβδί σου κι ακολούθησέ με, Χάρι», ψιθύρισε. Άνοιξε την αυλόπορτα και διέσχισε γοργά κι αθόρυβα το δρομάκι, με τον Χάρι στο κατόπι του, κι ύστερα έσπρωξε αργά την πόρτα με το ραβδί του υψωμένο κι έτοιμο. «Φώτισε!»

Η μύτη του ραβδιού του φλογίστηκε, φωτίζοντας ένα στενό διάδρομο. Στα αριστερά υπήρχε άλλη μία ανοιχτή πόρτα. Κρατώντας ψηλά το φωτεινό ραβδί ο Ντάμπλντορ μπήκε σε ένα καθιστικό, ακολουθούμενος από τον Χάρι.

Τα μάτια τους αντίκρισαν μια σκηνή βιβλικής καταστροφής. Στα πόδια τους κειτόταν ένα τσακισμένο εκκρεμές κονσόλας, με ραγισμένο δίσκο και τη μεταλλική ράβδο πεταμένη λίγο πιο πέρα σαν σπασμένο ξίφος. Ένα πιάνο ήταν πεσμένο στο πλάι, με τα πλήκτρα σκορπισμένα στο πάτωμα. Λίγο πιο κει γυάλιζαν τα συντρίμια ενός πολυελαίου. Από σκισμένα μαξιλάρια που ήταν σπαρμένα ολόγυρα ξεχύνονταν πούπουλα· παντού ήταν σκορπισμένα θρυφαλισμένα κρύσταλλα και πορσελάνες.

Ο Ντάμπλντορ σήκωσε πιο ψηλά το ραβδί του για να φωτίσει τους τοίχους, όπου οι ταπετσαρίες ήταν πασαλειμμένες με κάτι σκουροκόκκινο και κολλώδες. Την επόμενη στιγμή, ο Χάρι πήρε μια πνιχτή ανάσα που έκανε τον Ντάμπλντορ να γυρίσει προς το μέρος του.

«Φοβερό θέαμα», σχολίασε σκυθρωπά ο διευθυντής του. «Ναι, κάτι φρικτό συνέβη εδώ».

Ο Ντάμπλντορ προχώρησε προσεκτικά στο κέντρο του δωματίου κάνοντας τα συντρίμια κάτω από τα πόδια του να κριτσανίσουν. Ο Χάρι τον ακολούθησε κοιτάζοντας γύρω του κάπως φοβισμένος καθώς αναρωτιόταν τι να ήταν κρυμμένο πίσω από το πιάνο ή τον αναποδογυρισμένο καναπέ, αλλά ευτυχώς δεν υπήρχε πτώμα.

«Μπορεί να έγινε πάλη και... και να τον πήραν μαζί τους, ε, κύριε καθηγητά;» υπέθεσε ο Χάρι προσπαθώντας να αποδιώξει απ' το μυαλό του πόσο βαριά πληγωμένος πρέπει να είναι ένας άνθρωπος για να γεμίσουν αίματα οι τοίχοι.

«Δεν το νομίζω», απάντησε ήρεμα ο Ντάμπλντορ, κοιτάζοντας πίσω από μια τουμπαρισμένη πολυθρόνα.

«Εννοείτε ότι είναι...;»

«Κάπου εδώ ακόμη; Ναι».

Και χωρίς προειδοποίηση, ο Ντάμπλντορ όρμησε και βύθισε τη μύτη του ραβδιού του στο κάθισμα της παραγεμισμένης πολυθρόνας, που έσκουξε: «Οχ!»

«Καλησπέρα, Οράτιε», χαιρέτησε ο Ντάμπλντορ ισιώνοντας το κορμί του.

Ο Χάρι έμεινε με ανοιχτό το στόμα. Εκεί που πριν από ένα κλάσμα του δευτερολέπτου βρισκόταν μια πολυθρόνα, τώρα καθόταν ανακούρκουδα ένας φοβερά παχύσαρκος, φαλακρός ηλικιωμένος άντρας που έτριβε την κοιλιά του και κοίταζε τον Ντάμπλντορ με μισόκλειστα, υγρά μάτια που πρόδιδαν παράπονο. «Δεν υπήρχε λόγος να χτυπήσεις με τόση δύναμη το ραβδί», είπε τραχιά καθώς ανασπκωνόταν. «Με πόνεσες».

Το φως του ραβδιού αντανakλούσε πάνω στη γυαλιστερή του φαλάκρα, στα γουρλωτά του μάτια, στα τεράστια, κρεμαστά, ασημιά μουστάκια και στα λαμπερά κουμπιά του μαρόν βελούδινου σακακιού που φορούσε πάνω από ένα ζευγάρι λιλά μεταξωτές πιτζάμες. Η κορφή του κεφαλιού του μόλις που έφτανε στο πιγούνι του Ντάμπλντορ.

«Τι με πρόσδεσε;» γρύλισε ενώ στύλωνε το κορμί του χωρίς να πάψει να τρίβει την κοιλιά του. Ήταν εντυπωσιακά άταραχος για άνθρωπο που μόλις τον τσάκωσαν να παριστάνει την πολυθρόνα.

«Αγαπητέ μου Οράτιε», είπε εύθυμα ο Ντάμπλντορ, «αν σε είχαν επισκεφτεί όντως οι Θανατοφάγοι, το σπίτι θα ήταν γεμάτο Σκοτεινά Σήματα».

Ο μάγος χτύπησε με το κοντόχοντρο χέρι του το τεράστιο μέτωπό του. «Το Σκοτεινό Σήμα», μουρμούρισε. «Το ήξερα ότι κάτι είχα ξεχάσει... Ας είναι. Άλλωστε, δεν προλάβαινα. Μπήκατε μόλις είχα βάλει τις τελευταίες πινελιές στην ταπετσαρία».

Του ξέφυγε ένας βαθύς αναστεναγμός που έκανε το μουστάκι του να τρεμουλιάσει.

«Να σε βοηθήσω να καθαρίσεις;» προσφέρθηκε ευγενικά ο Ντάμπλντορ.

«Αν έχεις την καλοσύνη», δέχτηκε ο άλλος.

Στάθηκαν πλάτη με πλάτη, ένας ψηλόλιγνος κι ένας κοντόχοντρος μάγος, και κούνησαν τα ραβδιά τους με μια πανομοιότυπη πλατιά κίνηση.

Τα έπιπλα επέστρεψαν στις κανονικές τους θέσεις· τα διακοσμητικά συναρμολογήθηκαν στον αέρα· τα πούπουλα μπήκαν στα μαξιλάρια· τα σκισμένα βιβλία ξαναδέθηκαν καθώς γύριζαν στα ράφια τους· λάμπες πετρελαίου τινάχτηκαν πάνω στα τραπεζάκια και άναψαν μόνες τους· μια τεράστια συλλογή από σπασμένες ασημένιες κορνίζες πέταξαν στραφταλίζοντας στο δωμάτιο και κάθισαν πάνω στο γραφείο, κολλημένες και ανέπαφες· όλες οι τρύπες έκλεισαν, το ίδιο και οι ρωγμές, ενώ οι τοίχοι καθαρίστηκαν από μόνοι τους.

«Τι αίμα ήταν αυτό, αλήθεια;» ρώτησε δυνατά ο Ντάμπλντορ για να ακουστεί μέσα από τα καμπανιστά χτυπήματα του επισκευασμένου εκκρεμούς.

«Στους τοίχους; Δράκου», φώναξε ο μάγος που λεγόταν Οράτιος, την ώρα που ο πολυέλαιος στερεωνόταν στο ταβάνι κουδουνίζοντας εκκωφαντικά.

Ακούστηκε ένα τελευταίο *ντρρρρ* από το πιάνο και έπειτα σιωπή.

«Ναι, δράκου», επανέλαβε ανέμελα ο μάγος. «Ήταν το τελευταίο μου μπουκάλι κι οι τιμές έχουν ανέβει στα ύψη αυτή τη στιγμή. Αλλά ίσως μπορέσω να το ξαναχρησιμοποιήσω», πρόσθεσε.

Πήρε ένα κρυστάλλινο μπουκαλάκι από την κορυφή του μπουφέ και το κράτησε στο φως εξετάζοντας το παχύρρευστο υγρό που περιείχε.

«Χμ... Λίγο θολό».

Άφησε στη θέση του το μπουκάλι κι αναστέναξε. Τότε ήταν που το βλέμμα του έπεσε στον Χάρι.

«Αχά!» έκανε όταν τα μεγάλα, στρογγυλά μάτια του σταμάτησαν στο μέτωπο του Χάρι και το σημάδι σε σχήμα κεραυνού. «Αχά!»

«Από δω ο Χάρι Πότερ», είπε ο Ντάμπλντορ πλησιάζοντας για να κάνει τις συστάσεις. «Χάρι, να σου συστήσω έναν παλιό φίλο και συνάδελφο, τον Οράτιο Σλάγκχορν».

Ο Σλάγκχορν στράφηκε στον Ντάμπλντορ με πονηρή έκφραση. «Ώστε έτσι φαντάστηκες πως θα με πείσεις, ε; Η απάντηση είναι όχι, Άλμπους». Και με τα λόγια αυτά, προσπέρασε τον Χάρι αποστρέφοντας αποφασιστικά το πρόσωπό του με τον αέρα του ανθρώπου που προσπαθεί να αντισταθεί στον πειρασμό.

«Τουλάχιστον θα πιούμε ένα ποτό;» επέμεινε ο Ντάμπλντορ. «Για τον παλιό καλό καιρό;»

Ο Σλάγκχορν δίστασε. «Καλά, λοιπόν· ένα ποτό», συμφώνησε μουτρωμένος.

Ο Ντάμπλντορ χαμογέλασε στον Χάρι και του έδειξε μια πολυθρόνα παρόμοια με αυτή στην οποία είχε μεταμορφωθεί πρόσφατα ο Σλάγκχορν, που βρισκόταν ακριβώς δίπλα στο αναμμένο τζάκι και σε μια ολόφωτη λάμπα πειρελαίου. Ο Χάρι κάθισε έχοντας την εντύπωση ότι ο Ντάμπλντορ, για κάποιο λόγο, ήθελε ο νεαρός να είναι όσο το δυνατόν πιο ορατός. Και πράγματι, όταν ο Σλάγκχορν, που ήταν απασχολημένος με τις καράφες και τα ποτήρια, στράφηκε ξανά προς το δωμάτιο, το βλέμμα του έπεσε αμέσως στον Χάρι.

«Χμ», έκανε αποστρέφοντας τα μάτια του σαν να φοβόταν μήπως πληγωθούν. «Ορίστε». Έδωσε ένα ποτήρι στον Ντάμπλντορ που κάθισε χωρίς να περιμένει πρόσκληση, έτεινε το δίσκο στον Χάρι και μετά βούλιαξε στα μαξιλάρια του επισκευασμένου καναπέ, σιωπηλός και κατσουφιασμένος. Τα πόδια του ήταν τόσο κοντά που δεν έφταναν στο πάτωμα.

«Λοιπόν, πώς τα πηγαίνεις, Οράτιε;» ζήτησε να μάθει ο Ντάμπλντορ.

«Όχι και τόσο καλά», είπε ευθύς ο Σλάγκχορν. «Προβλήματα στο στήθος, άσθμα, ρευματισμοί, δυσκολία στις κινήσεις... Μα τι να περιμένεις; Γεράματα. Κόπωση».

«Κι όμως, θα πρέπει να κινήθηκες πολύ σβέλτα για να μας ετοιμάσεις ένα τόσο εντυπωσιακό καλωσόρισμα έτσι απροειδοποίητα», παρατήρησε ο Ντάμπλντορ. «Δεν πρέπει να είχες πάνω από τρία λεπτά στη διάθεσή σου...;»

«Δύο», τον ενημέρωσε ο Σλάγκχορν μισοεκνευρισμένος, μισοπερήφανος. «Όταν σήμανε το ξόρκι παραβίασης, δεν το άκουσα γιατί έκανα μπάνιο. Ωστόσο», πρόσθεσε αυστηρά, προσπαθώντας να πάρει ξανά το κατσουφιασμένο ύφος του, «δεν αλλάζει το γεγονός πως είμαι γέρος άνθρωπος, Άλμπους. Ένας κουρασμένος γέρος που κέρδισε το δικαίωμα μιας ήσυχης ζωής με μερικές υλικές ανέσεις».

Που τις έχει σίγουρα, σκέφτηκε ο Χάρι κοιτάζοντας γύρω του. Το δωμάτιο ήταν παραφορτωμένο και ακατάστατο αλλά κανέναν δε θα το χαρακτήριζε άβολο· υπήρχαν αναπαυτικές πολυθρόνες και σκαμνάκια για τα πόδια, ποτά και βιβλία, κουτιά με σοκολατάκια και αφράτα μαξιλάρια. Αν δεν ήξερε ο Χάρι ποιος έμενε εκεί, θα υπέθετε πως ήταν μια πλούσια καλομαθημένη γριούλα.

«Είσαι μικρότερος από μένα, Οράτιε», του υπενθύμισε ο Ντάμπλντορ.

«Ίσως πρέπει να αρχίσεις να σκέφτεσαι κι εσύ να αποσυρθείς», αποκρίθηκε ωμά ο Σλάγκχορν. Τα ξεπλυμένα, ίδια με λαγοκέρασα, μάτια του είχαν πέσει στο τραυματισμένο χέρι του Ντάμπλντορ. «Βλέπω ότι δεν αντιδράς πια τόσο γρήγορα όσο παλιά».

«Έχεις δίκιο», απάντησε με ειλικρίνεια ο Ντάμπλντορ τραβώντας λίγο το μανίκι του για να αποκαλύψει τις άκρες των καμένων, μαυρισμένων δαχτύλων του· στη θέα τους, ο Χάρι ένιωσε μια δυσάρεστη ανατριχίλα στο σβέρκο του. «Σίγουρα είμαι πιο αργός. Από την άλλη, όμως...»

Ανασήκωσε τους ώμους του κι άπλωσε τα χέρια του σαν να ήθελε να πει ότι έχουν και τα καλά τους τα γεράματα, κι ο Χάρι πρόσεξε ένα δαχτυλίδι στο αριστερό του χέρι που δεν είχε ξαναδεί να το φορά ο Ντάμπλντορ· ήταν μεγάλο, κάπως αδέξια φιλοτεχνημένο από ένα υλικό που έμοιαζε με χρυσό, και δεμένο με μια βαριά μαύρη πέτρα που στη μέση είχε ένα ράγισμα. Το βλέμμα του Σλάγκχορν σταμάτησε για μια στιγμή στο δαχτυλίδι και ο Χάρι πρόσεξε ένα ανεπαίσθητο συνοφρύωμα να ρυτιδώνει προς στιγμήν το πλατύ μέτωπό του.

«Κι όλα αυτά τα μέτρα πρόληψης για τους παρείσακτους, Οράτιε... είναι για τους Θανατοφάγους ή για μένα;» ρώτησε ο Ντάμπλντορ.

«Τι να τον κάνουν οι Θανατοφάγοι ένα σακατεμένο γερο-φουκαρά σαν εμένα;» σχολίασε ο Σλάγκχορν.

«Να διοχετεύσεις, φαντάζομαι, τα σπάνια χαρίσματά σου στον πειθαναγκασμό που προσπαθούν ν' ασκήσουν, στα βασανιστήρια και στο έγκλημα», αποκρίθηκε ο Ντάμπλντορ. «Θέλεις να πεις ότι δεν ήρθαν ακόμη να σε στρατολογήσουν;»

Ο Σλάγκχορν κοίταξε προκλητικά τον Ντάμπλντορ και ύστερα μουρμούρισε: «Δεν τους έδωσα την ευκαιρία. Μετακινούμαι ασταμάτητα τον τελευταίο χρόνο. Δε μένω ποτέ στο ίδιο μέρος πάνω από μία εβδομάδα. Πηγαίνω από το ένα σπίτι των Μαγκλ στο άλλο — οι ιδιοκτήτες αυτού του σπιτιού κάνουν διακοπές στα Κανάρια Νησιά. Μ' αρέσει εδώ, λυπάμαι που θα φύγω. Είναι πολύ εύκολο αν ξέρεις τι να κάνεις· ένα απλό καθηλωτικό ζόρκι γι' αυτούς τους γελοίους συναγερμούς που χρησιμοποιούν αντί για κρυπτοσκοπία, και προσοχή να μη σε δουν οι γείτονες να μπάζεις το πιάνο».

«Πανέξυπνο», σχολίασε ο Ντάμπλντορ. «Αλλά κάπως κουραστικό για ένα σακατεμένο γερο-φουκαρά, που αποζητά μια ήρεμη ζωή. Ενώ αν γυρίσεις στο “Χόγκουαρτς”...»

«Αν θες να πεις ότι η ζωή μου θα είναι πιο ήρεμη σε αυτό το αναθεματισμένο σχολείο, μη χαλάς το σάλιο σου, Άλμπους!

Μπορεί να κρύβομαι αλλά έχουν φτάσει σι' αφτιά μου κάτι παράξενες φήμες από τότε που έφυγε η Ντολόρες Άμπριτζ! Αν έτσι συμπεριφέρονται τώρα στους δασκάλους...»

«Η καθηγήτρια Άμπριτζ τα έβαλε με ένα κοπάδι κενταύρους», τον έκοψε ο Ντάμπλντορ. «Νομίζω ότι εσύ, Οράτιε, θα έχεις τη σύνεση να μην πας στο δάσος κι αρχίσεις να βρίζεις “σικαμερούς μιγάδες” ένα κοπάδι θυμωμένους κενταύρους».

«Αυτό έκανε λοιπόν;» αντέδρασε ο Σλάγκχορν. «Ανόητη γυναίκα! Ποτέ δεν τη συμπάθησα».

Ο Χάρι χαχάνισε και οι δύο μεγαλύτεροι μάγοι γύρισαν και τον κοίταξαν.

«Συγγνώμη», απολογήθηκε βιασικά ο Χάρι. «Απλώς... ούτε κι εγώ τη συμπαθούσα».

Ξαφνικά, ο Ντάμπλντορ σηκώθηκε.

«Φεύγεις;» ρώτησε ανυπόμονα ο Σλάγκχορν.

«Όχι, απλώς θα ήθελα να πάω στο μπάνιο», απάντησε ο Ντάμπλντορ.

«Α», έκανε ο Σλάγκχορν, χωρίς να κρύβει την απογοήτευσή του. «Στο διάδρομο, δεύτερη πόρτα αριστερά».

Ο Ντάμπλντορ βγήκε από το δωμάτιο. Μόλις έκλεισε πίσω του την πόρτα, έπεσε σιωπή. Ύστερα από λίγες στιγμές, ο Σλάγκχορν σηκώθηκε, αλλά δεν ήξερε τι να κάνει. Έριξε μια κλεφτή ματιά στον Χάρι κι ύστερα πήγε στο τζάκι, γύρισε την πλάτη του στη φωτιά και ζέστανε τα μεγάλα του οπίσθια. «Μην νομίζεις ότι δεν ξέρω γιατί σε έφερε», πέταξε απότομα.

Ο Χάρι τον κοίταξε αμίλητος. Τα υγρά μάτια του Σλάγκχορν γλίστηρσαν πάνω στο σημάδι του Χάρι κι αυτή τη φορά περιεργάστηκε όλο το πρόσωπό του.

«Μοιάζεις πολύ στον πατέρα σου».

«Ναι, μου το έχουν πει», απάντησε ο Χάρι.

«Εκτός από τα μάτια. Έχεις...»

«Τα μάτια της μητέρας μου, ναι». Ο Χάρι το είχε ακούσει τόσες φορές που καταντούσε βαρετό.

«Χμ! Ναι, βέβαια. Ο καθηγητής δεν πρέπει να κάνει διακρίσεις, αλλά εκείνη ήταν η συμπάθειά μου. Η μητέρα σου», πρόσθεσε ο Σλάγκχορν απαντώντας στο ερωτηματικό βλέμμα του Χάρι. «Η Λίλι Έβανς. Από τα πιο έξυπνα παιδιά που πέρασαν από τα χέρια μου. Ξέρεις, όλο ζωντάνια. Τρισχαριτωμένο κορίτσι! Της έλεγα ότι έπρεπε να είναι στον κοιτώνα μου. Κι έπαιρνα πολύ αυθάδεις απαντήσεις, πρέπει να ομολογήσω».

«Ποιος ήταν ο κοιτώνας σας;»

«Ήμουν επικεφαλής του Σλίθεριν», αποκρίθηκε ο Σλάγκχορν. «Α, όχι», πρόσθεσε βιαστικά, μόλις είδε την έκφραση του Χάρι, και κούνησε το κοντόχοντρο δάχτυλό του, «μην παίρνεις σ' εμένα αυτό το ύφος! Φαντάζομαι πως είσαι κι εσύ στο Γκρίφιντορ, σαν αυτήν; Ναι, συνήθως πάει σόι το βασίλειο. Όχι πάντα όμως. Έχεις ακουστά τον Σείριο Μπλακ; Πρέπει... Τα δύο τελευταία χρόνια έγραφαν συνεχώς γι' αυτόν οι εφημερίδες... πέθανε πριν από μερικές εβδομάδες...»

Ήταν λες κι ένα αόρατο χέρι άδραξε τα σπλάχνα του Χάρι και τα έσφιξε με δύναμη.

«Ήταν κολλητός του πατέρα σου στο σχολείο. Όλη η οικογένεια Μπλακ είχε περάσει από τον κοιτώνα μου, αλλά ο Σείριος αποφοίτησε στο Γκρίφιντορ! Κρίμα! Ήταν χαρισματικό παιδί. Πήρα βέβαια τον αδελφό του τον Ρέγκουλους όταν ήρθε στο σχολείο, αλλά θα τους ήθελα ζευγάρι».

Μιλούσε με το πάθος του συλλέκτη που έχασε στη δημοπρασία ένα σπάνιο κομμάτι. Κάρφωσε τα μάτια του στον απέναντι τοίχο, χαμένος στις αναμνήσεις του, ενώ στριφογύριζε μηχανικά τα οπίσθιά του για να ζεσταίνονται.

«Βέβαια, η μητέρα σου είχε γονείς Μαγκλ. Όταν το έμαθα, δεν μπορούσα να το πιστέψω. Την είχα για ανόθευτη, τόσο καλή ήταν».

«Η καλύτερη φίλη μου έχει γονείς Μαγκλ», σχολίασε ο Χάρι, «και είναι η πρώτη μαθήτριά στο έτος μας».

«Παράξενο πώς συμβαίνει μερικές φορές, ε;» αναρωτήθηκε ο Σλάγκχορν.

«Όχι και τόσο», απάντησε ψυχρά ο Χάρι.

Ο Σλάγκχορν τον κοίταξε ξαφνιασμένος. «Μη φανταστείς πως είμαι προκατειλημμένος!» αναφώνησε. «Όχι, όχι, όχι! Δεν είπα μόλις πως είχα αδυναμία στη μητέρα σου; Κι ήταν και ο Ντιρκ Κρέσγουελ, ένα χρόνο μικρότερός της — διευθυντής τώρα του Γραφείου Επικοινωνίας με Καλικάντζαρους —, που είχε κι αυτός γονείς Μαγκλ· εξαιρετος μαθητής, ακόμη μου δίνει πληροφορίες από μέσα για το τι συμβαίνει στην Τράπεζα Γκρίνγκοτς!»

Έκανε μερικά πηδηματάκια με ένα αυτάρεσκο χαμόγελο κι έδειξε τις αμέτρητες γυαλιστερές κορνίζες πάνω στον μπουφέ, με τα μικροσκοπικά κινούμενα πρόσωπα.

«Αυτόγραφα πρώην μαθητών μου. Θα πρόσεξες τον Βαρνάβα Καφ, εκδότη του *Ημερήσιου Προφήτη*· ανυπομονεί πάντα να ακούσει τα σχόλιά μου για τις ειδήσεις της μέρας. Κι ο Αμβρόσιος Φλαμ, που έχει το ζαχαροπλαστείο “Μελόχουφτες”· μου στέλνει πάντα ένα καλάθι στα γενέθλιά μου γιατί τον σύστησα στον Κικέρωνα Χάρκις, που του έδωσε την πρώτη του δουλειά! Και πίσω — θα τη δεις αν τεντώσεις το λαιμό σου — είναι η Γκένογκ Τζούνς, η αρχηγός των Αγιοκέφαλων Αρπιιών... Ο κόσμος μένει με ανοικτό το στόμα όταν ακούει πως έχω τόση οικειότητα με τις Άρπιυες και δωρεάν εισιτήρια για τις εμφανίσεις τους!»

Η σκέψη αυτή έδειχνε να τον χαροποιεί αφάνταστα.

«Κι όλοι αυτοί οι άνθρωποι ξέρουν πού θα σας βρουν για να σας στείλουν τα φιλέματα;» ρώτησε ο Χάρι που απορούσε πως δεν είχαν βρει ακόμη τον Σλάγκχορν οι Θανατοφάγοι, αφού κατέφθαναν στο σπίτι του καλάθια με γλυκά, εισιτήρια του κουίντις κι επισκέπτες που ήθελαν τη συμβουλή και τη γνώμη του.

Το χαμόγελο σβήστηκε από τα χείλη του Σλάγκχορν τόσο

γρήγορα όσο το αίμα από τους τοίχους. «Όχι βέβαια», αντέδρασε κοιπάζοντας τον Χάρι. «Έχω κόψει κάθε επαφή μαζί τους εδώ και ένα χρόνο».

Ο Χάρι είχε την αίσθηση ότι ο Σλάγκχορν ταραχτήκε από τα ίδια του τα λόγια: σκυθρόπιασε για λίγο κι ύστερα ανασήκωσε τους ώμους του.

«Ωστόσο... ο συνετός μάγος φροντίζει να περνά απαρατήρητος τέτοιους δύσκολους καιρούς. Καλά τα λέει ο Ντάμπλντορ αλλά, αν δεχτώ τη θέση στο “Χόγκουαρτς”, θα είναι σαν να ανακοινώνω δημόσια την προσχώρησή μου στο Τάγμα του Φοίνικα! Κι ενώ δεν αμφιβάλλω ότι είναι αξιοθαύμαστοι και γενναίοι και τα ρέστα, έχουν πολύ υψηλό ποσοστό θνησιμότητας για τα γούστα μου...»

«Μα δεν είναι απαραίτητο να μπειτε στο Τάγμα για να διδάξετε στο “Χόγκουαρτς”», τον έκοψε ο Χάρι, χωρίς να μπορέσει να κρύψει μια νότα περιφρόνησης στη φωνή του. Δυσκολευόταν να συμπαθήσει τον Σλάγκχορν, που είχε όλες του τις ανέσεις, όταν θυμόταν τον Σείριο που κρυβόταν σε μια σπηλιά κυνηγώντας αρουραίους. «Οι περισσότεροι καθηγητές δεν είναι μέλη και δε σκοτώθηκε κανείς τους — εκτός αν λογαριάσετε τον Κούιρελ, αλλά καλά να πάθει γιατί δούλευε για τον Βόλντεμορτ».

Ο Χάρι ήταν σίγουρος ότι ο Σλάγκχορν ήταν από τους μάγους που δεν άντεχαν να ακούνε δυνατά το όνομα του Βόλντεμορτ, και δεν έπεσε έξω: ο Σλάγκχορν αναρίγησε κι έβγαλε μια κραυγή διαμαρτυρίας, που ο Χάρι την αγνόησε.

«Θαρρώ πως το προσωπικό κινδυνεύει λιγότερο από τον υπόλοιπο κόσμο όσο είναι διευθυντής ο Ντάμπλντορ: υποτίθεται ότι είναι ο μόνος άνθρωπος που φοβήθηκε ποτέ ο Βόλντεμορτ, σωστά;» πρόσθεσε ο Χάρι.

Ο Σλάγκχορν ατένισε για λίγες στιγμές το κενό σαν να σκεφτόταν τα λόγια του Χάρι.

«Ναι, είναι γεγονός ότι ο Ακατονόμαστος δεν επιδίωξε ποτέ

να δώσει μάχη με τον Ντάμπλντορ», μουρμούρισε απρόθυμα. «Και θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς ότι, εφόσον δε συμμετείχα ποτέ στην οργάνωση των Θανατοφάγων, είναι κάπως απίθανο να με λογαριάζει για φίλο του ο Ακατονόμαστος... οπότε θα είμαι πολύ πιο ασφαλής κοντά στον Άλμπους... Δεν μπορώ να ισχυριστώ ότι δε με τάραξε ο θάνατος της Αμέλια Μπόουνς... αν αυτή, με τόσες γνωριμίες στο Υπουργείο, τόση προστασία...»

Πάνω στην ώρα μπήκε στο δωμάτιο ο Ντάμπλντορ κι ο Σλάγκχορν αναπήδησε σαν να είχε ξεχάσει την παρουσία του στο σπίτι.

«Α, εδώ είσαι, Άλμπους», είπε. «Άργησες. Στομαχικές διαταραχές;»

«Όχι, απλώς διάβαζα τα περιοδικά των Μαγκλ», απάντησε ο Ντάμπλντορ. «Μ' αρέσουν πολύ τα σχέδια των εργόχειρων. Λοιπόν, Χάρι, αρκετά καταχραστήκαμε τη φιλοξενία του Οράιου· ώρα να πηγαίνουμε».

Ο Χάρι πετάχτηκε πρόθυμα από τη θέση του. Ο Σλάγκχορν, όμως, έδειξε να αιφνιδιάζεται.

«Φεύγετε;»

«Ναι. Πιστεύω ότι μπορώ να καταλάβω πότε έχω χάσει το παιχνίδι».

«Έχεις χάσει...;»

Ο Σλάγκχορν ήταν αναστατωμένος. Έπλεκε και ξέπλεκε νευρικά τα χοντρά του δάκτυλα κοιπάζοντας τον Ντάμπλντορ που κούμπωνε την ταξιδιωτική κάπα του, και τον Χάρι που ανέβαινε το φερμουάρ του μπουφάν του.

«Λυπάμαι που δε θέλεις τη θέση, Οράιιε», σχολίασε ο Ντάμπλντορ σηκώνοντας το γερό χέρι του να τον χαιρετήσει. «Θα ήταν χαρά για το “Χόγκουαρτς” να γυρίσεις κοντά μας. Παρά τα αυξημένα μέτρα ασφαλείας, αν θελήσεις να μας επισκεφτείς, θα είσαι πάντα ευπρόσδεκτος».

«Ε... ναι... ευχαριστώ... όπως έλεγα...»

«Αντίο, λοιπόν».

«Γεια», έκανε ο Χάρι.

Είχαν φτάσει στην εξώπορτα όταν ακούστηκε μια φωνή πίσω τους: «Καλά, καλά, δέχομαι!»

Ο Ντάμπλντορ γύρισε και είδε τον Σλάγκχορν να στέκεται λαχανιασμένος στην πόρτα του καθιστικού.

«Θα διδάξεις στο “Χόγκουαρτς”»;

«Ναι, ναι», έκανε ανυπόμονα ο Σλάγκχορν. «Πρέπει να τρελάθηκα, αλλά ναι».

«Θαυμάσια», παρατήρησε με ένα πλατύ χαμόγελο ο Ντάμπλντορ. «Λοιπόν, Οράτιε, θα σε δούμε ξανά την πρώτη Σεπτεμβρίου».

«Προφανώς», γρύλισε ο Σλάγκχορν.

Καθώς προχωρούσαν στο δρομάκι του κήπου, άκουσαν πίσω τους τη φωνή του Σλάγκχορν: «Θέλω αύξηση, Ντάμπλντορ!»

Ο Ντάμπλντορ κρυφογέλασε. Η αυλόπορτα έκλεισε πίσω τους καθώς κατηφόριζαν από το λόφο μέσα στη σκοτεινιά και την παγερή ομίχλη.

«Μπράβο, Χάρι», είπε ο Ντάμπλντορ.

«Δεν έκανα τίποτα», αντέδρασε ξαφνιασμένος ο Χάρι.

«Έκανες και παραέκανες. Έδειξες στον Οράτιο πόσα θα κερδίσει αν γυρίσει στο “Χόγκουαρτς”. Τον συμπάθησες;»

«Ε...»

Ο Χάρι δεν ήταν σίγουρος αν συμπάθησε τον Σλάγκχορν. Πιθανότατα ήταν ευχάριστος με τον τρόπο του, αλλά φαινόταν επίσης ματαιόδοξος και, παρά τους ισχυρισμούς του για το αντίθετο, απορούσε πώς ένα παιδί με γονείς Μαγκλ μπορούσε να γίνει καλή μάγισσα.

«Στον Οράτιο αρέσει η βολή του», σχολίασε ο Ντάμπλντορ, απαλλάσσοντας τον Χάρι από την υποχρέωση να εκφράσει τις σκέψεις του. «Του αρέσει επίσης η συντροφιά των διασήμων, πετυχημένων και ισχυρών. Θέλει να νιώθει ότι ασκεί

επιρροή σε αυτά τα άτομα. Δεν επιθύμησε ποτέ για τον εαυτό του το θρόνο· προτιμά τα παρασκήνια — του παρέχουν, βλέπεις, μεγαλύτερο πεδίο δράσης. Διάλεγε ευνοούμενους στο “Χόγκουαρτς”, άλλοτε για τη φιλοδοξία και την εξυπνάδα τους, άλλοτε για τη γοητεία και το ταλέντο τους, κι είχε ένα αλάθητο ένστικτο να ξεχωρίζει εκείνους που θα διακρίνονταν αργότερα ο καθένας στον τομέα του. Ο Οράτιος είχε συγκροτήσει ένα είδος λέσχης των ευνοουμένων του, με εκείνον στο επίκεντρο, κάνοντας συστάσεις, καλλιεργώντας χρήσιμες γνωριμίες ανάμεσα στα μέλη και αποκομίζοντας πάντα σε αντάλλαγμα κάποια οφέλη, είτε αυτό ήταν ένα κουτί με τα αγαπημένα του ζελεδάκια ανανά είτε η ευκαιρία να μεσολαβήσει να προσληφθεί κάποιος στο Γραφείο Επικοινωνίας με Καλικάντζαρους».

Ξάφνου ο Χάρι φαντάστηκε ολοζώντανα μια τεράστια πρησμένη αράχνη, που ύφαινε γύρω του το δίκτυο της, τεντώνοντας ένα νήμα εδώ κι ένα εκεί, για να φέρει πιο κοντά τις ζουμερές μύγες.

«Σ’ τα λέω όλα αυτά», συνέχισε ο Ντάμπλντορ, «όχι για να σε στρέψω εναντίον του Οράτιου — ή, όπως πρέπει να τον αποκαλείς τώρα, του καθηγητή Σλάγκχορν —, αλλά για να σε προειδοποιήσω. Είναι βέβαιο ότι θα προσπαθήσει να σε προσθέσει στη συλλογή του, Χάρι. Θα είσαι το πολυτιμότερο του απόκτημα: το Αγόρι που Επέζησε... ή, όπως σε φωνάζουν τώρα, ο Εκλεκτός».

Ακούγοντας αυτές τις λέξεις ο Χάρι ένιωσε να τον τυλίγει μια παγωνιά που δεν είχε καμία σχέση με την ομίχλη. Θυμήθηκε τα λόγια που είχε ακούσει πριν από λίγες εβδομάδες, τα λόγια που είχαν ένα φρικτό, ειδικό νόημα για εκείνον:

«...γιατί κανείς τους δεν μπορεί να ζήσει όσο είναι ζωντανός ο άλλος...»

Ο Ντάμπλντορ είχε σταματήσει στο ύψος της εκκλησίας που προσέπεραν νωρίτερα.

«Καλά είναι εδώ, Χάρι. Πιάσε το μπράτσο μου».

Ο Χάρι ήταν προετοιμασμένος αυτή τη φορά για το διακτινισμό, αν και τον βρήκε δυσάρεστο και πάλι. Όταν υποχώρησε η πίεση και μπόρεσε να ανασάνει, βρισκόταν σε έναν εξοχικό δρόμο, δίπλα στον Ντάμπλντορ, κι έβλεπε μπροστά του το ακανόνιστο περίγραμμα του δεύτερου πιο αγαπημένου κτιρίου του στον κόσμο: του Μπάρουου.

Παρά τον τρόπο που τον διαπέρασε μόλις λίγες στιγμές νωρίτερα, όταν το είδε έφτιαξε αμέσως η διάθεσή του. Μέσα σε αυτό το σπίτι ήταν ο Ρον... και η κυρία Ουέσλι, η καλύτερη μαγείρισσα του κόσμου...

«Αν δε σε πειράζει, Χάρι», είπε ο Ντάμπλντορ καθώς έμπαιναν από την αυλόπορτα, «θα ήθελα να σου πω δυο λόγια ακόμη προτού χωρίσουμε. Ιδιαίτέρως. Πάμε εκεί;»

Ο Ντάμπλντορ έδειξε την παλιά πέτρινη αποθήκη, όπου φύλαγαν οι Ουέσλι τα σκουπόξυλά τους. Ο Χάρι ακολούθησε κάπως παραξενεμένος τον Ντάμπλντορ στο εσωτερικό της, που ήταν λίγο μικρότερο από ένα συνηθισμένο ντουλάπι. Ο Ντάμπλντορ φώτισε τη μύτη του ραβδιού του, που έλαμψε σαν πυρσός, και χαμογέλασε στον Χάρι.

«Ελπίζω να με συγχωρήσεις που το αναφέρω, Χάρι, αλλά είμαι πολύ ευχαριστημένος και σε καμαρώνω για την αντοχή που δείχνεις ύστερα από όσα συνέβησαν στο Υπουργείο. Επίτρεψέ μου να πω ότι ο Σείριος θα ήταν περήφανος για σένα».

Ο Χάρι ξεροκατάπιε· είχε χάσει τη φωνή του. Δεν άντεχε να μιλάει για τον Σείριο. Πόνεσε πολύ όταν άκουσε το θείο Βέρνον να ρωτάει: «Πέθανε ο νονός του;» κι ακόμη περισσότερο όταν ο Σλάγκχορν ανέφερε έτσι αδιάφορα το όνομα του Σείριου.

«Ήταν πολύ σκληρό», ψιθύρισε ο Ντάμπλντορ, «που εσύ κι ο Σείριος δεν προλάβατε να χαρείτε ο ένας τον άλλο. Ένα απάνθρωπο τέλος σε μια σχέση που θα έπρεπε να είναι ευτυχής και μακροχρόνια».

Ο Χάρι έγνεψε κοιτάζοντας επίμονα μιαν αράχνη που σκαρφάλωνε στο καπέλο του Ντάμπλντορ. Ήξερε ότι ο Ντάμπλντορ τον καταλάβαινε, πως υποπευόταν ίσως ότι, μέχρι τη μέρα που έλαβε το γράμμα του, ο Χάρι περνούσε όλο το χρόνο του στο σπίτι των Ντάρσλι ξαπλωμένος στο κρεβάτι, χωρίς να τρώει, κοιτάζοντας το θαμπό απ' την ομίχλη παράθυρο, νιώθοντας μέσα του εκείνο το παγερό κενό που είχε μάθει να συνδυάζει με τους Παράφρονες. «Το δύσκολο είναι», μουρμούρισε τελικά, «να σκέφτομαι ότι δε θα μου ξαναγράψει».

Ξαφνικά τον έτσουξαν τα μάτια του και βλεφάρισε. Ήταν ηλίθιο, το παραδεχόταν, αλλά το γεγονός ότι είχε κάποιον έξω από το «Χόγκουαρτς» που τον νοιαζόταν σαν γονιός αποτελούσε ένα από τα ωραιότερα πράγματα που του συνέβησαν όταν γνωρίστηκε με το νονό του... Τώρα όμως οι ταχυδρομικές κουκουβάγιες δε θα του ξανάφερναν αυτή τη χαρά...

«Ο Σείριος σου πρόσφερε πολλά πράγματα που δεν είχες ξαναβιώσει», είπε καλοσυνάτα ο Ντάμπλντορ. «Είναι δυσαναπλήρωτη η απώλεια...»

«Όταν ήμουν όμως με τους Ντάρσλι», τον διέκοψε ο Χάρι με πιο σταθερή φωνή, «συνειδητοποίησα ότι δεν αξίζει να αναδιπλωθώ στον εαυτό μου ή... ή να καταρρεύσω. Δε θα το ήθελε αυτό ο Σείριος, σωστά; Κι άλλωστε, η ζωή είναι μικρή... δείτε την κυρία Μπούνς, δείτε την Έμιλι Βανς... μπορεί να είμαι εγώ ο επόμενος, έτσι δεν είναι; Αλλά αν είμαι», δήλωσε με πάθος, κοιτάζοντας τώρα τα γαλανά μάτια του Ντάμπλντορ που έλαμπαν στο φως του ραβδιού, «θα φροντίσω να πάρω μαζί μου όσο πιο πολλούς Θανατοφάγους μπορώ, και τον ίδιο τον Βόλντεμορτ αν τα καταφέρω».

«Τώρα μιλάς σαν γιος της μητέρας σου και του πατέρα σου και πραγματικός βαφτισιμικός του Σείριου!» καμάρωσε ο Ντάμπλντορ χτυπώντας επιδοκιμαστικά την πλάτη του Χάρι. «Σου βγάζω το καπέλο — ή μάλλον θα σ' το έβγαζα, αν δε φοβόμουν ότι θα σε γεμίσω αράχνες.

»Και τώρα, Χάρι, ένα άλλο σχετικό θέμα... Έπαιρνες, φαντάζομαι, τον *Ημερήσιο Προφήτη* τις τελευταίες δεκαπέντε μέρες;»

«Ναι», αποκρίθηκε ο Χάρι κι η καρδιά του χτύπησε λίγο πιο δυνατά.

«Τότε θα έχεις δει πως δεν υπάρχουν απλώς διαρροές αλλά σωστή πλημμύρα πληροφοριών σχετικά με την περιπέτειά σου στην Αίθουσα των Προφητειών;»

«Ναι», επανέλαβε ο Χάρι. «Και τώρα γνωρίζουν όλοι ότι είμαι αυτός...»

«Όχι, δεν ξέρουν», τον διέκοψε ο Ντάμπλντορ. «Υπάρχουν μόνο δύο άνθρωποι σε όλο τον κόσμο που ξέρουν το πλήρες περιεχόμενο της προφητείας για σένα και το λόρδο Βόλντεμορτ, και βρίσκονται κι οι δύο σε αυτή τη βρομερή, αραχνιασμένη αποθήκη σκουπόξυλων. Είναι γεγονός όμως πως πολλοί μάντεψαν σωστά ότι ο λόρδος Βόλντεμορτ έστειλε τους Θανατοφάγους να κλέψουν μια προφητεία, και ότι αυτή η προφητεία σε αφορούσε.

»Τώρα, έχω δίκιο που πιστεύω ότι δεν είπες σε κανέναν πως ξέρεις τι έλεγε η προφητεία;»

«Έχετε δίκιο», τον καθησύχασε ο Χάρι.

«Σοφή απόφαση», σχολίασε ο Ντάμπλντορ. «Αν και νομίζω ότι μπορείς να εμπιστευτείς τους φίλους σου, τον κύριο Ρόναλντ Ουέσλι και τη δεσποινίδα Ερμιόνη Γκρέιντζερ. Ναι», συνέχισε βλέποντας την έκπληξη του Χάρι, «νομίζω ότι πρέπει να ξέρουν. Τους αδικείς κρύβοντάς τους κάτι τόσο σημαντικό».

«Δεν ήθελα...»

«...να ανησυχήσουν ή να τρομάξουν;» συμπλήρωσε ο Ντάμπλντορ κοιτάζοντας τον Χάρι πάνω από τα πολυεσιακά γυαλιά του. «Ή ίσως να ομολογήσεις ότι ανησυχείς και φοβάσαι εσύ ο ίδιος; Χρειάζεσαι τους φίλους σου, Χάρι. Όπως πολύ σωστά είπες, ο Σείριος δε θα ήθελε να αναδιπλωθείς

στον εαυτό σου». Ο Χάρι δε μίλησε αλλά ο Ντάμπλντορ δε ζητούσε απάντηση. Έτσι, συνέχισε: «Τώρα, ας συζητήσουμε ένα άλλο θέμα, αλλά σχετικό. Φέτος θέλω να σου κάνω ιδιαίτερα μαθήματα».

Ο Χάρι διέκοψε έκπληκτος τους συλλογισμούς και τη σιωπή του. «Ιδιαίτερα... μαζί σας;»

«Ναι. Θαρρώ πως είναι καιρός να συμβάλω πιο ενεργά στην εκπαίδευσή σου».

«Και τι θα μου διδάξετε, κύριε;»

«Α, λίγο απ' όλα», απάντησε αεράτα ο Ντάμπλντορ.

Ο Χάρι περίμενε όλο περιέργεια, αλλά ο Ντάμπλντορ δεν έδωσε περισσότερες εξηγήσεις, έτσι τον ρώτησε κάτι άλλο που τον απασχολούσε.

«Αν κάνω μαθήματα μαζί σας, θα σταματήσω τα μαθήματα σφραγισματικής με τον Σνέιπ, έτσι;»

«Τον καθηγητή Σνέιπ, Χάρι... Και ναι, θα σταματήσεις».

«Ωραία», ξεφύσηξε ανακουφισμένος ο Χάρι, «γιατί ήταν σκέτο...» Σταμάτησε απότομα γιατί δεν ήθελε να πει αυτό που σκέφτηκε.

«Νομίζω ότι εδώ ταιριάζει η λέξη “φιάσκο”», σχολίασε γνέφοντας ο Ντάμπλντορ.

Ο Χάρι γέλασε. «Αυτό σημαίνει ότι δε θα πολυβλέπω τον καθηγητή Σνέιπ από δω και πέρα», συμπέρανε, «γιατί δε θα μου επιτρέψει να συνεχίσω το μάθημα των φίλτρων αν δεν πάρω Εύγε στο Κοινό Δίπλωμα Μαγείας, και ξέρω ότι δεν πήρα».

«Μη μετράς τους βαθμούς σου προτού τους πάρεις», τον συμβούλεψε σοβαρά ο Ντάμπλντορ. «Κάτι που, τώρα που το σκέφτομαι, νομίζω ότι θα γίνει κάποια στιγμή σήμερα. Και τώρα άλλα δυο πράγματα, Χάρι, προτού χωρίσουμε.

»Θέλω από δω και πέρα να έχεις πάντοτε μαζί σου τον αόρατο μανδύα. Ακόμη και μέσα στο “Χόγκουαρτς”. Για κάθε ενδεχόμενο, κατάλαβες;»

Ο Χάρι έγνεψε.

«Και τέλος, όσο καιρό θα μείνεις εδώ, το Μπάροου θα προστατεύεται με τα αυστηρότερα μέτρα ασφαλείας που μπορεί να προσφέρει το Υπουργείο Μαγείας. Τα μέτρα αυτά προκάλεσαν μεγάλη ταλαιπωρία στον Άρθουρ και στη Μόλι — για παράδειγμα, όλη η αλληλογραφία τους ελέγχεται στο Υπουργείο προτού φτάσει εδώ. Δεν τους πειράζει καθόλου, γιατί το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι η ασφάλειά σου. Θα είναι όμως μεγάλη αχαριστία αν ρισκάρεις το κεφάλι σου όσο μένεις μαζί τους».

«Καταλαβαίνω», αποκρίθηκε βιαστικά ο Χάρι.

«Πολύ καλά, λοιπόν», είπε ο Ντάμπλντορ ανοίγοντας την πόρτα της αποθήκης και βγαίνοντας στην αυλή. «Βλέπω φως στην κουζίνα. Ας μη στερήσουμε άλλο από τη Μόλι την ευκαιρία να γκρινιάξει που είσαι τόσο αδύνατος».

«Όταν βρεις το τελευταίο κομμάτι του παζλ,
ελπίζω να ξεκαθαριστούν όλα...»

Αλμπους Ντάμπλντορ

Ο πόλεμος κατά του Βόλντεμορτ είναι αμείροπος. Η Ερμιόνη διαβάζει προσεκτικά τις σελίδες του *Ημερήσιου Προφήτη*, μεταφέροντας στους υπόλοιπους τα τρομερά νέα. Ο Ντάμπλντορ λείπει από το «Χόγκουαρτς» για μεγάλα χρονικά διαστήματα και όμως...

Όπως σε όλους τους πολέμους, η ζωή συνεχίζεται. Οι εκτοετείς μαθητές εξασκούνται στον διακτινισμό – και χάνουν και λίγα φρύδια κατά τη διαδικασία. Φλερτάρουν, μαλώνουν και ερωτεύονται. Τα μαθήματα είναι δύσκολα αλλά ευτυχώς τον Χάρι βοηθά ο μυστηριώδης Ημίαιμος Πρίγκιπ.

Και στο μεταξύ, δε σταματάει στιγμή να ψάχνει την αλήθεια για την περίπλοκη ιστορία του αγοριού που μεγάλωσε και έγινε ο Λόρδος Βόλντεμορτ, με την ελπίδα να ανακαλύψει την αχίλλειο πτέρνα του.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN 978-960-274-966-1

9 789602 749661

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 04311